

BORILAKKE VEŠTINE

BROJ 76

CENA 10.000 DINARA

NINĐA

VRELI POLJUPCI SMRTI

DEREK FINEGAN

VRELI POLJUBAC SMRTI

Derek Finegan
VRELI POLJUBAC SMRTI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 76 — SEPTEMBAR 1989. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32230 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603 1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štampana »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

VRELI POLJUBAC SMRTI

Dvostruka reka vozila i dalje je tekla pravcem istok-zapad auto-putem za Pomonu, kao da se na svega stotinak jardi od široke asfaltne trake baš ništa ne događa.

Zapravo, treba razumeti stanovnike Kalifornije, naročito one koji dobar deo života provedu na točkovima. Gotovo u svakom trenutku neka grupa negde protestuje zbog nečega i ljudi sa transparentida u rukama koji složno izvikuju nekoliko istih reči nisu više posebno zanimljiv prizor. Sem, možda, za novinare, ali i to za visi od važnosti stvari protiv koje se protestuje...

Ovde, na severnoj ivici Pomona Friveja, u uskom prostoru između reke i drumu, ne vidi se ništa zanimljivo, sem te grupe ljudi i gomile građevinskih mašina zaustavljenih pred demonstrantima. Bregovi San Hoze postepeno se dižu od reke, a u daljini se vide krovovi La Puente, gotovo izgubljeni u zelenilu.

Motori mašina, međutim, potmulo reže, nalik psima koji samo vrebaju trenutak kada će ih pustiti sa lanca da se bace napred i zariju svoje zube u meso nemoćnih žrtvi...

Lica demonstranata su nape-ta. Napeta su lica ljudi za up-ravljačima mašina. Jedna crno-bela policijska kola, zaustavljena na ivici puta deluju najmirnije na čitavoj toj slici, iako policajac za volanom nešto uzbuđeno šapuće u mikrofon prinet samim ustima.

Ljudi sa transparentima i na tpisima u rukama takođe čute, iako nad gomilom lebdi ono ne razgovetno mrmljanje, tipično za velike grupe gnevni. Lica su im tamna, ne samo od sunca Kalifornije, Meksikanci uglavnom, poneko svetlije lice među njima, ali je većina u jeftinoj i staroj odeći koja pokazuje da u raju po imenu Kalifornije ima i onih za koje američki san tek treba da se ostvari.

»Gejl Lokvud, idi kući«, piše na jednom transparentu. »Ne ćemo više otrove u našem vazduhu, našoj vodi, našoj hrani«, našvrljano je nevešto na drugom. »Hoćemo ovde da živimo, a ne da umremo«, vrišti crvena kao krv boja trećeg natpisa. I ostali su slični i ne manje gnevni.

Čovek u elegantnoj odeći, koji nervozno hoda pred zaustavljenom mašinom, baca po-

gled na sat, i vadi novu cigaretu iz teške zlatne tabakere. Vozači mašina podrugljivo ga posmatraju sa svojih uzvišenih mesta, shvatajući da i bogati i moćni znaju za trenutke neodoljivosti.

— Ne znam više šta da vam kažem, ljudi! — On nemoćno širi ruke pred tim crnpučastim gnevnim licima, uzaludno tražeći pogledom neko koje bi želelo da sasluša reči za koje i sam zna da nemaju snage i težine da ih pomere sa tog mesta. — Svaki minut rada ovih mašina ovde staje đavoiski mnogo, to valjda shvatate! Mi imamo rokove koje moramo poštovati, a ta fabrika biće sagrađena, pa makar sve vas pre toga morali odvući odatle, jednog po jednog!

Gomila čuti. Neki, oni u prvim redovima, samo stiskaju zube i čvršće se oslanjaju stopalima o zemlju koju smatraju svojom, kao da izazivaju nekoga da ih pomeri odatle.

— Mi nismo glupi, mister Loueri — tiho govori oniska devojka, jedna od onih u prvom redu. — Većina nas zna da čita i isto tako dobro zna šta će raditi ta vaša fabrika! Čuli smo šta se događalo na drugim mestima gde takve fabrike rade i ne želimo je ovde!

Loueri je gleda poluzatvorenim očima. Zbog nečega, to lice ne spada u gomilu pred kojom stoji. Ne samo zato što na sebi ima jedva primetne tra-

gove japanske krvi. Možda odeća, čistija, i nešto skuplja od odeće ostalih.

Ipak, lepota. Telo pred kojim nijedan normalan muškarac ne može ostati ravnodušan. Krupne, prave grudi napete pod tankom bluzom, uzan sturuk, savršeno izvajani kukovi...

— Moj savet vam je da se razidete — umorno kaže Loueri i još jednom baca pogled na ručni sat. Inače...

— Inače? — izazivački pita plećat Meksikanac koji stoji pored devojke. — Naredičeš svojim ljudima da nateraju mašine na nas, je li? Siguran si da će te ti momci poslušati, Loueri?

— Mogle bi se dogoditi mnoge neugodne stvari — tiho kaže Loueri — a to niko od nas ne želi, misleći na najmanje, uveravam vas!

Krupni Meksikanac se okreće gomili koja se ustalasala na pomen tog imena.

— Polako, ljudi! — viče, šireći ruke. — Polako! Nismo oni koji žele nasilje, ali ako pokušaju silom odavde da nas uklone, onda ćemo se suprotstaviti, je li tako?

Loueri prezrivo gleda gomilu, ali mu pogled neprestano beži prema punim grudima male Japanke. Grlo mu se suši; u ovom trenutku dao bi ko zna šta da bude negde nasamo sa njom, da dodiruje i ljubi te

dve humke za koje u kostima oseća da su pune slasti...

Odmahuje glavom, kao da želi da se otrese te misli. Pogled mu sada sledi jedan veliki kamion, pokriven svetlom, naranđastom ceradom, koji je izašao iz kolone vozila što hita na zapad i sada klizi niz petlju prema drumu koji u blizini ovog mesta vodi prema La Puente.

— Poslednji put vas opominjem! — viče, dižući jednu ruku. — Ako se odmah ne uklonite odatle, ne odgovaram za posledice!

Kao glumac koji je strpljivo dočekao svoj šlagvort, policajac u kolima ostavlja mikrofona i pali motor. Nekoliko sekundi kasnije crno-beli krov već je nestao u koloni vozila, noseći sa sobom i poslednju nadu da će na ovom mestu i u ovom trenutku neko voditi računa i o poštovanju zakona...

Gomila to vidi i zna šta znači. Isto tako dobro znaju i šta znači pojava kamiona sa naranđastom ceradom čiji motor trijumfalno urla, približavajući im se.

— Budite spremni, ljudi! — viče Meksikanac promuklo. Na njegovom licu nema straha, iako mnoge oči u gomili izbegavaju njegov pogled. — Ne može ih biti više nego nas! Ako budemo složni, kao do sada, ti prokleti plaćenici ništa nam neće moći!

Kamion se zaustavlja naglo, uz škripu kočnica. Ljudi počinju da iskaču iz njega.

Krupni, plećati, mišićavi. U rukama su im bilijski štapovi, palice za bezbol, neugodni gumeni pendreci ispunjeni olomom, lanci za bicikle. Njihova lica uglavnom su ravnodušna, iako poneko oko zasvetli od potajne naslade onim što će se uskoro dogoditi.

Dve grupe sada stoje jedna prema drugoj. Loueru je sam između njih.

— Dakle? — pita zlurado gledajući pravo u Meksikanca. — Šta sada, Montez?

Tamno lice zgrčeno je od mržnje, ali nema straha u očima.

— Jebi se, Loueri! — kaže Montez promuklo, otplovnivši na zemlju pred noge drugog čoveka. — Hajde, naredi tvojim propalicama da napadnu! Mi smo spremni!

Loueri sleže ramenima, pokretom čovek koji kaže »Ja perem ruke«. Okreće se i bez žurbe vraća do dugih, blistavih crnih kola koja stoje u zaklonu reda građevinskih mašina.

Dvadesetak plaćenika već je jurnula napred, urlajući iz sve snage i vitlajući svojim oružjem. Iz iskustva znaju da njihovi krici deluju stravično na ljude koji nisu navikli na slične obračune i da će veći deo gomile pred njima ustuknuti pre nego što padne prvi udarac.

Čekalo ih je iznenađenje. Do godilo se nešto na što nisu bili spremni...

Montez na čelu, krhka devojka kraj njega i grupa od tridesetak mladih i snažnih ljudi ne samo da nije ostala na mestu, već je takođe jurnula napred, njima u susret. Ne golih ruku; motike od transparenata sa kojih su platno i karton zbačeni jednim ostrim pokretom iznenada su se pretvorile u opasno oružje; palice za bezbol, do sada skrivene pod odećom, podigle su se u vazduh, a i momci koji su se smelo suprotstavili Lourijevim plaćenicima već su imali prilike za obračune pomoću lanaca za bicikle...

Ipak, ishod ove neravnopravne tuče poznat je već unapred. Zarivajući se kao klin u gomilu, plaćenici su probili prvi red sačinjen od najtvrdih protivnika i sada udarcima levo i desno razgone onaj drugi, plašljiviji i slabiji deo grupe. Ne mare za činjenicu da je četvoro ili petoro njihovih prijatelja već na zemlji, okrvavljenih glava; oni besomučno gaze po telima koja kao snoplje padaju pred njima, deleći munje vite udarce levo i desno.

Ipak, ipak... možda još uvek ima izgleda da veća grupa dobije ovu borbu, jer na jednom mestu napadači padaju unaokolo, čak i ne shvatajući šta se dogodilo!

— Drži je! — urla jedan od njih, iskeženih zuba sa kojih kaplje bela pena pljuvačke. — Drži tu prokletu kučku, Alf!

Mala Japanka na mestu dočekuje juriš trojice protivnika, od kojih bi je svaki jednim udarcem mogao saterati u zemlju. Njeni pokreti brzi su kao misao; izbegavši hitrim skokom udarac palicom za bezbol, ona se prosto zavlači u trbuh napadača, zadaje kratak karate-udarac u pleksus i isto tako hitro se izvlači, bacajući džudo-zahvatom sledećeg protivnika preko ramena.

Treći zastaje, iznenađen, ali mu ona ne dopušta da se pribere. Mekim skokom se odlepila od tla i pogodila ga vrhom nožnih prstiju pravo u bradu, uz tup, potmuo zvuk koji pokazuje da će narednih desetak dana svu svoju hranu i piće morati da uzima na slamku.

Povrativši ravnotežu, ona hitrim pogledom prelazi po prizoru pred sobom.

Najveći deo gomile je u bekstvu, a oni koji su je rasturili sada se trkom vraćaju do mesta gde omanja grupa još pruža otpor. Svuda unaokolo čuje se vrisaka i jauci, tela ljudi i žena grče se po prašini, a neka od njih su sumnjivo, opasno mirna.

— Drži se, Montez! — viče ona, skaćući u klupko obavijeno oblakom prašine. Dva krupna tela ispadaju iz gomile i kotrljaju se po tlu, okrvavlje-

nih glava, ali to nije dovoljno, jer nova grupa napadača stiže, urlajući iz punih pluća.

Laka kao ptica, devojka trči prema propustu ispod autoputa. Njen malopredašnji drski napad raskinuo je obruč oko Montezove grupe i ostali sada trče za njom, praćeni besnim urlicama progonitelja željnih krvi.

Ona ima vremena čak i da podigne pogled prema koloni vozila na putu. Nijedno od njih nije se zaustavilo da bi vozač pogledao šta se to zbiva na samo stotinak jardi dalje.

Još trideset jardi do uskog propusta nad kojim neprekidno tutnje točkovi mongih vozila. Prvi gonioci pristizu zaostale begunce, ali se sada ni nji ma više ne žuri. Posao je obavljen, a ovih pet ili šest okrvavljenih Meksikanaca neće više stvarati nikakve probleme, misle oni.

Devet ih je, jedva polovina grupe koja je maločas iskočila iz kamiona. Ostali leže ili sede na tlu, psujući i pregledajući jedan drugom zadobijene rane.

— Leslie! — viče devojka pu nim plućima. — Leslie!

Begunci se razmiču levo i desno, otvarajući prolaz čoveku koji bez žurbe izlazi iz zaklona propusta. Gonioci još ne shvataju šta se događa, za njihove zakrvavljene oči svaki je protivnik isti. Čak se i raduju što će se još malo pozabaviti

sa nekim ko pruža otpor, umešto što samo beži pred njima...

Čovek koji izlazi je visok, širokih ramena i uskih kulkova. Preplanulo lice, kratka crna kosa, tamnoplave oči; u njima sada igra opasni plamičak, ali to gonioci ne vide. Jedino što vide jeste da su mu ruke prazne, što znači da će to biti još jedan lak posao za njih.

Dvojica najbržih već su na korak od njega; zadihani, ali sa izrazom trijumfa na pocrvenelim licima. Prvi vešto obrće bilijarski štap u rukama, drugi vitla lancem za bicikl, merkajući mesto gde će zadati prvi udarac.

Kao statua čovek tamnoplavih očiju stoji na mestu. Iza njega begunci, jedan po jedan, nestaju u uskom betonskom propustu. Svi sem devojke koja je zastala, oslonjena leđima o beton, i otvorenih usta čeka šta će se dogoditi.

Zaustavljajući se, čvrsto oslonjen obema nogama o tle, prvi napadač zamahuje bilijarskim štapom odozgo naniže, ciljajući lobanju žrtve. Svejedno mu je ako lobanja prsne pod tim udarcem; njima je obećano da nikakva istraga koju bi policija posle ovoga mogla voditi ni u kom slučaju ne može stići do njih.

Drugi je video šta će se dogoditi i na trenutak odložio svoj napad, zastajući, sa uzvitlanim lancem u ruci. Ako prvi udarac promaši, on je spreman

da zada sledeći, odozdo navise i ukoso, tačno preko lica protivnika.

Kao da se igra, čovek tamnoplavih očiju diže ruku i zauzima štap u mestu. Napadač urla, iskolačenih očiju; njegove ruke su utrnule kao da je svom silinom udario po betonu propusta, a ne po krhkoj ljudskoj šaci.

Smešeći se, čovek uzima štap iz ruke napadača. Šireći ruke, on ga bez ikakvog grča na licu lomi, sa lakoćom od koje zastaje dah.

Fijućući, lanac se ustremi prema njegovom licu, ali je on spreman i na taj napad. Leva ruka, sa donjom polovinom slomljenog štapa, zaustavlja udarac; desna zamahuje, kratko i oštro.

Kao koplje, slomljeni deo štapa zariva se tačno u lice čoveka sa lancem i oštri vrhovi tvrdog drveta nestaju u razjapljenim ustima da bi se ponovo pojavili na potiljku, izbacujući pred sobom krvavu, sivkastu masu od koje se sastoji ljudski mozak.

I dalje nepomičnog lica, on stupa korak napred. Udarac desnim laktom šalje na tle čoveka kome je istrgao bilijarski štap iz ruke. Taj udarac izgleda lak, ali čak ni buka saobraćaja nad njima ne može da priguši prasak s kojim su mu prsila rebra.

Sledeća trojica napadača već pristižu, ali su oni u šoku iza-

zvanim užasnim načinom na koji je delić sekunde ranije umro čovek ispred njih. Iznenadni strah pokušava da im zadrži noge u mestu, njihov nalet nosi ih nezadrživo napred i upravo te konfliktne komande koje stižu iz mozga čine njihov napad bezopasnim.

Na vrhovima prstiju, čovek tamnoplavih očiju usremljuje se prema njima, tačno na srednjeg; ovaj otvara usta da krične, da kaže kako je sve ovo samo užasan nesporazum, kako njemu zapravo i nije bilo stalo do te proklete fabrike, kako...

Nošen užasnom snagom, odlomak bilijarskog štapa smrskao mu lobanju sa glasnim prascom i on se sruči u prašinu, zalivajući je krvlju i mozgom. Udovi mu se još nekoliko puta refleksno pokrenuše, slepo ponavljajući pokrete na koje su bili navikli.

Jedan od preostale dvojice pogru se i baci unapred, šireći ruke da obuhvati kolena protivnika i počisti ga sa tla, kao igrač koji zaustavlja napad u ragbiju. Drugi zakasni za treptaj oka da svoj pendrek sruči na crnokosu glavu.

Kao da prkosi zakonu gravitacije, napadnuti lako odskoči uvis, izbegavajući i zahvat i udarac. Desno koleno nađe mu se u visini brade čoveka sa pendrekom; kratak, oštar udarac poslao ga nauznak na tle,

gde ostade potpuno nepomičan, raširenih ruku.

Vraćajući se naniže, čovek tamnoplavih očiju koje su sada svetilele kao dva komada belo usijanog čelika, sruči se čitavom težinom na pleća onoga koji mu se bacio u noge. Rebra zakrckaše i čovek promuklo zauzurla, kad oseti kako mu se njihovi oštri komadi zarivaju u pluća. Krik preseče krvava guka koju naglo izbacila iz usta, trenutak pre nego što se konačno umirio.

I dalje pripijena leđima o beton, devojka i protiv svoje volje sklopila oči.

Petorica napadača umrli su u vremenskom intervalu od svega šest ili sedam sekundi, a da nijedan zapravo nije imao nikakve šanse da se odupre jednom jedinom čoveku golih ruku. Iako je znala da će se obračun neminovno tako završiti, nije uspela da se uzdrži od drhtaja izazvanog prizorom nasilne smrti i ostrim mirisom krvi koji se sada mešao sa mirisom benzina i suve prašine.

Još četvorica dolaze, razdvaja ih svega desetak jardi od protivnika koji ih čeka, savršeno miran, malo pognut i izdignut na vrhove nožnih prstiju...

Ali u betonskom propustu odzvanja iznenađni krik iz nekoliko grla i iz njega sada izleću oni koji su se tu sklonili samo nekoliko trenutaka ranije. Lica im blistaju od odu-

ševljenja i oni su spremni da se kao tigrovi bace na četvoricu preostalih gonilaca.

— Ne! — šapuće devojka bledom usnama kad shvati šta se događa. — Za ime božje, ne!

Dvojica od one četvorice ne maju više nerava za otvoreni sukob sa brojnijim suparnicima, naročito posle prizora koji su sasvim lepo mogli videti. Okreću leđa i beže, bacajući oružje iz ruku. Za njihov ukus, ovaj posao postao je iznenada previše opasan...

Ali zato dvojica poslednjih ne odstupaju. Naprotiv!

Svesni da više nema šale sa razbesnelim Meksikancima, oni zastaju, sa glasnim psovkama na usnama. Bilijarski štapovi im više nisu u rukama, jer obojica žure da iščupaju pištolje, sve dotle zadenuće pod opasače pantalona ispod razdrljenih košulja.

Čovek tamnoplavih očiju po novo je brži od njih; pokreti njegove desne ruke tako su hitri da se jedva mogu pratiti okom.

Najpre kružni pokret koji ispružene prste dovodi do jednog određenog mesta iza njegovih leđa; zatim se ruka naglo ispravlja i zamahuje, oštiro i kratko.

Dva puta. Oba puta nešto sitno, metalno, blješti među dugim prstima i izleće brzinom strele odapete iz luka.

Dva tela padaju na tle, zaspavajući prašinu mlazevima kr

vi iz svojih rana. Urlajući, Me ksikanci proleću pored njih, još uvek se nadajući da će uhvatiti dvojicu begunaca.

Čovek kome krv lipti iz pre sečene vratne arterije, s naporom se obrće na trbuh, pružajući prste prema ispuštenom pištolju. Nekoliko koraka dalje, čovek tamnoplavih očiju ga posmatra, pitajući se da li će ovaj imati dovoljno snage — i vremena — za to.

Pogled pogođenog, međutim, privlači čelični šiljak koji štrči iz oka njegovog druga. On s naporom pruža prste i uspeva da iščupa iz rane pravilnu zvezdu sa šest čeličnih krakova, naoštrenih tako da podsećaju na sečivo briača.

Stežući čeličnu zvezdu u šaku, čak ne osećajući da mu se njene oštrice zarivaju u dlan, on skreće pogled prema čoveku koji ga je ubio.

— Ninda! — kažu jedva čujno već skoro sasvim pobelele usne. — Ti si... ninda...

*

* *

Pratili su ga iznenađenim pogledima dok je prolazio, ali je on navikao na njih. Prečesto se nalazio na mestima gde je njegova pojava izazivala puno pažnje, da bi dopustio da ga to omete u onome što je naumio.

Uostalom, njegova pojava i jeste bila neobična u prostoriama jedne velike, savremene firme. Krupan, jako visok i širokih ramena, sa vrlo dugom plavom kosom zabačenom unazad sa čela. Otrcane plave farmerke, majica koja puca na njegovim plećima i veseo osmeh na preplanulom licu mnogo bolje bi pristajali nekoj plaži na obali okeana nego strogoj i radnoj atmosferi ispunjenoj samo tihim glasovima službenika, zvrjanjem telefona i onim šumom karakterističnim za rad čitave gomile kompjuterskih terminala.

Čovek u uniformi čuvara, sa pištoljem u futroli, leno diže pogled sa svojih novina kad plavokosi mladić zastade pred njim.

— Molim? — upita kao da nije čuo dobro. — Kod mis Lo kvud?

— A-ha! — isceri se div. — Može, ortak?

— Imate zakazano?

— Ništa zakazano, ortak. Ali sam spreman da se kladim u tvoju nedeljnu platu da će se Gejl oduševiti kad me vidi.

Čovek se cinično nasmeja, odlažući novine na svoj stočić, i lagano se uspravljaajući u svojoj visini, ne mnogo manjoj od visine momka pred njim.

— Ne sumnjam u to, sinko — reče blago. — Ali te ona neće videti pre nego što se fino najaviš i ona mi javi da želi da te vidi! Kapiraš?

— Kapiiram, éale. Samo, ti si zaboravio kakve su žene ponekad. Ona u stvari, želi da me vidi, ali to ne bi priznala ni za milion dolara! Shvataš li?

— Bojim se da ne — odmahnu čovek glavom, smešeći se. — Sinko, bolje će biti da ideš, a? Nikom od nas ovde nije stalo do gužve, a sigurno ni tebi!

— Tačno. Stalo mi je da vidim Gejl, ortak. I ne želim nikakvu gužvu.

— Kao da me nisi čuo dobro? — Glas starijeg čoveka postade iznenada strog. On se još više uspravi, pokazujući palcem preko ramena na vrata od skupocenog drveta sa na tpisom »Egzekutivni personal«. — Kroz ova vrata prolaze samo oni koji se pristojno najave, ili budu pozvani unutra!

— Pristojno? Zar ja nisam bio pristojan, éale? — začudi se mladić. Osmeh na preplanu lom licu, ma kako ono grubo izgledalo, sada je neodoljivo blistao.

— Jesi, ali sada kidaj! — uzdahnu čuvar. — Nemam vremena za gubljenje, a misl' Lokvud još manje! Čoveče, ovde se obrću milioni dolara, kapi-raš! Svaki sekund je dragocen!

Mladi div takođe uzdahnu i baci ispod oka pogled na grupicu devojaka sa hartijama u rukama, okupljenih u hodniku da bi prisustvovala neobičnoj sceni.

— Oprostite, moje dame — reče izazivajući kikot ozbiljnim

tonom i prenaplašeno učtivim naklonom, sa levom rukom na srcu — ali mi ne preostaje ništa drugo nego da budem grub!

Opomenut poslednjom rečju, čuvar poseže za pištoljem, ali mu mladić ne dade vremena čak ni da dodirne dršku oružja. Neobično okretno i hitro za svoju visinu i težinu on šće pa čuvara jednom rukom za košulju na grudima i pritisnu ga uz zid. Drugom vešto ot-kopča opasač sa pištoljem i baci ga zajedno sa oružjem tako da otkliza pedesetak jardi daleko po glatkom mermernom podu hodnika.

— Sedi tu! — reče blago, tre snuvši iznenađenog čoveka u sedeći položaj na sto. — I nemoj nikud da ideš, brzo se vraćam!

Pre nego što je bilo ko od prisutnih, a čuvar u uniformi kompanije G. L. E. ponajmanje, dospeo da učini bilo šta, on zatvori za sobom vrata kroz koja ga nisu propuštali da prođe.

Prostorija u kojoj se našao bila je ogromna, čak i za tako uspešnu kompaniju kao što je Gejl Lokvud Enterprajz, pogotovo ako se zna da je namenjena jednoj običnoj sekretarici.

Devojka za pisaćim stolom pretrpanim savremenim sredstvima veze zapanjeno ga pogleda.

— I-izvolite? — reče. — Vi...vi želite?

Mladić se ponovo prijateljski isceri, iako su mu oči drsko klizile po licu i grudima žene.

— Vas je veoma lako poželeti — reče. — Na žalost, ovde sam da bih video Gejl. Ne, ne mam zakazano — dodade hitro. — Znam da Gejl ne voli formalnosti, a i ja nisam baš tip koji vodi računa o tim glupostima. Ona je iza onih vrata tamo, zar ne?

— Ali... ali... Ne možete tamo! Mis Lokvud će... Ohhh!

— Zdravo, slatka! — mahnu joj plavokosi džin sa već otvorenih vrata. — Kad momci u uniformama stignu, ne puštaj ih! Gejl i ja imamo jako, jako važan razgovor!

Nasuprot raskošno uređenom prostoru za sekretaricu, odaja u kojoj se našao bila je asketski jednostavna. Veliki pisaci sto, gotovo prazan, tri kožne fotelje u polukrugu oko niskog staklenog stočića pored bara, slike po zidovima.

I Gejl Lokvud. Bez traga iznenađenja na licu.

— Bravo, Gejl! — reče mladić, sa odobravanjem klimnuvši glavom. — Tvoja ideja, a? Čestitam! Ti sama dovoljno si dekorativna, svaki ukras u ovoj sobici bio bi nepotrebno razmetanje!

Gejl Lokvud izbaci dim ciga rete iz pluća, posmatrajući mladića pred sobom poluzatvorenim očima.

Krupne i zelene irske oči, ten one karakteristične boje ka

kvu bog daje samo prirodnim ridokosama kada po koži nema ju onih uobičajenih pega. Velika usta, sa punom donjom usnom, koja kao da ne može da se odluči da li će biti okrutna ili plemenita.

— Ko si ti? — pita žena mirno. Glas joj je dubok, bogat prelivima. Malo promukao kad ona to želi. A sada želi.

— Zovu me Tabasko Pit — kaže mladić, sa uzdahom se spuštajući u najbližu fotelju tako da ona zaškripi pod njegovom težinom. — Moram da govorim sa tobom, Gejl.

— O? — Ona diže obrve. — Nešto jako važno, zar ne?

— Veoma. Nego, osećam da će tvoji psi-čuvvari uskoro stići u punom broju ovamo... Ne bih želeo da te uznemiravaju, a ovde i nema previše prostora za dobru tuču.

I protiv svoje volje, ona se nasmeja.

— Čuj, Tabasko Pite, ja zaista nemam vremena za gluposti. Kad moji ljudi stignu, bojim se da ćeš morati napolje, znaš!

— O, ne! — reče on vrteći razočarano glavom. — Znaš kakve su te tuče u malom prostoru, boga mu! Pre nego što uspeju da me izbace, ova soba će ličiti na mornarsku javnu kuću posle dočeka nove godine, časna reč!

Ponovo promukao smeh. Zelene oči sada zaista zainteresovano posmatraju grubo lice

i mišiće koji igraju pod tesnom majicom.

— O čemu hoćeš da govoriš sa mnom, Tabasko Pite?

— La Puentea.

Lice žene je i dalje mirno. Možda čak suviše mirno. Kao i glas kojim govori u interfon da je niko ne sme uznemiriti dok ponovo ne pozove.

— Znao sam da si pametna cura, Gejl — osmehuje se Tabasko Pit. — Piće?

— Posluži se sam — sleže ona ramenima, gaseci cigaretu. — Tu ima svega, koliko znam.

— Nema. — Plavokosi prelazi pogledom po nizu kristalnih flaša i posudama sa ledom. — Nema piva.

— Moguće. Pivo ti razvezuje jezik, a?

— I te kako. Ali nisam ni protiv dobrog viskija — reče on, sipajući piće zlatne boje u široku čašu, pre nego što se ponovo spustio u fotelju. — O čemu smo ono počeli? Aha... La Puentea.

— Šta je sa La Puentom?

— Imam puno prijatelja tamo — zamišljeno reče Pit, posmatrajući viski u čaši prema prozoru. — Njima se ne sviđa što tamo kraj reke gradiš fabriku fozgena, ili kako se već zove ta đavolska stvar.

— Aha. Pa?

— Poslali su me da ti to kažem, Gejl. Ta stvar je opasna. I najmanja havarija u postrojenju može značiti smrt za sve njih. Gadnu smrt. Mi koji smo

videli malo Vijetnama znamo za šta se sve može upotrebiti ta stvarčica.

— Aha. Pa? — ponovi žena. Njene zelene oči, međutim, već sevaju od pritajenog besa.

— Paaa, to je otprilike sve. Ima valjda pametnijih mesta gde se takva fabrika može podići, a?

— Možda. To je sve, dakle?

— Sve. I hvala ti što si me saslušala.

— Nema na čemu. A sada slušaj ti mene, Tabasko Pite!

Ustala je, jer njen gnev više ne podnosi mirovanje. Visoka, savršeno građena žena, dugih kukova i divnih nogu. Grudi joj podrhtavaju pod tan kom svilenom bluzom, nespuntane, slobodne, čvrste, lice joj je lako zarumenjeno, a iz očiju bije zelena vatra.

— Slušaj dobro, Tabasko, ili kako se već zoveš... Kupila sam tu zemlju pored La Puentea i platila svaku njenu prokletu stopu! Ta zemlja je moja! I gradiću na njoj sve što mi se prohte, pa makar to značilo da će umreti koja stotina prljavih Meksikanaca! Da li sam bila jasna? Ako treba da crknu, neka crknu, ali će ta fabrika biti u La Puenti! — završi otežući i udarajući šakom po stolu.

Tabasko Pit se nasmeja.

— Tako ćeš polomiti nokte, Gejl — upozoni je, otpijajući gutljaj iz čaše.

— Napolje! — vrisnu ona, pokazujući rukom prema vratima. — Gubi se!

— Samo još koji sekund, Gejl. Preporučujem ti da najpre odgovoriš na telefonski poziv; ona sijalica na tvom stolu svetluca već pola minuta... a nešto mi se čini da će taj razgovor imati veze sa La Puentom, he-he-he!

Ona ga prostreli gnevnim pogledom i okrete se stolu. Tabasko Pit se nesvesno obližnu, buljeći u njenu zadnjicu pod uskom suknjom.

— Rekla sam da me ne uznemiravaju, prokletstvo! — siktala je žena u slušalicu. — I ako se to još jednom ponovi, ja ću... Loueri? Uhh... u redu... U redu, daj mi ga, do đavola!

Tabasko Pit vrti glavom, ispijajući čašu do dna. Pogled mu je zamišljen dok osluškuje reči žene.

— Nije uspelo? Nemoguće! ...Koliko ljudi... Šališ se, Loueri, reci da se šališ, inače... Mrtvi?... Dvanaest mrtvih i još tridesetak povređenih?... Ti si potpuno nesposoban čovek, Loueri, i neka sam prokleta ako ti ikada poverim još kakav posao!

— Viski? — tiho kaže Tabasko Pit, prilazeći sa punom čašom u ruci. Pošto je tresnula slušalicu u njeno ležište, žena ostade buljeći u praznu ploču stola.

Okrenula se tako hitro da su vrhovi njenih punih dojki dokačili grudi mladića. Nije ustuknula, naprotiv; pomerila se još malo napred sve dok Pit nije osetio da mu se njene nape bradavice gotovo zarivaju u kožu.

— Tvoji prijatelji iz La Puente se ne šale — reče promuklo, gotovo šapatom. — Bilo je mrtvih, znaš.

— Znam. Upozorio sam te, Gejl. Ti momci neće se tako lako skloniti da bi ti mogla da gradiš fabriku.

— Prokleti bili! Kako tim tupavim Meksikancima objasniti da nema nikakve opasnosti! Da će fabrika biti totalno obezbeđena i da samo alarmni i bezbednosti uređaji staju pet miliona dolara!

Tabasko Pit i protiv svoje volje uzmiče, gutajući pljuvačku. Te ogromne zelene oči, kao irska jezera...

— Oni se sećaju Koper Plejnsa, Gejl — prošaputa. — Osa mdeset mrtvih, to se ne može tako lako zaboraviti, znaš.

— Nemam ništa s tim i sud je to i dokazao — prošapta žena, sledeći njegov pokret tako da joj dojke ponovo dodirnuše njegove grudi. — Bila je sabo taža, boga mu! Koliko ćete mi još puta nabijati na nos taj prokleti Koper Plejns!

— Sud je prihvatio ono što je ispričao momak po imenu O'Donel — sleže Tabasko rame nima, ali više ne pokušava da

se izmakne. Glas mu je bio čudno prigušen, a u očima gori želja. — Slučajno znam da je tip šest meseci kasnije umro od leukemije i da se njegova porodica preselila na drugi kraj Amerike sa koferima punim para...

— To nema veze sa mnom, Pite — osmehuje se žena, polazući ruke na njegove mišice. — Kunem ti se!

— Sticaj okolnosti, a?

— Ne znam. Bože, kako si ti jak... a što se La Puente tiče...

— Da?

Ona prstom šara po njegovim moćnim grudima, dok on tone u jezera njenih očiju.

— O La Puente bi se... možda... još dalo razgovarati, Pite... ali ne sada... ne sada...

*

* *

Da li ste nekada, u mirno predvečerje, dok sunce lagano tone za horizont, posmatrali kako okean miluje duge peščane plaže između San Dijega i La Hoje?

Voda ima svoj ritam dok pri lazi obali i ponovo se lagano povlači od nje. Dugi, nežni pokret talasa, onda dodir praćen uzdahom i sporo povlačenje koje samo nagoveštava ponovni poljubac vode i peska...

Tela njih dvoje pokreću se u ritmu koji neodoljivo podse-

ća na milionima godina dugu ljubav okeana i kopna, igru u kojoj sad pobeđuje jedno, a sad drugo. Ako u ljubavi uopšte ima pobjednika i pobeđenog.

— Ohhhh!

Sa dugim uzdahom iscrpljena devojkica klonu na grudi mu škarca. On je privlači na sebe, snažno, kao da želi da zdrobi njene pune, čvrste grudi koje je do maločas milovao usnama.

— Lesli...

— Da, devojkice?

— Bože... šta mi to opet radiš?

Ona lako kriknu osetvši nje gov pokret u sebi. Izdigla se ponovo nad njim, grudi joj ponovo prkosno štrče nadohvat njegovih usana, ali ritam koji sada nameću njeni kukovi nije više spor, jer i on uzvraća snažnim pokretima kojima prodire sve dublje i dublje u njeino telo.

I okean i zemlja ponekad tako pokazuju jedno drugom svoju divlju strast, dok bura besni nad njima. Međutim...

Međutim, ovaj muškarac koji svojom strašću dovodi devojkicu do vrhunca sladostrašća, nije običan čovek. On je ninda.

Ninde ne spavaju, kažu stare japanske legende. Ninde ne jedu, ne piju. Ninde ne vode ljubav.

Ninde su anđeli smrti koji hodaju zemljom, kaže legenda. Ninde su slepo oruđe za ubijanje, kaže legenda. Bez obzira

da li ubijaju na strani pravde ili nepravde.

Nešto od toga mora biti tačno, jer čovek kojij naglo prekinje ovako strasnu ljubavnu igru ne može biti običan čovek!

Jedini ne — Japanac kome je ikada uspelo da kao punokrvni ninda izađe iz jedne od tajnih škola koje još postoje u Zemlji izlazećeg sunca blago odgurnu od sebe devojkicu po imenu Sumiko. Ona zna da je on ninda i da ima i te kako razloga za ono što čini, bez obzira na to što njena utroba gori od divlje želje za njegovim telom.

— Dole! — šapće on, bešumno skačući sa postelje. — Na pod! Ostani dole!

Prozori kućice koja pripada jednom od bezbrojnih motela poredanih duž Ponomo Friveja su niski i on zna da ljudi čije korake čuje napolju svakog trenutka mogu uskočiti kroz njih, ili učiniti nešto mnogo gore.

Ali je spreman, jer je ninda. Ninde su uvek spremne da ubijaju...

Potpuno je nag, ali mu to ne smeta. Naprotiv. Na vrhovima prstiju, izbegavajući najmanji dodir sa delovima na meštaja, on prelazi neveliku prostoriju i prsti desne ruke mu se sklupaju oko drške dugog samurajskog mača koja strči iz velike crne torbe, na-

lik torbama u kojima se nosi pribor za golf.

Na podu pored postelje, devojkica zadržava dah. Sada i ona jasno čuje korake napolju, ma koliko se ljudi koji se šunjaju trudili da se ne ođaju.

Broji ih, u sebi.

Jedan, koga najbolje čuje, privlači se žbunu udaljenom desetak jardi od prozora spavaće sobe. Ako ima pušku ili pištolj u ruci, a svakako ih ima, odatle će sprečiti da oni što se nalaze u sobi umaknu u mrak.

Dvojica — ili možda trojica? — obilaze kućicu da bi joj prišli spreda.

Kako će oni napasti? Pokušati odmah da provale vrata i ulete unutra, sipajući vatru pred sobom?

Ili će najpre zakucati, u pokušaju da čitav posao obave tiho, po mogućstvu hladnim oružjem?

Ninda već zna šta će se dogoditi, jer je njegov sluh ipak mnogo oštrij nego sluh devojkice, bez obzira na činjenicu da je i ona pravi majstor borilačkih veština. Trojica ljudi pred vratima dogovaraju se šapatom i zauzimaju raspored koji će im pružiti priliku da se bace na onoga ko im bude otvorio vrata.

U dva hitra skoka on prelazi kratko predvorje i zauzima položaj pored ulaznih vrata. Njegovo telo je u mrtvom uglu koji mogu zasuti meci ispalje-

ni spolja, ako do toga uopšte dođe.

»Oni još uvek misle da nas mogu iznenaditi i prevariti«, proleće mu kroz glavu. »U redu... samo neka oni tako misle...«

Oslonjen leđima o zid, jedan od onih napolju pruža ruku da bi zakucao na vrata. Druga dvojica stoje po strani, a njihovo oružje je upereno u pravougaonik od tankog drveta.

U tami, usne ninde šire se u bešumni osmeh. Napeti su, oseća se to čak i u vlažnom noćnom vazduhu, u pritajenim pokretima nogu po tlu, šuštanju odeće na njihovim ukočenim telima.

Vreme sada radi za njega, a ne za njih. Normalan čovek, ma kako dobar borac bio, ne može dugo izdržati takav stepen napetosti i koncentracije. Oni će, pre ili kasnije, pokušati da uđu.

Ponovo kucanje na vratima, energičnije nego maločas. Ninđa sporim pokretom izvlači mač iz korica i plavkasti čelik na trenutak zasja u tami.

Oni više nemaju strpljenja, jasno oseća kroz vrata. Jedan od one dvojice već uzima zalet da se sa rastojanja od tri ili četiri jarde baci na krhku prepreku, potpuno siguran da će je probiti jednim udarcem ramena.

Glasan prasak suvog drveta. Pripijen uza zid, ninđa čeka da vrata pređu svoj put do njega,

propuštajući pognutu priliku čoveka u silnom naletu.

Dva istovremena pokreta, nešto za što su ninde pravi majstori.

Lak udarac nogom vraća vrata ponovo na njihovo mesto, efikasno sprečavajući drugoj dvojici da vide šta se događa u mračnom predvorju. Vrh mača, nalik jeziku otrovne zmije, gotovo istovremeno sa užasnom preciznošću zariva se u potiljak čoveka koji je slepo uleteo u mrak.

Žrtva pogođena u to mesto nema vremena čak ni da uzdahne. Mrtva je pre nego što se već opušteno telo kao ispražnjena vreća sruči na pod.

Tišina.

Dobro podmazana vrata gotovo bez šuma dodiruju dovratak, odbijaju se od njega i ostaju, naherena i odškrinuta, na tako malom rastojanju da ona dvojica ponovo ne mogu videti ništa iza njih.

Prva sekunda... druga...

— Bak? — dopire spolja uzbuđeni šapat. — Bak, gde si, boga mu?

Ninđa je ponovo u svom mrtvom uglu. Ako neki nervozni prst napolju pritisne obarač, nijedan metak ga ne može zaštititi.

Jedan od najstarijih ljudskih strahova je strah od nepoznatog. Da su ta dva tipa napolju videla šta se dogodilo sa Bakom, da su opazila čoveka koji ga je ubio, pucali bi bez okle-

vanja, jer to je nešto na što su od početka bili spremni. Nešto što su svakako činili već mnogo puta.

Ovako, vrata su se otvorila i zatvorila, a tama je bez glasa progutala Baka. Na neobjašljiv način.

Iza tih vrata je, dakle, nešto strašno i nepoznato. Nešto čega se čovek jednostavno mora uplašiti...

Šta će sada učiniti njih dvojica?

Pokušati da ponove isti postupak, ili...?

Rafal iz automatskog oružja iznenada zasipa vrata, odbacujući ih ponovo do zida. Meci zvižde predvorjem, zarivaju se u suprotni zid, odbijaju se u oblacima prašine koja će za tili čas ispuniti uski prostor.

Pripijen uza zid, ninda čeka. Zna da je taj rafal samo pokušaj da se raščisti put za čoveka koji će u sledećem trenutku uskočiti kroz sada otvorena vrata, takođe sipajući vatru oko sebe.

Da!

Onaj koji je uskočio sledeći, mnogo je oprezniji. Pognut je skoro do poda, pištolj u njegovoj ruci se trza jer nije dovoljno stabilan, ali meci ponovo pogađaju suprotni zid.

Ninda sačeka da se on saplete o opruženo Bakovo telo. Desna ruka sa mačem je podignuta tako da kosi vrh gotovo dotiče nisku tavanicu...

SADA!

Fijućući, sečivo opisuje polukrug i oštrica pod vrhom nalazi nepogrešivo svoj cilj u tami. Vrat napadača presečen je glatko, gotovo bez otpora kičmenih pršljenova, jer je katan, mač koji predstavlja najopasnije oružje nindi, pouzdaniji od sekire iskusnog dželata.

Tišina sada nije sasvim potpuna. Sa zidova se uz tiho šuštanje još srućuju komadići maltera, krv šiklja iz presečenih krvnih sudova, nešto okruglo i teško kotrlja se po podu dok se ne zaustavi uza sam zid...

Čovek koji je sada ostao sam napolju s naporom guta pljuvačku. Ninda čuje kako se pomera korak napred, oseća da se naginje u pokušaju da prodre pogledom u mračno predvorje kućice...

Na njegovom mestu, ninda bi se hitro uklonio. Bekstvo nije sramota za ratnika koji se nađe u situaciji koju ne shvata, naročito kada mu je cilj samo analiziranje situacije i planiranje novog, efikasnijeg napada...

Ovog čoveka napolju, međutim, vezuje besmisleni kodeks ponašanja koji će ga povesti u smrt za njegovim prijateljima i doprineti da ne završe posao zbog kojeg su i stavili svoje živote na kocku.

Ili će možda strah od nepoznatog ipak učiniti svoje i on će pobeći, glavom bez obzira, da na nekom bezbednijem me-

stu smisli opravdanje za sebe?

Haragei, to specifično osećanje koje poznaju samo ninde, reče mu da opasnost ponovo preti. Urlajući iz sveg glasa, svestan da više nema mnogo vremena, jer neko u motelu svakako već obrće brojčanik pozivajući policiju, on je uleteo u tamu — u nepoznato — pognute glave, nalik biku koji je svestan da će umreti, ali čini sve da u poslednjem jurišu smrvi pod sobom i telo toreadora.

Neće pucati pre nego što ugleda neki cilj, jer je okvir njegovog pištolja gotovo ispražnjen.

Iskoračujući desnom nogom iz zaklona, ninda ponovo diže katanu čiji vrh sada gleda pravo napred.

— AAHHH!

Jedan jedini uzdah iznenađenja izleće iz probijenih grudi. Čovek se zaustavlja kao da je naleteo na zid, pištolj mu ispada iz onemoćalih prstiju, obe ruke se slepo sklapaju oko premeta što mu je prošao kroz grudi i izbio čitavu stopu na leđa.

Snažnim trzajem ninda izvlači mač iz rane i pušta da mrtvo telo padne na tle. Preskočio ga je, bez šuma, i potrčao oko kućice, prema mestu gde se nalazi poslednji od četvoriце napadača.

Taj će sada biti oprezniji nego inače, jer mu je čulo sluha već reklo da se na prednjim

vratima stvar ne odvija onako kako je zamišljena. Njegova pažnja, međutim, biće podeljena između mračnog prozora i oba ugla kućice i glava mu se sada bez sumnje pokreće levo i desno u uzaludnom pokušaju da na vreme otkrije opasnost za koju zna da stiže.

Tajna brzine nindi je u savršenoj fizičkoj kondiciji i koordinaciji pokreta pred kojom bi i najbolji atletičari današnji ce s nevericom zavrteli glavom.

Čovek iza žbuna nije imao nikakvih izgleda, iako je krajičkom oka u poslednjem trenutku opazio da mu se približava visoka prilika potpuno na gog čoveka.

Pre nego što je uspeo da dovoljno skrene cev svoje puške, ninda pređe poslednjih nekoliko jardi rastojanja. Udarac mačem, tačno među oči, ponovo je podsećao na ujed zmije, toliko brz da pogođeni nije ni shvatio šta se uopšte dogodilo.

Uspravljajući se, ninda oslušnu šumove iz okoline, prelazeći kružnim pogledom po tami.

Prošlo je svega minuta ili dva od početka napada, ali je u međuvremenu bilo sasvim dovoljno pucnjave da uzbudi čitav motel.

On i Sumiko moraju otići odavde. Odmah.

Policija nikada nije imala razumevanja za ljude koji uzmaju zakon u svoje ruke, a on

nije želeo da se bori protiv lju di u uniformama koji kako-ta-ko obavljaju svoj prljavi posao.

U tri hitra skoka prevalio je rastojanje do kućice i uskočio kroz otvoreni prozor. Devojka u tami već je dovršavala svoje oblačenje, upitno gledajući u njega.

— Sve je u redu — reče on — vraćajući mač na njegovo mesto u torbi i grabeci odeću. — Odlazimo.

— Mrtvi su?

— Sva četvorica. Spremna si? Idemo mirno do naših kola, niko se u motelu još nije mogao dovoljno srediti da bi pokušao da nas zaustavi...

— Les...

— Šta je bilo, devojčice? — On zastaje i traži pogledom njene oči u tami.

— Les... kako su oni mogli znati da smo mi ovde?

*
* *

Sil Bič nije Long Bič, ali je malo onih koji će primetiti razliku, pa čak i kad se radi o onima koji su rođeni i odrasli u Los Anđelesu. Možda su kuće i imanja razbacani uz obalu za nijansu manje raskošni — i manje skupi — nego milju ili dve severnije, ali to je sve. Najzad, nema neke bitne razlike između onoga ko troši mi-

lion i milion i po dolara godišnje...

Lice Tabasko Pita zgrčeno je u neprozirnu masku dok sa puta za San Dijego skreće prema Sil Biču. Ovde je saobraćaj mnogo ređi, jer stanovnici Sil Biča izlaze uglavnom tek pošto sunce zađe, provodeći da ne u lenčarenju pored svojih privatnih plaža, uz čaše ledenog pića.

Njegov stari i prašnjavi »ford« sumnjivo izgleda u ovom raskošnom kraju i on se ne čudi što za njim kreću patrolna kola sve dotle parkirana u blizini petlje. U drugim prilikama to bi mu popravilo raspoloženje, možda ga čak nagnalo na trku sa policijom u kojoj bi momci u uniformama prekasno shvatili da se pod upola trulom karoserijom krije pravi ratni motor.

Sada ne, međutim. Sada nikako ne...

Policijska kola zastaju na početku uske asfaltirane staze, odvojene zidovima od susednih imanja. Krenuće dalje kad vide da se čelična kapija na kraju staze otvorila pred »fordom«; policija Los Anđelesa nema nameru da se meša u ono što se događa iza visokih zidova privatnih vila duž obale.

— Tabasko Pit — kaže plavokosom čuvaru koji ga nepoverljivo posmatra kroz rešetku.

Ovaj nemo klima glavom i pritiskuje dugme uređaja obešenog o opasač pored futrole sa velikim pištoljem. Rešetka bešumno klizi u stranu i Tabasko produžuje asfaltnom stazom oko koje je sada raskošni park prepun biljaka žarkih, tropskih boja.

Filipinac u blistavobeloj livreji ukočeno stoji na verandi. Njegovo lice ne govori ništa više od Pitovog.

— Mister Tabasko? Mis Lokvud vas očekuje pored bazena. Izvolite ovuda...

Erkondišn radi punim kapacitetom u kući je gotovo hladno. Ni tip sa očima nalik na dve kocke leda koji stoji na izlazu prema parku na drugoj strani neće doprineti da se Tabasko oseća toplije na ovom mestu.

— Ko je to? — pita on podrugljivo, motreći Pita.

— Poseta za mis Lokvud — kaže Filipinac sa ravnodušnošću savršenog sluga.

— O? Novo meso za gospođu?

Visok je, snažan, naviknut na obračune golim rukama. Sem toga, desna šaka mu počiva na pištolju zataknutom za opasač pantalona.

Tabasko Pit sleže ramenima, ceri se, počinje poluokret sa izrazom na licu kao da želi nešto da kaže Filipincu.

Udarac iz ramena tako je brz da telohranitelj ima taman

toliko vremena da trepne pred pesnicom koja mu leti u bradu.

Smešeci se i trljajući desnu šaku levom, Pit prekorači nepomično telo na podu i otvori vrata koja će ga propustiti u prostor oko suncem obasjanog bazena.

Da li se vara ili vidi izraz odobravanja u kosim očima Filipinca?

Ali to nije više važno. Ništa više nije važno.

Gejl Lokvud leži na ljuljašci sa cvetnim dezenom. Potpuno naga, sa crvenom kosom rasutom niz ramena. Ne, suncu nije dopušteno čak ni da pomiluje tu blistavobelu kožu, Gejl Lokvud veoma dobro zna da bi preplanulost megla samo da pokvari njen savršeni ten.

Duge noge nemarno dignute na ivicu ljuljaške, jedna ručka pod glavom, druga miluje visoku čašu stavljenju na stočić pored nje.

Pit zna da pod tom kožom nema silikona. Suviše je dugo milovao njene grudi da ne bi otkrio čak i najneupadljivije tragove hirurškog noža.

Ipak mu zastaje dah dok gle da ponosne, samouverene dojke koje štrče pravo u vis. Pogled mu lagano klizi niz njeno telo, zadržava se na trouglu crvenkastih dlačica pod trbuhom.

— Svida ti se ovo, a, mali? — kaže Gejl onim promuklim glasom od kojeg mu čitava gomila mrava trči niz kičmu. — Dođi...

— Ne sada. — Pit odmahnu glavom. — Najpre moram nešto da te pitam...

— Čoveče! — Ona vrhovima prstiju masira već napete bradavice. — Kome je sad do razgovora! Otkopčaj te proklete pantalone pre nego što ti zatvarač popusti!

— Sačekaj malo. — Ipak, gro mu je stisnuto, jer oseća pogled žene na svom telu. — Juče, kad sam bio kod tebe, da li...

Ona hitro prelazi u sedeći položaj, grabeći ga rukama oko pojasa.

— Posle! — mrmlja, zadižući mu majicu i prelazeći usnama po jedva vidljivim plavim dlačicama na grudima muškarca. — Posle...

— Gejl! — On bez uspeha pokušava da odvoji ruke žene. Pomalo čudno što ne uspeva, kad se setimo onog malopredšnjeg udarca. — Gejl, da li sam juče... Mmmm...

Kao dve zmiје njene ruke su munjevito raskopčale Pitove pantalone i zarile se u otvor. Naginjući se unapred, ona počne da spušta usne sve niže.

— Gejl! Posluga...

— Prestani da zvocaš, prokletstvo! — Njen glas je nerazgovetan jer ne odvaja usne od kože muškarca. — Do đavola sa poslugom!

Zabacujući glavu unazad i sklapajući oči, Pit se prepušta njenom hitrom jeziku i usnama.

— Bože, kako si lep! — govori ona promuklo na trenutak se odvajajući od njega. — Kako si veliki... snažan... čvrst...

— Gejl, ne čini to više!

Ali je ona već nauznak pala na ljuljašku, šireći noge i obavijajući oko njegovih kukova, nezadrživo ga privlačeći sebi.

Zanjihana ljuljaška dolazi do svog zadnjeg položaja i vraća se prema njemu. Gejl glasno kriknu kad se on zari u nju. Uspravlajući se ona obavi ruke Pitu oko vrata, ujedaajući ga za rame kroz zavrnutu majicu.

Stajali su tako nekoliko dugih trenutaka, nepomični, a on da se Pit spusti najpre na kolena, a onda i na laktove, ostavljajući telo žene pod sobom.

Sastavljajući pete na njegovim leđima, ona se snažno odbaci leđima od trave, dopuštajući mu da se zarije u nju do kraja.

Njihovim telima sada je upravljala iskonska, životinjska strast, sudeći bar po zvucima koji su dopirali iz dva grla. Takva igra nikada ne može trajati dugo.

Ispravljajući se, Pit klonu na leđa, sklapajući oči. U ustima je osetio ukus gorčine za koji nije znao otkuda potiče.

Trebalo je već da shvati da nema predaha za muškarca koji dospe u manikirane šape mačke po imenu Gejl Lokvud...

— Ne, Gejl — prošaputao je ponovo i osetio njene usne po telu. — Čekaj...

— Zaveži, kućkin sine! — prosikta ona gnevno, dok su joj usne zauzete drugim, mnogo uzbudljivijim poslom. — Za veži već jednom!

Tabasko Pit je imao mnogo žena, a neke od njih bile su prave umetnice u veštini ljubavi. Ovo sada, međutim, bilo je nešto sasvim drugo; kao kad posle mnogo godina uživanja u jednoj vrsti poslastica shvataš da postoji i druga, mnogo slađa i privlačnija...

Gejl je sada gospodarila njim, klečeći, naginjući se unapred da mu ponovo zarije zube u grudi dok joj se bokovi vrte u sve žešćem tempu od kojeg se čitavim Pitovim telom širi neizdrživa vrelina. On pokušava da je umiri, da je zaustavi, ali se njene krupne i pune dojke otimaju iz njegovih ruku, koža vlažna od znoja kliza pod njegovim dodir-om, zmičujući se poput klizave barske zmijske iz snažnih muških šaka.

Ona vrišti dok joj vreli mlazevi njegovog soka ispunjavaju utrobu. Trijumfalno, glave zabačene unazad, širom otvorenih zuba, sa dojkama koje kao da žele da dotaknu samo nebo nad njima.

Uspravila se, malo zateturala na ljuljašku, diveći se snažnom muškom telu ispruženom pod njenim nogama.

— Bože! — kaže jedva čujno. — Šta si mi sve uradio, Pite...

Njegova usta ponovo su gorila dok ustaje i navlači pantalone i zakopčava ih nesigurnim prstima.

— Otvori onaj frižider tamo, Pite. Spremila sam malo iznenađenije za tebe.

On obrisa znoj sa lica, zabaci unazad potpuno mokru kosu.

— Gejl, došao sam samo zbog jedne stvari ovde. A ta prokleta stvar sigurno se ne nalazi u tvom frižideru!

Ona ga gleda ogromnim zelenim očima koje iznenada podsećaju na oči zbunjene devojčice.

— Pivo, pite. **Australijsko** pivo! Nisi li mi rekao da je to jedino piće dostojno pravog muškarca?

— Do đavola sa pivom! Gejl, da li sam ti juče, kad sam bio kod tebe, pominjao motel »Rouzmid«?

— Motel »Rouzmid«? Ne, ko liko se sećam... Čega to, do đavola, ima zanimljivog u tom bednom motelu?

— Sigurna si?

— Oh, do đavola! — Ona se osmehuje hvatajući ga za ruku. Nimalo slučajno, jedna još napeta bradavica dotiče mu otvoreni dlan. — Nisam sigurna više ni u šta kada si ti sa mnom, Pite... Znaš, imala sam mnogo muškaraca... Mnogo više nego što bi to moji akciona

ri smatrali pristojnim kada bi slučajno doznali, ha-ha-ha! Ali ti... ti si nešto zaista izuzetno!

— Motel »Rouzmid!« — ponavlja Pit čvrsto, gledajući je pravo u oči. — Da li sam ga pomenuo ili ne, boga mu?

U zelenim očima naglo bljesnu plamen gneva.

— Prokletstvo, i taj motel! Pa šta i ako jesi? U čemu je stvar, kakva je ovo istraga? Op tužena sam za nešto, ili...?

— Neki moji prijatelji odse li su u tom motelu, Gejl. Četiri tipa su noćas pokušali da ih ubiju. Slučajnost? Ili si ti nekom prenela tu informaciju?

Ona se glasno nasmeja, privlačeći ga sebi.

— Pa ti si lud, časna reč, dragi! Još sekund i ti bi me optužio da sam poslala plaćene ubice na ljude koje uopšte i ne poznajem!

— Nisi to učinila?

Ponovo pogled zbunjene devojčice koji stvara čudan kontrast sa zrelim i uzbuđljivim telom odrasle žene.

— A zašto? I otkud ti uopšte ideja da bih mogla učiniti takvo nešto?

— Niko sam njih i mene nije znao da su tamo, Gejl. A ja sam gotovo siguran da sam ti pomenuo »Rouzmid« kao mesto gde su moji prijatelji.

— Dragi! — Ona skače na noge i privija se uz njega, tako čvrsto da opet oseća bradavice kroz mokru majicu. — Pa

ti si zaista šašav, tako mi boga! Ja i plaćene ubice! Gospođe bože!

— Momci koje si juče poslala u La Puente nisu bili iz dečjeg vrtića, Gejl.

— Prokletstvo, to je nešto sasvim drugo. Te prljave Meksikance trebalo je naučiti pameti, ali plaćene ubice, to...

— Zakuni mi se da nisi to učinila, Gejl!

On je steže za naga ramena, tako čvrsto da joj u očima na trenutak zatreperi strah. Ali samo na trenutak.

— Nisam, dragi — reče promuklo, gledajući ga pravo u oči. — Nisam, kunem ti se svim što mi je najsvetije...

Njegove šake sklopiše se oko uskog struka. Žena lako kriknu od uzbuđenja osetivši stisak kojem se ne može odoleti.

— Pite! Ti ludo mala... pa ti mene opet želiš!

— Želim te, Gejl... Ludo, zar me?

— Ne, nije. I ja sva uzdrhtim kad me dotakneš. Čekaj, ludače... čekaj sad malo, idemo u hlad, ovo sunce je suviše jako da bismo... Ohhh!

Pit je odgurnuo tako snažno od sebe da je posrnula i zadržala se na nogama samo tako što se uhvatila za jednu šipku dljuljaške.

Bled kao smrt, Pit zuri nekud pored nje, u pravcu žbunja iza kojeg se iznenada, kao

duh, pojavila prilika visokog tamnokosog čoveka plavih očiju...

*
* *

Pitove ruke nemoćno padaju niz telo. Otvara usta da nešto kaže, ali ne uspeva da progovori.

Gejl Lokvud reaguje mnogo pribranije. Samo krajičkom oka uhvatila je priliku u žbunj, ali je i to bilo dovoljno da sa tihim krikom na usnama bezglavo jurne u pravcu kuće.

Ninda otrže pogled od tog divnog tela koje se kretalo sa uzbudljivom lakoćom i gracioznošću.

— Veruješ li joj, Pite? — upita tiho. Vrlo tiho.

— Ne znam — uzdahnu Tabasko. — Zapravo ne. Ali, dovoljno je da me dotakne, pa da se sve ostalo učini... ne znam... nebitno... kao nešto što se događa na drugoj planeti. Razumeš me, Les?

Ninda klima glavom.

— Ona je vestica, Pite.

— Veštica? Misliš da...?

— Ne u pravom smislu vestica koja se bavi vradžbinama — osmehnu se Lesli. — Ali može da općini, čak i najiskušnije muškarce. Gledao sam vašu malu igru i priznajem da je čak i mene uzbudila.

— Ubeđen si da su te proklete ubice njene?

— A čije bi bile? Došli smo u Los Angeles da bi je sprečili da podigne tu fabriku kod La Puente, razjurili juče njene sledžije. Ko bi drugi imao razloga da nas ukloni, sem nje?

— Da, u pravu si. — Pit obori pogled.

— Idemo onda. Ima u kući oko nje trojicu ili četvoricu te lohranitelja, a ovaj park je suviše lep da bismo ga poprskali njihovom krvlju.

Pit se umorno osmehuje, brišući znoj sa lica. Polazi, ali mu se još jedan pogled otkida i skreće prema kući u kojoj je maločas nestala žena.

— Pite! Stani!

Gejl Lokvud stoji na verandi, telo joj je uvijeno u kućnu haljinu, ali je to ne čini manje uzbudljivom i poželjnom, naprotiv.

— Idemo, Pite — ponavlja ninda. — Ona nema više šta da ti kaže.

— Samo trenutak — mrmrlja Tabasko. — Samo da...

Nije dovršio rečenicu, jer se ninda vinuo u vazduh i doslovno zaplivaao prema njemu. Pit načini pokret pokušavajući da mu se ukloni sa putanje, ali ne uspe do kraja u tome.

Haragei je upozorio nindu na vreme, ali je u jednom kratkom deliću sekunde njegova pažnja bila podeljena između Pitovog lica i trojice ljudi koji su naglo iskočili iza ugla zgrade i bacili se na travu, pružajući prema njima dvojici kra

tke ružne cevi automatskih pištolja.

Prvi hici izleteli su iz tih cevi u trenutku kada se on odlepio od tla, propuštajući iznad sebe metke namenjene nje govom telu. Pit, međutim, nije imao dovoljno brzine za takvo nešto; štaviše, pokret koji je učinio da izbegne telo ninde dovede ga tačno na putanju jednog metka.

Ninda jasno ču udar projektila o tvrde mišiće ramena, oseti kako energija hica zanosi u stranu Pitovo telo. Sklapajući šake oko kolena plavokosog džina, on ga kao dete baci na travu, sprečavajući tako da sledeći meci izrešetaju njegove široke grudi.

Otkotrljao se po travi, znajući da je sledeći rafal ponovo namenjen njemu. Još jednom je morao podeliti pažnju, motriti na tri strane istovremeno...

Prokleta bila, Gejl Lokvud!

Znao je zašto je istrčala na verandu i pozvala Pita, dajući tako svojim telohraniteljima priliku da neopaženo otvore vatru. Sada je već ponovo bila unutra, u bezbednom zaklonu, tamo gde je osveta ninde ne može stići.

Bar za sada...

Pit... Pit je u šoku od udara metka ispaljenog sa dvadesetak jardi rastojanja. Pri sve sti je, ali njegove oči su prazne, još uopšte ne shvata šta se dogodilo, a to je loše.

Dovršavajući pokret kojim se zakotrljao po travi, ninda skoči na noge. Jedan šuriken, zvezda sa oštrim krakovima, zazuja kroz vazduh pre nego što se kao munja ponovo bacio u stranu, izbegavajući novu kišu metaka.

Sada ih je samo dvojica, jer zna da će šuriken pogoditi cilj. Međutim...

Haragei, osećanje kakvo poseduje samo čovek koji živi u potpunom skladu sa svojim okruženjem, upozorava ga na pokret iza prozora zaklonjenog gustom zavesom. To nije Gejl Lokvud, već čovek sa puškom u ruci, strelac koji teško može promašiti cilj na ovako malom rastojanju.

Sve dok leži, Pit nije zanimljiv cilj za njih, što znači da će vatra preostala tri oružja biti skoncentrisana na njega.

Ponovo naglo menjajući pravac kretanja, on se na trenutak izgubi u zaklonu žbunja. Ali samo na trenutak; izbio je ponovo na istoj strani na kojoj je i ušao u žbunje, dok su meci uzaludno zasipali vazduh na drugoj strani.

Okno prozora sruči se kao vodopad, smrskano energijom sledećeg šurikena. Čovek sa puškom pojavi se iza zaves, zaklati na nogama, a onda ispušti oružje i pokuša da se ustavi tako što je šćepao zavesu obema rukama.

Još dvojica, tamo na zemlji. Ali...

Koraci sa druge strane vile. Prokletstvo, ta kučka ima čitavu armiju ljudi!

Mora preći brisani prostor punih dvadeset jardi da bi stigao do one dvojice koji leže na tlu i pokušavaju da ga stignu svojim hicima. Kada pristignu i ostali, vazduh će doslovno biti ispunjen zviždecim olovom; ma kako se brzo kretao tamo i ovamo, zakon verovatnoće vi se neće biti na njegovoj strani i jedan ili više metaka pre ili kasnije će naći svoj cilj!

Ako ostavi Tabasko Pita laku se može izvući. Za nekoliko sekundi može se izgubiti među drvećem i žbunjem parka, preskočiti ogradu i umaći do kola koja ga čekaju stotinak jardi dalje.

Sačekavši da strelci na zemlji ponovo naciľaju, on se obema nogama odbaci u vazduh i načini salto, propuštajući vihor metaka ispod sebe. Ta desetina sekunde potrebna mu je da još jednom osmotri okolinu, oslušne korake onih što dolaze trkom, proveriti stanje Tabasko Pita...

Ne, Pit neće uskoro ustati. A nova grupa samo što nije iz bila iza ugla vile...

Osećanja su jedina stvar koja nikad ne sme igrati nikakvu ulogu u procesu donošenja odluke jednog ninde. Zato je jedan od osnovnih zakona ninducia, formulisan pre mnogo vekova, izričito zahtevao da ni

nda nikad ne sme upoznati ni ljubav ni prijateljstvo.

Lesli Eldridž je taj zakon pre kršio i nijednom se nije pokajao zbog toga. Sada, međutim, potpunije nego ikada shvata koliko je taj okrutni zakon bio potreban...

Jer, nema više ničega što bi mogao učiniti za Tabasko Pita, a da pri tom i sam ne umre pored njega. Ako umakne, međutim, onda sve još nije izgubljeno.

Oni ga neće ubiti. Bar ne odmah. A u međuvremenu... u međuvremenu mora učiniti sve da ga oslobodi, ali tek pošto se mnogo bolje nego sada pripremi za obračun sa ljudima Gejl Lokvud!

Dotakavši obema nogama travu, on se odbaci prema najbližem žbunju, leteći tako nisko da je gotovo doticao travu. Načinio je kolut, već u zaklonu i bio na nogama, u trku, čitavih deset jardi daleko kada je sledeći rafal nemilosrdno rasuo krupne cvetove jakih boja iza kojih se maločas skrivao.

Umesto da potrči pravo prema ogradi imanja, najkraćim putem, on oštro skrete udesno. Sada, kad ga rastinje zaklanja od dvojice — ne, sada već četvorice strelaca! — može sebi dozvoliti da izgubi nekoliko sekundi više, prelazeći duži put.

Ninda uvek predviđa poteze protivnika. Njihovi meci lećeće pravcem u kojem je nestao, najkraćim putem prema ogra-

di. Zašto rizikovati da ga neki zalutali hitac pogodi i zaustavi, ili bar bitno umanji njegovu brzinu?

Kao i potera, i bekstvo od gonilaca ima svoju strategiju i taktiku. Škola ninducua svojim pitomcima tu strategiju i taktiku usađuje tako duboko u njih, da ona postaje druga priroda...

Tridesetak sekundi kasnije ninda bez napora preskoči zid visok dvadesetak stopa i nađe se na njegovoj drugoj strani, osluškujući.

Prestali su da pucaju, naravno...

Sada je trenutak da hitro oprtrči zid i ponovo se pojavi na drugoj strani imanja, njima iza leđa. Oni ne mogu ništa učiniti pre nego što detaljno pretresu rastinje na ovoj strani, jer ne smeju biti sigurni da je on otišao.

Za to će im biti potrebno najmanje dvadeset minuta. A sve vreme se moraju držati zajedno, jer su do sada morali shvatiti da imaju posla sa protivnikom koji ni slučajno nije običan.

Opipavajući svoj minijatureni arsenal, skriven pod običnom sportskom odećom, ninda nape mišiće koji će njegovo telo poneti u onaj neshvatljivo hitri trk koji bešumno i naizgled bez napora prosto guta prostor.

Ali...

Kakav je to zvuk?

Naglo opuštajući mišiće, ninda se povuče dublje u zaklon puzavica koje gotovo sasvim prekrivaju zid.

Zavijanje policijskih sirena?

Zar je Gejl Lokvud toliko drska da se usudila da pozove policiju? Posle svega što je učinila u La Puente i motelu »Rouzmid«?

Postoji vreme akcije i vreme za čekaanje. Ovo drugo po nekad može biti isto tako plodonosno kao i ono prvo...

Ovoga puta ninda se odlučio da čeka. Dugo i strpljivo.

Čekanje se isplatilo. Dva sata kasnije, kavalkada policijskih kola ponovo je prohujala kraj njega, prateći niska i brza kola hitne pomoći.

Staklo na njima bilo je zatamnjeno, ali je malo prepreka koje oštri pogled ninde neće probiti.

Tabasko Pit je ležao udobno ispružen na nosilima. U ne suviše lošem stanju, jer su mu obe ruke bile pod glavom, a zapaljena cigareta među zubima...

*
* *

— To je onda zamka — osmehnu se ninda. — I očigledan dokaz da neko ko je na vrlo visokom mestu u sudstvu ove države radi za Gejl Lokvud!

— Zamka? — Sumiko ga iz nenađeno pogleda. — Za tebe?

— Za mene. Radovi u La Puente nisu nastavljeni posle onog prvog obračuna, zar ne? I vrlo mnogo truda je uloženo da se novinari ne dočepaju te priče. Uostalom, videla si i sama: nekoliko redova u listovima, kratka vest bez slike na televiziji, čak ni pomena o žrtvama.

— Ti, dakle, misliš da su Pita smestili u taj zatvor kao ma mac za tebe?

— Tačno. I optužba protiv njega vrlo je umerena: pokušaj provala i ometanje poseda. Okružni tužilac je čak u četiri oka opomenuo Pita da je u njegovom interesu da ne pominje ni La Puente, ni motel »Rouzmid«, je li tako?

— Logično. Njemu je stalo da Gejl Lokvud ne bude uvučena u tu priču.

— A zašto onda jednostavno nisu likvidirali Pita na njenom travnjaku? I ispričali istu priču, uz mnogo manje rizika da Pit počne da peva o neugodnim stvarima?

Sumiko pređe rukom preko čela.

— Da — reče nesigurno — možda si u pravu. Mislim... da sam premorena. I da moj mozak ne radi više onako precizno kao obično, zar ne?

Proteklih šest dana, odista, Sumiko je dolazila u iznajmljenu kućicu u Los Alamosu samo da prespava. Zaspala bi

čim bi Lesliju prenela ono što se događalo prethodnog dana; posete Pitovom advokatu, okružnom tužiocu, traganje za podacima o ljudima koji će biti svedoci Gejl Lokvud na suđenju Tabasko Pitu.

Za to vreme ninda je sedeo, najčešće u malom vrtu iza kuće i razmišljao.

Razmišljao?

U redu, možda je meditacija bolji izraz. Generali možda taj način razmišljanja zovu »planiranje operacije« ili nekim drugim zvučnim imenom, ali se sve u suštini svodi na isto: šta učiniti da se postigne željeni cilj.

Šta, kako, kada?

Plodovi neumornog rada Sumiko već danima su pred njim. Plan zgrade istražnog zatvora, podaci o broju čuvara, njihovim smenama, navikama, slabostima. Fotografije načina ne iz raznih uglova, neke čak i iz aviona koji nadleće Los Angeles za zabavu bogatim turistima.

Masa podataka, ali je mozak ninde naviknut da operiše sa masom podataka i od njih sklapa mozaik jednog plana koji iz časa u čas izgleda sve ostvarljiviji, bez obzira što se u prvom trenutku sličan poduhvat činio nemogućim.

Pravila koja valja poštovati za prodor u neprijateljsko uporište definisana su još u srednjevekovnom Japanu. Ne je-dnom dogodilo se da stotine ču

vara ujutru sa očajanjem i gnevom shvate da se jedan ninda pod okriljem tame uvukao u tvrđavu i ubio ili odveo onoga koga čuvaju. U školi ninducia detaljno se opisuju svi takvi podvizi, jer svaki ninda pre nego što se otisne u svet mora u sebi imati iskustva nebrojenih generacija onih koji su postali ninde pre njega.

Savremeni zatvori svakako nemaju mnogo sličnosti sa srednjovekovnim tvrđavama japanskih feudalaca, ali su problemi koji se postavljaju pred nindu u suštini isti.

Neopaženo ući, osloboditi Pita iz ćelije i isto tako neopaženo izaći...

Jednostavno, zar ne?

Obrisi plana već su se ocrtavali u mozgu ninde u času kada se Sumiko vratila sa razgovora sa Džuisonom, advokatom koga je angažovala da brani Pita. Nekoliko izgovorenih reči bilo je dovoljno da ninda shvati kako je Gejl Lokvid — ili neko ko radi za nju — smislilo lukav plan da uhvati u zamku čoveka koji se tako efikasno do sada suprotstavljao njenim plaćenicima.

Da, Lokvudova je odmah procenila odakle joj pretila najveća opasnost i bila je greška što je uputio Tabaska u pokušaj da je odgovori od izgrađene fabrike u La Puenteu.

Njegova greška. Trebalo je pre toga da dozna mnogo više o veštici zelenih očiju i zama-

mnog tela, koja je ostavila dubok utisak i na njega samog.

Svaka greška se plaća. I to je jedna od prvih lekcija ninducia.

U redu, on je sada plaća. Krvlju Tabasko Pita, njegovim zatočeništvom. I krvlju onih koji će tek umreti dok bude oslobađao Pita, raskidajući postavljenu zamku.

Već mu se činilo sumnjivim što se Pit nalazi u zatvoru kod Rosmura, jednog od južnih pregrada, kad Los Angeles ima i mnogo bezbednijih zatvora od toga, ali je moglo postojati i puno bezazlenih razloga za takvu odluku.

Posle ovoga što je sada doznao, kako je zapravo formulisana optužba protiv Tabaska, neke stvari koje su ga do tada zbunjivale došle su na svoje mesto...

Sve planove treba još jednom razmotriti, jer ga oko Pitove ćelije više neće čekati samo sanjivi zatvorski čuvari, već i čvrsti i odlučni momci koji će bez oklevanja pucati u svakoga ko pokuša da prodre do zatvorenika.

Izgleda apsurdno, ali će mu to donekle olakšati poduhvat. Kao i oni, i on će moći da seje smrt oko sebe, ne zastajući da razmišlja da li ubija ljude koji samo rade svoj posao. Ako mu protivnici budu samo plaćene ubice, moći će da im pokaze ponešto iz svog repertoara i poduči ih da nema više

ili manje opasnog oružja, već samo manje ili više opasnih ljudi...

— U redu — reče, osmehnuvši se iznenada. — Pođi u kre vet, Sumiko. Sledeća noć će biti veoma naporna.

— Ti... ti misliš da već sledeće noći napadneš? Lesli!

— Misliš da nismo još spremni?

— Ne znam... Meni se sve to zbrkalo u glavi, da više nisam uopšte sigurna šta treba učiniti i kako? Mislila sam da imamo još vremena!

— Ti si jednostavno umorna, devojčice. — On joj usnama blago dotače obraz. — Ujutru će sve izgledati drukčije, videćeš. Nemamo razloga da odlažemo akciju zbog toga što smo saznali da će me oni čekati. To ne menja bitno stvar, zar ne?

— Ne menja? Biće mnogo opasnije, Les!

— Ne mnogo opasnije.

Ona se odmače.

— Les ponekad mi pada na pamet da... da si zaista suviše... kako da kažem...

— Samouveren? To je reč koju tražiš?

— Da... možda... Nije dobro prezirati opasnost!

— To znam. Da li sam ti govorio o tome kako me je Tanaka jednom odveo u grad koji nisam poznavao i rekao mi kako me ostavlja u njemu.

— Ne, nisi. Zašto te je ostavio tamo?

— I to je bio jedan od njegovih ispita, znaš. Nekoliko dana pre toga u tom gradu je izvršeno grozno ubistvo: neki manijak je pobio čitavu porodicu, veoma omiljenu kod svih. Tanaka je pustio vest da je ubica viđen i dao opis koji je u dlaku odgovarao mom opisu.

— Lesli! Zašto bi on to učinio? Uvek si govorio da je tebe voleo više od svih drugih učenika!

— I jeste. I zato me je stavljao na teže ispite nego druge. Ti bar treba da znaš da mozak Japanca, usto i ninde, misli sasvim drukčije. Jednostavni zapleti odbacuju se automatski, još u prvoj analizi. Da bi stvar bila gora, nije mi čak ni rekao za to ubistvo i da je čitavom gradu poznat moj opis.

— Neverovatno! Ja... mislim da bih posle toga do kraja života mrzela tog čoveka, Les!

— Nije bilo lako — zamišljeno reče ninda — ali sam tek tada shvatio značaj harageija. Na prvom koraku upozorio me je na atmosferu koja je lebde la nad gradićem. Bilo je dovoljno svega nekoliko pogleda ljudi koje sam sreo na ulici da osetim kako nešto nije u redu. Sklonio sam se u najbliže skrovište i video kako počinje potera u kojoj učestvuju praktično svi stanovnici, sa naoružanim policajcima na čelu.

— Nisi... nisi valjda morao nikoga da ubiješ?

— Ne, nisam. Srećom. Ali bih ubio da sam bio prinuđen na to. Nadam se da shvataš. I mislim da je upravo to i bio glavni ispit za mene. Tanaka je morao znati da ću relativno lako uspjeti da umaknem iz grada; želeo je samo da proveri da li ću se slomiti u času kada budem bio prinuđen da ubijem nekoga ko mi nije zaista ništa učinio.

Devojka obori pogled i uzdrhta.

— Užasna dilema — šapnu.

— Ja ne znam kako bih je razrešila... zaista...

— Nadam se da si shvatila poentu ove moje male priče — Ninda je privuče u zagrljaj. — Nema manje ili veće opasnosti, razumeš? Svaka spoljna opasnost može se savladati, ali tek pošto čovek savlada otpor koji postoji u njemu samom. Jer, svakom borcu najveća opasnost preti od njega samog.

— Mislim da sada shvatam... Ti jednostavno ne smeš sebi dopustiti pomisao da ne bi mogao uspjeti?

— Tačno. Poverenje u samog sebe je prvi korak, ali ne slepo poverenje, već ono zasnovano na čvrstim činjenicama koje znaš o sebi, protivnicima, okolini. U borbi više nema vremena za razmišljanje da li je nešto manje ili više opasno: moraš činiti ono što je u

datom trenutku najoptimalnije. Bez oklevanja, jer oklevanje može da ubije isto tako sigurno kao i metak ispaljen iz puške!

Ustao je i prišao devojci.

— To je sva filozofija koju je trebalo da čuješ pred spavanjem — reče sa širokim osmehom. — Stvari nikad nisu tako loše kao što izgledaju, zar ne?

— Gledaš optimiste — nasmeja se i ona umorno. — Postoji i ono drugo gledište: stvari su mnogo **gore** nego što izgledaju!

*

* *

Ako dolazite u Los Angeles, nemojte doći u Rosmur. Sasvim je dovoljno da kroz prozor automobila bacite jedan pogled na njega dok jurite autoputem prema San Dijegu.

A ako već morate u Rosmur, onda gledajte da zaobidete nje gov zatvor. Ta stara siva zgrada najružnija je u jednom i bez nje ružnom naselju čije ime nećete naći ni u jednom turističkom vodiču koji opisuje Los Angeles.

Zapisi kažu da je njeno rušenje prvi put traženo još tridesetih godina, ali je zahtev odbijen sa prilično nejasnim izgovorom, iza koga se krilo tvrdo mišljenje tadašnjeg gradonačelnika: ako ga srušimo,

moramo graditi novi zatvor, a za momke kojima je namenjen i ova rupa je već previše dobra!

Vrlo je verovatno da je takvo mišljenje još uvek na snazi u Rosmuru, bez obzira što ga niko neće izreći glasno. U svakom slučaju, rosmurski zatvor bio je i ostao jedno od najružnijih mesta u čitavoj Kaliforniji...

Ninda nije razmišljao o tome dok je posmatrao sivi pravougaonik sa ravnim krovom, dug gotovo stotinu jardi, a širok upola toliko, sa uskim dvorištem u sredini, zatvorenim sa svih strana. Nekada je zid oko zatvora zahvatao mnogo veću površinu, ali ga je grad postepeno primicao samoj zgradi zatvora, tako da se sada nalazio na najvećoj udaljenosti od svega tridesetak jardi od sivog zida na južnoj strani.

Bliži se ponoć i svetla u ćelijama davno su već ugašena. Po jedan prozor svetli na svakom od dva sprata, pokazujući gde se nalaze sobe dežurnih čuvara.

Dvorište i zid nisu posebno osvetljeni, iako se reflektori nalaze na stražarskim kućicama na uglovima zida. Već godinama niko nije pobeo iz ovog zatvora, faktor sa kojim je Ninda veoma ozbiljno računao. Čuvari nemaju iskustva sa beguncima, a njihov posao pretvorio se u rutinsko dremanje na bezbednim mestima.

Bacio je još jedan pogled prema drugom spratu severne strane zgrade zatvora. Treći prozor sa desne strane je prozor Pitove ćelije. Veliki tek koliko da se široka Tabaskova ramena provuku kroz njega.

Koliko prepreka ima na putu do tog mesta?

Prebrojao ih je još jednom, proveravajući svoj plan koji je po strukturi podsećao na kompjuterski program. Učini najpre to i to, zatim ono, a ako se u međuvremenu pokaže ovo onda, pređi na potprogram A. i tako dalje...

Kola u kojima je čekao bila su još u toku dana parkirana uz trotoar poprečne ulice koja ide pravcem istok-zapad, poprečno na zid zatvora. Za novog čuvara koji je maločas došao da smeni čoveka u kućici na severozapadnom uglu zida ona su sada već poznat element, nešto što je tu od samog početka. Iz tog pravca ne će očekivati nikakvo iznenađenje.

Uostalom, pažnja zatvorskih stražara uvek je skoncentrisana na ono što se događa unutar zidova, veoma retko na okolinu.

Ako ukoso preseče zapuštenu park sa retkim drvećem, naći će se na suprotnoj strani ulice koja vodi paralelno sa zidom zatvora. Odatle do kućice na uglu ima pedeset jardi brisanog prostora, osvetljenog uličnim svetiljkama.

Tek prva prepreka. Kad nju savlada, naći će se u podnožju zida, kod ugla nad kojim štrči konstrukcija stražarske kućice čiji će pod biti punih dvadeset stopa nad njegovom glavom.

Izvukao se iz kola, tiho zatvorio vrata za sobom i jednim skokom se našao pod drvećem parka. Tu je zastao da još jednom oslušne šumove iz okoline.

Ovoga puta Lesli na sebi ima kompletnu opremu jednog japanskog ninde, gotovo neizmjenjenu u posljednjih nekoliko godina. Kostim od guste i elastične crne svile obavlja mu telo, ocrtavajući svaki mišić, na nogama je meka obuća od tanke crne kože, na glavi kapuljača koja ima svega dva uska proreza za oči. Za ovu priliku očne kapke premazao je tamnom smesom da ga belina kože ne bi odala u tami; ne jednom se dogodilo da neoprezni tragač prođe svega stopu ili dve pored skrivenog ninde, a da ga ne primeti.

Katana u korici učvršćen je ukoso preko leđa, tako da mu drška malo štrči iznad levog ramena, odakle je može dohvatiti munjevitim pokretom ruke. Širok opasač od kože oko pojasa služi kao skrovište za bezbroj onih sitnih čeličnih premeta koji u rukama ninde postaju smrtonosno oružje, ali je čitavo telo ninde zapravo pretvoreno u pokretni arsenal o-

ružja raznih vrsta koje bi mu u određenom trenutku moglo biti potrebno.

Oko njega Rosmur spava, iako odblesak na horizontu svedoči da Los Angeles tek počinje da pulsira burnim noćnim životom. Nijedan automobil neće uskoro proći ulicom, nijedan šetač koga muči nesanica.

Kao senka ninda se provuče do južne ivice parka, oštro motreći siluetu stražara u kućici. Zapravo, kada bude prelazio ulicu biće izložen ne samo njegovom pogledu, već i pogledu stražara na drugom, severoistočnom uglu.

Opasnost je, ipak, toliko mala da se praktično može zanemariti. Rastojanje od stotinu jardi je veliko za umorne oči, bljesak uličnih svetiljki sprečiće udaljenog stražara da tačno odredi kakva je to crna senka koja neshvatljivom brzinom prelazi ukoso ulicu.

Prema tome, najbliži stražar je jedini koji ga odista može videti i zato mora biti skonce ntrisan na njega...

Pre ili kasnije, svaki stražar, najčešće nesvesno, usvoji izvesnu rutinu na svom mestu. Tri koraka levo, pogled na ulicu, tri koraka desno, odmor od minut ili dva, sa rukama oslobođenim o ogradu i pogledom usmerenim u dvorište zatvora.

SADA!

Otkidajući se sa svog mesta, ninda pognut jurnu prema zidu. Napredovao je dugim nai-

zmeničnim skokovima sa leve i desne noge, tako da je svaki gutao po pet-šest jardi asfalta.

Na takav način pedest jardi može se preći za četiri do pet sekundi. Ma šta sprinteri i njihovi treneri mislili o ovakvom trčanju...

Dah ninde bio je nečujan ka da se leđima oslonio o zid ispod stražarske kućice. Čekao je, strpljivo, da vidi da li stražar na drugom uglu zida slučajno nije nešto primetio.

Ne. Rosmur i njegov zatvor i dalje spavaju mrtvim snom.

Vreme je za sledeći korak. Mnogo opasniji od prethodnog, ali će čitav poduhvat biti takav, sve opasniji i opasniji sa svakom novom sekundom koja protekne.

On čuje korake stražara nad sobom, zna da je sada došao do ivice zida i gleda niz ulicu. Čak i ako pogleda naniže, neće moći ništa da vidi u senci, jer su mu oči zaslepljene uličnim svetiljkama.

Vraća se na drugu stranu, prema zatvoru. Vreme je za novu akciju!

Fotografije ovog mesta pomogle su mu da precizno odredi visinu ograde oko kućice nad tlom. Tanko svilen o uže bešumno leti kroz vazduh po plitkoj paraboli; njegov slobodni kraj otežan je komadićem olova obavijenim gumom, ali je hitac ninde apsolutno siguran, tako da metal nijednog tre

nutka neće dodirnuti deo ograde.

Isto onako bešumno kako je i izleteo, komad olova vraća se u ispruženu ruku ninde. Tanko crno uže sada visi preko ograde kućice, nevidljivo čak i ako stražar stane uz mesto gde je obavijeno oko šipke.

Pripijen uza zid, ninda čeka da stražar još jednom prošeta nad njegovom glavom i vrati se na suprotnu stranu uske platforme. Mišići njegovih ruku već su napeti, zatežući dva kraja užeta.

!Pokret!

Okrenut licem zidu, on se baca unazad, zatežući uže rukama i oslanjajući stopala o neravnu površinu. Takav način penjanja veoma je težak, naročito kada se pri tom ne sme načiniti nijedan šum. Dok stopala hitro »trče« po vertikalnom zidu, ruke moraju neprestano ravnomerno namotavati uže i u trzajima ga zatezati kako bi telo u svakom trenutku imalo pouzdan oslonac.

Zvuči lako, ali nije. Potrebna je posebna fizička snaga i pre svega gotovo neverovatna koordinacija raznovrsnih pokreta, ali je to ono čime se ninda i razlikuju od običnih ljudi...

Zastao je tek kada su mu se oči poravnale sa podom kućice. Ma koliko napora ovakav način penjanja zahtevao, ne sme sebi još dopustiti da udahne punim plućima, jer stražar, okre-

nut leđima stoji na samo tri stope od njega!

Ima li vremena da pređe ogradu i stigne do njega pre nego što se ponovo okrene?

Ima; on ispušta uže, grabi ogradu obema rukama i bešumno je preskače.

U tom času stražar počinje pokret kojim će se vratiti do suprotnog kraja platforme.

Pesnica prekrivena crnom svilom nije zbog toga nimalo mekša; udarac pogađa iznenađenu žrtvu u slepoočnicu i čitavo telo se trza kao od električnog šoka.

Ninda ne dopusti da telo tresne o pod; jedna ruka, štaviše, uspeva da ščepa pušku, sprečavajući metalni zvuket koji u tihoj noći može dopreti suviše daleko.

Ruke ninde i dalje rade hitro, kao metalni udovi robota programiranog da beskonačno mnogo puta ponovi iste operacije uz minimalni utrošak vremena. Telo stražara ostaje uspravno, privezano uz stub kućice istim užetom koje je ninda i dovelo do njega. Usta su mu čvrsto vezana i zapušena; i kad dođe sebi neće moći povikom da upozori susednog stražara koji će, sa svoje strane, biti umiren pogledom na njegovu siluetu.

Čulo za vreme govori nindi da je do sada utrošio ukupno dva i po minuta vremena. Tačno koliko je predviđao i njegov plan.

Na redu je sledeća programska linija, baš kao kod kompjutera. Ispod odeće ninda izvlači kratku debelu cev od tvrdog drveta i kao puškom nišani njom prema silueti širokog dimnjaka na krovu zatvora.

Snažna opruga izbacuje novo uže, spiralno namotano u cevi. Na njegovom slobodnom kraju sada nije teg od olova, već mala trokraka kuka, iskovana ko zna kada rukom starog japanskog majstora.

Uz jedva čujni štopot kuka pada na drugu stranu dimnjaka pravougaonog preseka. Oslanjajući se čvrsto stopalima o pod, ninda zateže uže, proveravajući da li će moći da podnese njegovu težinu.

Da, sve je u redu. Kao i obično. Malo je stvari koje neće poslušati ruku ninde, kaže stara japanska izreka...

On zateže uže oko poprečne šipke na ogradi, sve dok nije napeto kao struna luka, a onda mirnim pokretom preprečuje ogradu, hvatajući se obema rukama za nit nevidljivu u tami.

Pod njim je sada dvadesetak stopa praznine, ali će kad stigne od zatvorske zida do tla biti čitavih četrdeset. Još uvek ne previše, čak i u malo verovatnom slučaju da se uže prekine, jer su ninde kao mačke.

Premeštajući težinu sa ruke na ruku, on hitro prelazi rashtojanje do krova. Oči su mu sklopljene, da bi se lakše mogao skoncentrisati na čulo slu-

ha. Ali i na mišiće koji nose njegovu težinu preko ponora; napor kojem su izloženi ogroman je i čak i jedan ninda mora voditi računa o utrošku svoje energije.

Haragei čuti i on zna da mu još uvek ne preti nikakva opasnost.

Pomalo čudno.

Ako je ovo zamka za njega, sa Tabasko Pitom kao mamcem, onda bi zgrada zatvora morala biti mnogo bolje čuvana nego obično.

Međutim, ovo može biti i suptilnija klopka. Čak ni samo zatvorski stražari ne moraju znati da se sprema nešto neobično...

Oni možda žele da nindu pušte u samo središte zgrade, kako bi bili sigurniji da će ostati u klopki kada se ona jednom zatvori.

Ako je tako, on je spreman. Bez obzira na sve pripreme i uigravanje, nijedna ekipa ne može delovati homogenije od pojedinca. Ljudi koji ga možda sada čekaju negde pod ovim ravnim krovom doživće nekoliko vrlo neprijatnih iznenađenja...

Ležeći na ravnom krovu, on još jednom sklopi oči, nastojeći da sluhom prodre kroz zidove koji ga odvajaju od zatvorskih hodnika i ćelija.

U pravoj liniji, od ovog mesta do ćelije Tabasko Pita nema više od dvadeset stopa. Da je on na mestu onih koji su

mu postavili zamku, jedna grupa ljudi čekala bi u prillaznom hodniku, druga u susednim ćelijama, treća čak i u samoj Pitovoj ćeliji, jer nekom od njih moralo je pasti na pamet da je upad kroz prozor sa rešetkama sasvim moguća i izvodljiva varijanta za pokušaj oslobođenja zatvorenika...

Vreme prolazi i ninda je već na granici maksimalnog vremena koje je sebi odredio za ulazak u zatvorsku zgradu. On sam napredovao je brzo, ali treba ovaj isti put preći još jednom, i to sa čovekom koji je, ma koliko snažan i spretan, ipak znatno hendikepiran ranom na ramenu.

Najjednostavnije je da se sa ivice krova užetom spusti do Pitovog prozora. Ali i najopasnije; ako je neko s njim u ćeliji, biće mu gotovo smešno lako da jednim hicem izbaci iz igre čoveka koji visi obema rukama o tankom svilenom užetu pored zida...

Postoje i drugi načini da se savlada vertikalni zid, naravno. Problem je u tome što mora imati i uže, zbog Pita.

Uspravljajući se odlučno na noge, on se baci na posao. U nešto izmenjenoj situaciji mora primeniti jedno od rezervnih rešenja, ali je i na to već bio spreman. Dva tanka sečiva uglavljena u donove obuče, na prstima ruku po tri kandže koje je vešti kovač načinio po ugledu na kandže tigra, zaista

univerzalno hladno oružje, spo sobno da bode, para i seče.

Trokraka kuka još uvek čvrsto leži iza dimnjaka. Mora je proveriti jer se uskoro može dogoditi da na sebe primi težinu dva krupna muška tela.

Vukući svilenou užu za sobom, on spusti noge preko ivice krova sve dok čitava težina njegovog tela nije počivala na kandžama zarivenim u ivicu.

Oštar pokret najpre jednom, pa drugim nogom. Sečiva nanoše ležišta u zidu, preuzimajući deo njegove težine.

Leva ruka dve stope niže; kandže se opet zarivaju kroz malter do tvrde stare cigle. Desna noga traži novi oslonac i nalazi ga. Zatim desna ruka i leva noga.

Stopu po stopu ninda se spušta prema Pitovom prozoru. Sva su mu čula napeta, ali on najviše računa na haragei koji će ga u pravom trenutku upozoriti da opasnost dolazi...

*
* *

Glava mu je sada u visini prozorčića zaštićenog rešetkama. Stakleno okno iza rešetki širom je otvoreno, iznutra dopire karakteristični zadržani prašine, otvorene kanalizacije, neopranih ljudskih tela.

I šum dubokog pravilnog disanja.

Jednog čoveka...

Da li se ipak prevario u svojoj proceni? Da li ovo ipak nije klopka za njega, već običan zatvor u kojem je pažnja čuvara popustila?

— Pite! — šapuće on oštro.
— Pite!

Disanje se prekida. Čovek u ćeliji sada osluškuje, još nesiguran da li je ono što je čuo zaista bio šapat.

— Pite, to sam ja, Lesli...

— Lesli? Ali... kako si dospo tu, prokletstvo?

Duboko u podsvesti ninde je dan glas šapuće »Pazi!«. Haragei se budi.

Nešto nije u redu.

— Nije važno! Dodi, pomoz mi da uklonim ovu rešetku!

Jedna krupna prilika diže se sa postelje; oči ninde u skoro potpunoj tami vide široka ramena i plast svetle kose nad njima.

Ali... to...

TO NIJE TABASKO PIT!

Haragei sada već bezglasno urla u mozgu ninde, iako je njegovo upozorenje nepotrebno. Držanje, hod, glas i pokreti Tabasko Pita urezani su u pamćenje ninde i svega delić sekunde bio je dovoljan da mu otkrije da čovek u ćeliji nije njegov prijatelj, bez obzira što se neko potrudio da sebi da go tovo isti spoljni izgled, računajući pri tom i na duboku tamu ćelije.

Ninda obavlja levu ruku oko rešetke, oštrice na nogama čvr

šće se zarivaju u zid; za ovo što želi da izvede potreban mu je veoma siguran oslonac.

— Lesli! Prokletstvo, čoveče... daj mi ruku!

Prirodna je želja zatvorenika da dotakne ruku onoga koji do lazi da ga oslobodi, ali...

Ninđa pruža slobodnu desnu ruku u tamu, kroz rešetke. Savijenu, tako da ga ne izda neo bičan oblik tigrovih kandži na prstima.

Plavokosi čovek u ćeliji više nema nerava da se uzdržava. On grabi obema rukama podlakticu ninđe i trijumfalno urla. — Momci, imam ga! Imam ga! Brzo ovamo!

Koristeći njegov stisak oko desne ruke kao oslonac, ninđa zamahuje levom, šireći prste sa kandžama.

Užasan krik iz dubine pluća. Krik čoveka kome su se tri oštra šiljka iznenada zarila u oči i lice i sada mu kidaju kožu i mišiće, škripeći po kostima lobanje i lomeći one sitnije na svom putu.

— AAAAAA! — vrišti čovek ispuštajući ruku ninđe i prino seći šake pokidanom licu. — AAAAAA!

Vrata ćelije sa treskom se otvaraju, propuštajući mlazeve svetlosti iz baterijskih lampi, ali ninđe više nema na prozoru. Grabeci ponovo uže, on se penje uza zid hitro kao večerica i već ponovo leži na ravnom krovu pre nego što je naj

brži od pridošlice uspeo da stigne do prozora.

Pod kapuljačom, njegove usne šire se u hladan osmeh. Ono što se sada događa u ćeliji prava je ludnica, začinjena neljudskim urlanjem unakaženog i oslepljenog čoveka. Svi govore uglas, viču jedan na drugog, ali niko od njih nema dovoljno prisebnosti da odgonetne šta se to zapravo dogodilo.

— Nema nikoga na prozoru... Kako nema, prokletstvo! ...Dođi, pa pogledaj sam, glupane!... Nemoj mi reći da je Ski sam sebi noktima udesio lice... OOOOHHHH, ljudi, učinite nešto, učinite nešto, za ime boga!... Šta da učinimo, boga mu... Zovite hitnu pomoć, glupani... Zaveži, Džej... I lupite ga nečim po glavi da začuti... Kažem ti da nema nikog iza tog prozora!

Ninđa zavrte glavom, lagano se povlačeći unazad. Proći će još mnogo vremena pre nego što nekome padne na pamet da pregleda dvorište i ravni krov, ali će se to pre ili kasnije dogoditi. I stalni čuvari, ma kako bili upućeni u ono što se zbiva, učiniće ono što nalazu propisi; upaliti sva svetla u zatvoru i dati uzburu.

Ako je Tabasko Pit uopšte u ovoj zgradi, onda može biti u bilo kojoj od stotina ćelija.

Postoje li još uvek izgledi da ga pronađe? I ne samo pronađe, da ga izvuče iz ovog pakla?

Nekoliko puta smo naglasili da mozak ninde, slično mikroprocesoru, operiše samo sa opipljivim činjenicama, bile one izražene kao brojne veličine ili ne.

Te činjenice govore da su iz gleda da njegova operacija uspe jedan prema hiljadu.

Suviše mali, čak i za jednog nindu...

Međutim, na krovu iza nje ga sirena počinje da zavija. Sva svetla u unutrašnjosti zgrade su upaljena, reflektori na strazarskim kućicama blješte, osvetljavajući zgradu i dvorište spolja.

Svi osim onog na severozapadnom uglu, ali se dole u dvorištu već čuju koraci ljudi koji trče da vide šta se to dogodilo sa stražarem na tom mestu...

Može li se on sam, neprimećen izvući odavde, čak i ako potpuno odbaci plan za oslobođenje Tabasko Pita?

Teorija igara, čije principe ninde instinktivno primenjuju nekoliko stotina godina, zahteva da se u svakom trenutku očekuje najjači potez protivnika.

Šta oni sada mogu učiniti? Detaljno pretesti zatvorsku zgradu, dvorište, krov?

Da li je u interesu upravnika da tim činom izazove interesovanje svojih pretpostavljenih za noćni događaj u zatvoru? Biće prilično teško objasniti prisustvo ljudi spolja koji

su postavili zasedu uljezu čija je namera, tobože, da oslobodi jednog od zatvorenika...

Prsti ninde izvlače jedan šuriken ispod opasača. Uže još uvek zategnuto od ograde osmatračnice do dimnjaka ne može videti, ali je njegov položaj urezan u memoriju ninde.

Šuriken sikće kroz vazduh, ali to nije dovoljno jak šum da bi ga ljudi što se tek penju uz stepenice kućice mogli čuti. Prerezavši kraj užeta vezan za ogradu, šuriken odleće u tamu parka na drugoj strani ulice. Sa nekoliko hitrih pokreta nindža namotava oslobođeni kraj užeta i otkačinje kuku.

Čak i kada otkriju vezanog stražara, neće biti više tragova koji bi im rekli da je uspeo da prodre dalje u zatvor.

A što se tiče neobjašnjive rane na licu onoga koji je izigravao Tabasko Pita, proći će prilično vremena dok on sam bude u stanju da im opiše šta se dogodilo...

Sirena prestaje da zavija, ali sada zatvor pod nogama ninde žamori kao uznemireni mravinjak. Topot nogu u teškim čizmama po akustičnim hodnicima, zveket oružja, gnevni glasovi zatvorenika od kojih se neki bune što ih bude usred noći, a drugi se raduju iznenađujuć zabavi.

Ne može na ovom mestu sačekati da se uzbuna smiri. Pre ili kasnije patrola naoružana do zuba stići će i do krova, a

ovde nema zaklona koji bi bio dovoljno siguran.

Vukući uže za sobom, ninda prelazi na drugi deo krova, naginjući se nad unutrašnje dvorište, sa svih strana okruženo zidovima.

Da, ovde je najmirnije, kako je i očekivao. I najmračnije. Nema potrebe osvetljivati ovaj prostor, jer zatvorenik koji bi i uspeo da umakne kroz rešetke ćelije na ovoj strani još uvek ostaje u dvorištu koje sa ove visine izgleda kao mračno okno izgubljeno u zemlji.

Kuka je sada zakačena u uglu nevidljivom za ljude koji će pretraživati krov. I dalje osluškujući paklenu buku, ninda se hitro spušta naniže, sve dok mu stopala bešumno ne dodirnu kamene ploče, izlizane stopalima ljudi koji tu godinama strpljivo šetaju u krugu.

On poznaje raspored prostora u ovoj ružnoj zgradi. Prozeri suterena na drugoj strani dvorišta pripadaju zatvorskoj kuhinji. U ovo doba noći ona je potpuno prazna. Ako se ne računa odvratni miris koji ispunjava čitavo dvorište.

I na kuhinjskim prozorima su rešetke, naravno, ali su one ugrađene pre mnogo godina. Bez žurbe, ninda zavlači vrh svog bodeža od plemenitog čelika pored otvora u koji ulazi jedna šipka rešetke.

Desetak minuta kasnije, dok se buka nad njim postepeno stišava i svetla po ćelijama ga-

se, on razbacuje unaokolo prašinu i sitne otpatke sive cigle. Rešetka je dovoljno olabavljena u ležištu da može iščupati jedan njen kraj, provući se kroz otvor i ponovo je namestiti iza sebe tako da se i ne primećti da je otvarana.

Vrata kuhinje na drugoj strani su zaključana. Nikakva prepreka za nindu, ali on još uvek ne želi u hodnik na čijem je kraju stepenište.

Neka se najpre zatvor smiri i svetla po hodnicima pogase. Tek tada ponovo će doći trenutak da krene u akciju.

Sem toga, odmor je i njemu potreban. Sve ono što je morao učiniti u proteklih desetak minuta nije ozbiljnije načelo njegove rezerve energije, ali je mnogo iskušenja još uvek pred njim.

Spuštajući se u položaj karakterističan za indijske jogije, ninda sklopi oči i počeo postepeno da opušta mišiće svog tela, jedan po jedan...

Opuštanje, međutim, nije značilo odmor i za njegov mozak. Novi planovi formirani su i odbacivani u deliću sekunde, u svetlu novih okolnosti i analize njegovih prednosti i loših strana.

Pola sata kasnije ninda otvori oči. Do tog trenutku zatvor se ponovo umirio, a pogašeni su čak i reflektori u stražarskim kućicama po zidu.

Patrole su jednom obišle spoljno i unutrašnje dvorište, re-

kao mu je sluh, i nisu našle ništa neobično. Čuo je i korake grupe koja se stepeništem popela na krov, provela gore desetak minuta i ponovo se vratila.

Kapija zatvora na južnom zidu dva puta se otvorila i zatvorila. Kola hitne pomoći su došla i otišla, ali bez uobičajene trke i zavijanja sirena. Kako je i naslućivao, upravniku zatvora nije odgovaralo da se oko onoga što se maločas dogodilo stvara previše galame.

Međutim, ljudi koji su ga čekali, plaćene ubice, još uvek su tu negde. I sa jednim od njih mora govoriti pre nego što sebi otvori put kroz debele zidove...

Njegovi osetljivi prsti opipavaju bravu. Komad žice, obrađen zubima, u tili čas pretvorio se u ključ koji je bešumno otvorio teška čelična vrata.

Izašao je u hodnik, zaključao vrata za sobom i oslušnuo. Glasovi se još ponegde čuju, ali u njima više nema uzbuđenja. Uskoro će zatvorenici ponovo zaspati i na zgradu će se spustiti malopredašnji mir.

Na kraju hodnika prilaz stepeništu zatvara rešetka. I vrata na njoj su zaključana, kao i obično. Citav zatvor je ovakvim vratima izdelfen na stotine odeljaka, još jedan razlog što godinama još niko nije uspeo da umakne iz Rosmura...

Samo nekoliko sekundi rada i on je na stepeništu. Od

ovog mesta igra postaje opasnija, jer da bi se prešlo u prizemlje zgrade, mora se proći kroz dvostruka vrata između kojih uvek sedi naoružani stražar. Da bi stvar bila gora, taj stražar sada nipošto neće dremati, kao u običnim okolnostima...

Mehanizam kojim on rukuje iz svoje minijature kabine ne dopušta da oboja vrata budu otvorena istovremeno, još jedan činilac koji otežava okolnosti, ali je za tu činjenicu znao još pre nego što se odlučio za upad u zatvor, tako da je sada potpuno spreman da savlada i prepreku te vrste.

Ležeći na ledenim kamenim stepenicama, ninda oprezno proviri iza ugla.

Rešetka koju mehanizam pomera poprečno, otvarajući i zatvarajući hodnik. Iza nje prostor sa stolom i stolicom na kojoj sedi uniformisani čuvar sa nekim ilustrovanim časopisom u ruci. Na drugoj strani ista takva rešetka.

Pedaset jardi dalje ista takva dvostruka rešetka sa stražarem u sredini otvara prolaz do centralnog stepeništa. Na drugom kraju zgrade još jedna.

Tri stražara, dakle, a svaki od njih može videti drugu dvojicu. Alarmno zvono im je nadohvat ruke, pištolji za pojačanje, puške okačene na zid iza njihovih leđa.

Kroz vrata ćelije još ponedopiru glasovi, iako je čak i svetlo u dugom hodniku prigušeno, jedna od retkih okolnosti koja ide nindži na ruku.

Stotinu jardi do najdaljeg ćuvara, pet rešetki između njega i ninde. Suviše za pouzdan hitac?

Ninda se osmehnula, setivši se koliko je hiljada projektila morao izbaciti iz ruke pre nego što bi sensei Tanaka klimnuo glavom i osmehnulo se kroz svoju gustu belu bradu. Ne, to rastojanje nije preveliko. Za nindu.

Šaken, vitka čelična strelica, za ovu priliku premazana je sredstvom koje deluje praktično trenutno. Smesa na vrhu ne ubija, iako ninde znaju i za takve, ali će zato svakog koga makar samo malo zagrebe, baciti u dubok san koji će, u zavisnosti od telesne težine, potrajati od četrdeset do šezdeset minuta.

Prvi hitac. Leteći paralelno sa podom, šaken pronalazi svoj put kroz pet pregrada od rešetki i zariva se u leđa stražara na kraju hodnika. Mesnati deo, visoko na ramenu; kada dođe sebi shvatiće da ima prilično duboku i bolnu ranu za koju neće znati kako je došao do nje.

Drugi stražar, onaj u sredini hodnika, trgao se kad mu je šaken prozviđao doslovno ispred nosa, ali nije imao vreme da reaguje, jer je druga st-

relica, namenjena njemu, stigla pre nego što se potpuno okrenuo da vidi kakav je to zvuk.

Treći hitac, najlakši, sa svega nekoliko stopa rastojanja. Pun pogodak, kao i uvek.

Isukavši katana, ninda njego-
vim vrhom dotiče polugu na stolu uspavanog stražara i rešetka prilično glasno skliznu u stranu, otvarajući mu put. Taj šum čuje se i na sledeća dva sprata, ali neće izazvati sumnju kod ostalih čuvara; običaj je da se povremeno izađe iz kaveza i oslušne pred vratima ćelija.

Pomerivši polugu, ninda hitro iskoči iz prvog kaveza, vraćajući za pojas šaken iščupan iz butine stražara. Ponovio je isti postupak još dva puta, a onda se ponovo vratio u srednji kavez iza kojeg je stepenište vodilo naviše.

Graditelj zatvora, kaže priča o Rosmuru, i sam je omirisao unutrašnjost sličnih institucija po Zapadu, pre nego što se posvetio poštenom poslu. Možda zato i nisu bila poštovana uobičajena pravila gradnje, koja su, međutim, Rosmur učinila mnogo sigurnijim od drugih, zatvora, građenih posle njega.

Jedno stepenište u sredini bloka ćelija vodi na prvi sprat, ali se na drugi može preći ponovo samo na kraju hodnika. Pravi lavirint i za begunce i za one koji bi spolja pokušali da ih oslobode.

Osmatrajući sledeću prepreku, ninda proceni da operacija traje već predugo. Neće imati vremena da stigne na drugi sprat, ščepa jednog od ljudi koji su ga čekali oko Pitove ćelije, dozna od njega gde je Tabasko i ponovo se vrati istim putem.

Smena stražara stići će u međuvremenu, a ove uspavane smeniće novi, posle uzbune koja će sigurno još jednom razbuditi čitav zatvor.

»Sreća u borbi ne postoji«, kaže još jedna japanska izreka o nindama, »ali je ninde uvek imaju...«

Kao da se ta izreka odista potvrđuje; negde gore, na drugom spratu, čuju se koraci i glasovi grupe ljudi koji su krenuli naniže...

*
* *

»Potrarga je završena«. pomisli ninda. »Neko od njih je odlučio da je glupo sedeti do zore u zatvoru i sada ih sklanja, dok noć još traje. Nadao sam se nečem takvom, ali nisam smeo da se oslonim da će se to odista i dogoditi...«

Sklopljenih očiju, osećajući pod nogama i vibracije njihovih koraka, ninda je brojao.

Pet ljudi. Stepenece su tako uske da u najboljem slučaju mogu hodati po dvojica uporedom...

Gde ih sačekati? I kako utesati pre nego što primete da čuvar u kavezu ispred njih spava?

Ispružajući se na prste, on dohvati golu sijalicu postavljenu pod tavanicom. Jedan obrtaj, drugi, i na stepenište se spusti tama.

Tigrove kandže i oštrice za obuću ponovo. Bez žurbe, jer se ni onoj petorici ne žuri. Hodaju polako, šaleći se sa čuvarima koji im redom otvaraju prolaz, kao ljudi koji su zadovoljni obavljenim poslom.

Ili možda kao ljudi koje je zaobišla očekivana opasnost?

Odbacujući se obema nogama od stepenice, ninda zariva kandže i oštrice na nogama u tavanicu, gde ostaje da visi u samom uglu, nalik nekom ogromnom pauku koji strpljivo čeka da muve ulete u njegovu mrežu.

— Gadno mesto — poluglasno govori jedan glas, prilično mlad. — Đavolski gadno mesto, ljudi...

— Ovo? — kaže drugi prezrivo. — Čoveče, ovaj zatvor je vila za rupe koje sam video u Nevadi!

— Tiše malo — govori onaj koji ide na čelu. — Nemojte da probudite Bejljeve pitomce, do đavola!

Prigušen smeh. Sada su pred rešetkom koja će ih propustiti na stepenište iza ugla i dovesti do ninde.

— Laku noć, čale! — dobacuje jedan u prolazu, onaj isti koji je vidao zatvore po Neva-di.

— Ali nemoj spavati — cerio se drugi. — Po ovom zatvoru motaju se vampiri, samo da znaš!

— Ne govori tako, boga mu. — Glas trećeg otkriva iskren strah. I Meksikansko poreklo.

— Zašto, Luis? Ti veruješ u duhove, ha-ha-ha!

— Ne znam... ali ono što se noćas dogodilo... i lice Malinskog... quien sabe?

Smeju se, ali im smeh nije od srca. Nikom od njih nije prijatno podsećanje na unakaženo lice sa praznim očnim dupljama iz kojih lije krv...

Prvi čovek prolazi ispod ninde. Druga dvojica i na kraju još dvojica. Svi malo usporavaju, psujući što na stepeništu vlada tama.

Rešetka iza njih već se zatvorila i sada su sami sa nindom u nevelikom prostoru koji ne poznaju dovoljno.

On bešumno pada na stepenik iza leđa poslednje dvojice. Leva ruka obavija se oko vrata prvog čoveka, bodež u desnoj zariva se u kičmenu moždinu i njegov začuđeni uzdah sliva se sa praskom s kojim je pukla kičma njegovog prijatelja.

Ona trojica napred čuju komušanje i okreću se, ali nikom od njih još ne pada na pamet da bi to mogao biti napad. Naj

zad, ušli su na potpuno prazno stepenište, mračno istina, ali ne toliko mračno da bi im pro makao jedan čovek.

Ninda skače sa svog stepenika i sledeća dvojica vide samo senku na nešto svetlijoj pozadini. Uspevaju da instinktivno podignu ruke, ali je to sve što mogu učiniti u pokušaju da se odbrane.

Noseći njihova tela pred sobom silinom naleta, ninda je još u letu probio srce prve žrtve. Jedno mrtvo i dva živa tela nastavila su po istoj putanji, noseći pred sobom i onoga koji je silazio na čelu kratke kolone.

Skačući na noge, ninda zadaje još jedan hitar udarac bodežom, posred bledega lica koje pod njim otvara usta u pokušaju da krikne. Leva ruka grabi za grlo poslednjeg preživelog i lagano ga uspravlja na noge, pribijajući mu leđa uz zid.

Ovaj još ne zna šta se dogodilo; ali vidi sasvim dovoljno. Možda i oseća miris krvi na oštrici koja mu lebdi pred očima. U svakom slučaju, ne može ni da krikne jer mu čelične kandže pritiskuju grlo tako da će ga probiti ako se samo malo napregne.

— Hej, šta je to dole? — dovikuje čuvar, ali u njegovom glasu nema uzbuđenja.

— Sve je u redu, čale! — odgovara zvonko ninda, verno oponašajući glas jednog od onih

koji mu sada u krvi leže pod nogama. — I ne boj se vampira!

On hitrim pokretom obrće svog zarobljenika i gura ga pred sobom do kraja stepenica, kroz rešetke koje pažljivo zatvara za sobom. Nekoliko minuta kasnije obojica su ponovo u kuhinji, ali sada pod prozorom na drugoj strani suterena, onom koji gleda prema južnom zidu zatvora, a ne prema unutrašnjem dvorištu.

— Gde je Pit? — pita nindaštrm šapatom. Telo čoveka, oseća to pod rukom, tresese od straha.

— K-ko?

— Pit! Momak koji je trebalo da bude u onoj ćeliji na drugom spratu! Onaj koga je Malinski zamenio!

— A? On se zove Pit... Ne znam, časna reč ne znam!

— Lažeš, prokletstvo!

Čovek pokušava da krikne, ali mu jedna šaka zatvara usta. On sa užasom oseća na licu hladne čelične kandže i kroz glavu mu svakako proleće prizor unakaženog lica Malinskog.

— Ne! — stenje. — Ne! Samo to ne!

— Skidaću ti kožu sa lica ko madić po komadić ako mi odmah ne odgovoriš! — cedi nindaš kroz zube.

Potreban je priličan napor da održi uspravnim telo potpuno savladano strahom. Čovek pred njim cvili kao uplašeno štene, a unaokolo se širi

oštri miris mokraće koja mu se lagano sliva niz noge i širi u baricu po betonskom podu.

— Ne znam! Kulvert nas je doveo ovamo i objasnio da treba da šćepamo... da uhvatimo čoveka koji upadne u... u ćeliju! — jeca. — Ne znam, kunem se bogom!

— Ko je Kulvert?

Pogled čoveka odluta naviše.

— Išao je ispred...

— Mrtav je — brutalno reče nindaš. — Imao je sreće, taj Kulvert. Znaš li zašto?

— N-ne znam...

— Umro je brzo i lako. Zaviđeo mu, prijatelju... ako pokušaš da me slažeš!

— N-neću... kunem se!

— Za koga Kulvert radi? Ko vas je angažovao?

— Rekao nam je, ali... nekako sam smetnuo to sa uma... Bože, kako se zvao taj čovek?

Čelične kandže pomilovaše kožu ispod očiju, vlažnu od suza. Druga šaka stisnu grlo, zaustavljajući očajnički krik iz grudi.

— Dakle?

— Loueri! — prostenja čovek sa olakšanjem. — Tako je, Loueri! On je dao Kulvertu lov... akontaciju...

— Jasno. Ćelija je, znači, bila prazna kada ste vi stigli?

— Da... Bejli... upravnik zatvora... on nas je doveo i pokazao gde da se smestimo... Bilo mi je... smešno kad su prurušili Malinskog... sa onom glupavom ženskom perikom...

Kulvert je rekao da tako mora... da je tip koji dolazi vrlo opasan...

— Bio je u pravu. Da li Bejli zna gde je moj prijatelj?

— Ne znam... verovatno... Bez njegovog znanja, mislim...

— Da, teško bi bilo premestiti zatvorenika bez njegovog znanja — osmehnu se ninda pod maskom. — Da li je Bejli još uvek u zgradi?

— Ne, nije... on je odveo Malinskog do lekara, Kulvert nije dopustio nikom od nas da ode dok ne pregledamo krov i hodnike...

— Da li je Kulvert možda pomenou i Louerijevog gazdu, prijatelju?

— Ne... ne bih rekao...

— Siguran si u to? Baš nijednom? Nikakva aluzija?

— Ne... ili možda... Čekaj... čini mi se da je jednom... onako uzgred... rekao kako za vidi prokletom kućkinom sinu što radi za takvog šefa... Ja sam mislio da je to zbog love koju dobija...

— A lova je glavna, zar ne?

— suvo reče ninda. — Vrlo dobro, prijatelju. Nisi me lagao...

U očima na trenutak bljesnu nada, ali je čovek pred nindom bio isuviše iskusan da bi ga zavarale ove poslednje reči.

— Ubićeš me — proguta pljuvačku — brzo?

Tigrove kandže na desnoj ruci zariše se u grudni koš žrtve nošeni energijom kratkog i oštrog zamaha iz ramena. Oštri

vrhovi doslovno smrskase srce, a krv zaklokota zalivajući beton oko klonulog tela.

Ninda u tami pažljivo obrisala kandže o odeću ubijenog, a on da bez žurbe priđe prozoru.

Do smene straže ima još dva deset šest minuta, reče mu čulo za vreme. Sasvim dovoljno da se izvuce iz ove sive zgrade koja je noćas videla toliko smrti.

Što je najbolje, više ne mora čak biti ni posebno tih. Neka ova noć bude temelj za stvaranje još jedne nove legende o Vampiru, već poznate podzemlju San Franciska, grada u kojem je imao svoje stalno boravište i gde je do sada i izveo najviše akcija.

Kriminalci zatočeni u Rosmu ru brzo će proširiti priču o čoveku koji dolazi nevidljiv i nečujan i seje smrt oko sebe, unošeći strah u srca svih koji misle da zločin može ostati nekažnjen zato što njihovi šefovi masnim bonusima nagrađuju korumpirane sudije i policajce po Los Anđelesu...

Podižući ruke, ninda zatrese rešetke prozora čija je donja ivica bila u visini tla. Stare su, upola već pojedene korozijom.

Napevši čitavo telo, on postepeno počeo da pojačava pritisak na čelik, sve dok metal ne popusti, uz zvonki zvuk koji će se usred noći čuti daleko.

Nije više mario za to. Uostalom, za koji trenutak ovde će biti još mnogo više buke...

Teška kuglica, ne veća od dečjeg klikera, polete prema sivom zidu pred njim. Istovremeno, ninda se prstima uhvati za ivicu prozora, sklapajući oči.

Eksplorzija!

Smesa čudesne snage, skrivena u kuglici nevinog izgleda, otvori u zidu neravan prolaz širok desetak stopa, sada još uvek skriven narandžasto-crvenom loptom plamena.

Sačekavši da udarni talas eksplozije stigne do zida i počne da se vraća natrag, ninda iskoči u oblak sive prašine, ispunjen krhotinama kamena i cigle.

Da li će jedan od dvojice stražara čijim se puškama izlaže imati dovoljno oštar vid da posle iznenadnog bljeska otkrije hitru pokretljivu figuru usred gustog oblaka prašine i dima?

Ne...

Sa neshvatljivom sigurnošću zaobilazeći krupnije komade kamena bačene na tle, dok oni sitniji još uvek kao pljusak zasipaju beton oko njega, ninda projuri središtem eksplozije. Haragei će ga na vreme upozoriti ako jedan od stražara uperi pušku prema njemu, ali je on vrludao u trku, otežavajući tako nišanje eventualnom strelcu.

Oblak prašine se širi i na praznu ulicu, ali je već sve ređi, zahvaljujući vetru sa okeana.

Zar ga ta dva nesposobna kovića još nisu primetila?

Da!

Naglo skrećući ulevo, prema parku, ninda ostavi za sobom mesto pogođeno kratkim rafalom automatske puške. Komadići otkinutog asfalta zasušeg po nogama, ali on jedva oseti taj dodir ponovo menjajući pravac. Još trideset jardi!

Novi rafal, ovoga puta sa druge strane, ali je taj bio ispaljen naslepo, visoko iznad njega.

Ponovo promena pravca, još jedan pljusak otpadaka, ali ovoga puta još dalje iza njega. Stražar je očigledno još zaslepljen eksplozijom, a cilj koji traži suviše hitar za njegove nervozne ruke i oči.

Dve puške su složno praštale dok je gutao poslednje jarde prostora do parka. Uskočivši u zaklon, on naglo promeni smer, osluškujući kako meci šibaju po žbunju.

— Žao mi je momci! — pro mrmrlja, pružajući ruku prema vratima kola. — Vežba iz gađanja je završena! Nastavićemo nekom drugom prilikom!

Tabasko Pit zatrepata očima, pokušavajući da ih zaštiti od mlaza svetlosti koji mu se iznenada sručio u lice.

— Hej! — pobuni se glasno.
— Skloni tu prokletu lampu, čoveče!

— Ustaj! — reče hladni glas koji je već upoznao. Momak čudnog imena Secer, gadnih i hladnih očiju, sa rukom uvek blizu pištolja zadenutog pod opasač izlizanih farmerki.

»Jedan od onih koji uživaju u ubijanju«, podseti ga neki unutrašnji glas. »Pazi šta radiš, dečko; ovaj će te ubiti ako mu to padne na pamet, pa makar posle morao bežati od gazde!«

Uspravio se, oprezno pomerajući ukočeno rame. Rana je lakša nego što je izgledala na prvi pogled, ali još neko vreme mora se čuvati da je ne povredi.

Neko predosećanje mu govori da će mu desna ruka još biti potrebna. Kad dođe čas da je upotrebi, onda takva sitnica kao što je rupa u mišiću neće moći da oslabi njegov udarac niti brzinu pokreta. Posle toga...

Posle toga nije važno. Ili će pobediti i potom dobiti najbolju lekarsku negu, ili izgubiti. U tom drugom slučaju rana na ramenu predstavljaće samo ne potreban ukras uz onu novu koju će dobiti na glavi ili trahu...

Udahnuo je sa olakšanjem dok su silazili niz strme stepenice, Secer dva koraka iza nje ga, a onaj drugi momak ispred.

Prostorija u koju su ga zatvorili posle onog neobično žurnog izlaska iz zatvora bila je u potkrovlju, čitavog dana usijana od sunca.

Nije bio siguran u pravi položaj vile, bez obzira što je pre polaska iz San Franciska sa Lesliejem dugo proučavao plan Los Anđelesa. Negde u jugozapadnom delu svakako: Anahajm, Santa Ana ili neko od manjih naselja između njih. Tip koji je rekao da se Los Anđeles zapravo sastoji od gomile predgrađa koja traže grad nije mnogo pogrešio.

Stepenište niz koje su sada silazili bilo je mnogo svežije; negde u kući radi snažan klima-uređaj i to mu donekle ublaži užasnu žeđ koju je sve do tada osećao.

— Stani tu — zapovedi Secer kratko kad su stigli do širokih vrata od skupog drveta u prizemlju. — Bendži...

Drugi čovek oprezno zakuca na vrata, izmičući se da bi i dalje držao Pita na oku.

— Da?

— Dovedi smo ga, mis Lovud — reče Bendži glasno. Pit jezikom ovlaži suve usne. Bez obzira na sve što se dogodilo, taj malo promukli glas u njemu ponovo pokrete osećanje za koje je mislio da je zauvek nestalo.

»Prokleta drolja!«, pomisli dok je Bendži otvarao vrata. »Šta je to učinila sa mnom?

Lesli je u pravu... ona je veštica!«

— Ah! — reče Gejl Lokvud glasom koji je podsećao na zadovoljno pređenje mačke. — Naš dragi Tabasko Pit je ponovo sa nama, je li?

Plavokosi džin izbeže njen pogled. Od ninde je naučio da je važno najpre osmotriti svaki detalj novog mesta na kojem se nađeš; nikada se ne zna da li će doći do obračuna, kada jedna sitnica, kao što je, na primer, zavrnut ugao tepiha, može značiti razliku između života i smrti.

Ogromna prostorija, to je prvi utisak. Nalik jednom od onih salona gde bi razmaženo plemstvo moglo priređivati svo je balove. Mnogo blještavog mermera, stubova, uglova zaklonjenih raskošnim draperijama. Fontana koja tiho šumi na sredini prostorije, oko nje raznobojna svetla u podu.

Gejl Lokvud mu prilazi tako blizu da oseća slatki miris njene kože i kose. Još uvek ne želi da je pogleda, jer zna da bi to bio korak koji bi ga mogao povesti na put sa kojeg više nema povratka.

Oseća kako se iza njega Secer napinje, uvlačeći žurno dah u pluća. Njemu se ne sviđa što gospodarica prilazi tako blizu ovom grmalju koji bi joj jednim pokretom mogao slomiti vrat, čak i sa metkom u srcu.

Dve šake sa dugim prstima padaju mu na grudi i on pro-

tiv svoje volje spušta pogled, osećajući kako mu se nokti nežno zarivaju u kožu kroz prljavu majicu, vlažnu od znoja.

— Pogledaj me, Pite!

Te ogromne zelene oči male iznenađene devojčice... a pod njima poluotvorene usne, beli vrat i grudi koje se tek pomaljavu iz nečeg belog i vazdušastog.

— Šta hoćeš od mene, do đavola? — uspeva da promrmlja. — Zašto me ne ostaviš na miru?

— Još uvek si ljut na mene, Pite? Zašto?

Nokti zariveni u kožu šalju hiljade sitnih glasnika niz Pitolva leđa. Umor, žeđ, bol od rane, sve to više nije važno i on oseća kako njegovo telo reaguje.

Sada je ona još bliže uz njega, a dugi prsti klize naniže, da bi zastali na zatvaraču nje govih pantalona.

— Mogu da razumem što lažeš mene, Tabasko Pite — šapuće ona, jedva čujno — ali zbog čega lažeš sebe?

On diže ruke da je odgurne, ali je Secer brži nego što je očekivao. Cev pištolja zarivena među rebra, zaustavlja njegove ruke u samom početku pokreta.

Ona odstupa jedan korak i smeši mu se. Malo tužno i razočarano, ili to bar tako izgleda.

— Ludače jedan mali — govori glasom od kojeg ga po-

novo prolazi jeza. — Još nisi shvatio da bismo ti i ja... zajedno... mogli napraviti velike stvari!

— S tobom? — Jedva prepoznaje svoj glas. — Nikada!

Ona mu prezirivo okreće leđa, ali Pit zna da je to učinila da bi prikrila gnev. Secer je mnogo lošije od njega protumačio taj pokret.

— Da ga vodimo, mis Lokvud?

— Ne. — Na usnama joj je ponovo osmeh kada se okrenula. — Odvedite ga u alkoven i smestite tako da vidi sve. Možda će do jutra shvatiti šta propušta ako odbije moju ponudu. Neka jede i pije, Secer, ali ne želim da izade odatle niti da mu čujem glas pre nego što to dopustim. Jasno?

— Vrlo jasno, mis Lokvud. — Secerov glas deluje razočarano. Njegove predstave o dobroj zabavi verovatno se svede na uživanje koje oseća dok nekom ispaljuje hitac u potiljak i gleda kako se refleksno grče udovi pogodenog.

Bendži širi draperije pred alkovenom u jednom zidu velike prostorije i glavom pokazuje Pitu da zauzme mesto na svilenom dušek u položenom na pod pored niskog stočića.

— Stari Rimljani su umeli da uživaju — mrmlja Tabasko, spuštajući se sa uzdalom na ležaj. — Samo... gde su oni sada?

Secer ćutke privlači jedan okrugli jastuk do zida i seda tu, iza Pitovih leđa, sa pištoljem u rukama.

— Čuo si šta je rekla, mis Lokvud? — kaže. — Ako pokušaš da ustaneš odatle ili glasnije progovoriš neku reč, dobijaš metak u glavu!

— Zaveži, Secer! — odvrati Pit ne trudeći se ni da se okrene. — Kvariš mi apetit, dođavola... i kad smo već kod apetita, gde su hrana i piće koje mi je Gejl obećala? Usluga je izgleda đavolski loša u ovom vašem lokalu!

Zapravo, nema razloga da se žali na uslugu, jer srebrni poslužavnik prepun jela stiže na stočić svega nekoliko minuta kasnije, a uz njega i ono za čim je satima čeznuo u tavan-skoj prostoriji: visoka i vitka čaša puna penušavog piva za koje već po boji zna da je ona vrsta koja odgovara njegovom ukusu.

— Gejl Lokvud! — mrmlja odvajajući praznu čašu od usta. — Za ovo ti opraštam prvih stotinu godina u paklu. Hej, mala, gde je izvor ovog božanskog pića? Postoji li neki način da mi ga malo približiš, da ne bi zamarala svoje dražesne nožice?

Devojku koja mu je donela poslužavnik vredi pogledati dva puta. Sto puta, hiljadu puta...

Oniska, širokih ramena i uskih kukova, sa dve zamamne bele lopte pod širokom halji-

nom koja pomalo podseća na kimono. Dojke joj gotovo ispa daju iz izreza dok se saginje da ga posluži.

Smešeći se, devojka odlazi, uvijajući kukovima. Kompliment joj prija, ali su joj oči oprezne dok gleda Pita; ona zna da taj krupni plavokosi mladić grubog i privlačnog lica nije pravi gost, već samo neko koga već sutra možda više neće biti.

Nimalo se ne ustručavajući, Pit je žurno jeo, zalivajući sva ki zalogaj dugim gutljajima piva, neprestano puneći čašu iz velike okrugle posude sa slavi-
nom koju su dva čoveka donela i položila kraj njega. Iza nje ga, Secer je čutao, ali Bendži nekoliko puta sa čuđenjem odmahnu glavom, diveći se kapa citetu želuca Tabasko Pita.

Oči ovoga, međutim, nisu mi rovale, jer se u prostoriji pred njim osećala ona vrsta napetosti nalik žurbi u pozorištu pred **sam početak velike premijere.** Ljudi i žene u beloj odeći trčkarali su tamo i ovamo, neko je na trenutak oprobao kvadri fonsko ozvučenje u dvorani sa nekoliko taktova uzbudljive mu zike jakog ritma.

Gejl Lokvud mu se izgubila iz vida, ali su u alkovenu preko puta dve devojke užurbano pripremale ležaje slične onome na kome se Pit sada zadovoljno ispružio, dok je treća, klečeći, aranžirala cveće u niskoj mermornoj žardinjeri.

— Šta je večeras na programu, Sacer? — upita Tabasko preko ramena. — Orgije?

— Videćeš.

— Imaš li vatre? — Nalakćen, Pit mu se okrete sa debelom havanom među zubima.

— Ne pušim.

— Pametno. Možeš biti siguran da nećeš umreti od raka na plućima, Secer. A ni od zapaljenja mozga!

U Secerovim očima bljesnu ledeni plamen i Pit na trenutak pomisli da je preterao. Ali samo na trenutak; tanke Secerove usne ostadoše stisnute dok je fiksirao Pita nepomičnim pogledom.

Devojka u beloj haljini kleče pored njega sa velikim pozlaćenim upaljačem u ruci. Na ginjući se napred, Pit slobodnu ruku položi na njenu butinu.

Osmehnula mu se i nagla još malo napred, pokazujući grudi. Devojke u kući Gejl Lokvud — ako je ovo njena kuća — navikle su da čine sve kako bi se gosti osećali što prijatnije. Pa čak i gosti ovakve vrste kao što je Tabasko Pit.

— Ruke sebi — promrmlja Bendži. — Mis Lokvud se to ne bi dopalo, znaš!

— U redu, u redu! — nasmeja se Tabasko Pit, odbijajući oblak plavičastog dima prijatnog mirisa. — Onda neki drugi put, mala. Važi?

Nestala je sa istim onim osmehom na licu, tako da je Pit

mogao ponovo da posveti svu pažnju pripremama za ono što će se dogoditi u dvorani.

Najpre su se pogasila svetla duž zidova, tako da je sada samo fotelja bila osvetljena raznobojnim zracima iz poda. Iz zvučnika dopre najpre tiha, a onda sve jača muzika, ona ista muzika jakog i uzbudljivog afro-ritma čiji je početak Pit ma- ločas čuo.

Gejl Lokvud prođe kao kraljica drugom stranom dvorane. Sada je bila u dugoj večernjoj haljini smaragdnozelene boje koja joj je otkrivala ramena i leđa.

Pitu, nekim čudom, uspe da otrgne pogled sa te visoke, ponosne prilike, i on zapanjeno zinu, buljeći u njenog pratioca.

Nizak, trbušast, krivonog: pr vi utisak. Savršeno odeven, na ravno. Ali, ta glava...

»Politika?«, često je govorio Tabasko. »Šta je to politika? Ako mene pitate, ljudi, to je veština zaboravljanja obećanja i ništa više!«

Ipak, čovek koji se sada s naporom spuštao na ležaj porred zamamne žene u zelenoj haljini bio je poznat čak i njemu.

— Senator Dodson! — promrmlja Tabasko za sebe. —

Prokletstvo, poslednji koga bih očekivao na ovom mestu!

Nervozno žvaćući gumu, sada u sasvim običnoj odeći, Lesli Eldridž neprestano se muvao kroz gomilu policajaca, vatrogasaca i novinara koja je okružila oštećeno mesto na zidu Rosmurskog zatvora. Stizali su jedan za drugim, kao lešinari koji osećaju miris strvine. Najpre dvojica policijska kola, pa troja vatrogasna, a onda, jedna po jedna i vozila sa imenima losanđeleskih listova i radio i televizijskih stanica.

Rotaciona svetla raznih boja osvetljavala su čitav prizor čineći ga nestvarnim. Sa svih strana čuli su se uzbuđeni glasovi dok su novinari pokušavali da doznaju od policajaca i vatrogasaca koji je to čuveni kriminalac ovde bio zatvoren da bi pobećao na tako spektakularan način.

Čuvajući se dobro da ne uđe u vidno polje nijedne od desetak televizijskih kamera, ninda s leđa priđe oniskoj devojci duge crne kose koja se izdizala na prste tražeći nekoga pogledom u gomili.

— Tu sam! — šapnu on Sumiko na uho, obavijajući joj ruku oko ramena. — Brzo si stigla!

— Ohhh, Leslie! — reče ona sa olakšanjem, skidajući sa vrata već spremnu kameru sa blicom. — Već sam pomislila da si otišao!

— Ne, nisam. — Ninda pažljivo pogleda oko sebe. — Bejli uskoro mora stići, čuo sam kad su ga policajci zvali svojom radio-vezom.

— Upravnik zatvora? Leslie, suviše je opasno: pogledaj samo tu gomilu!

— Nemamo drugog izbora: moramo ga ščepati i otkriti ku da je odvuкао Tabasko Pita. Do jutra može biti već kasno, devojčice, naročito posle onoga što se dogodilo u zatvoru!

— U redu, ti glumiš foto-reportera, i nadam se da ćeš uspeti da mu priđeš... ali, šta posle? Kako ćeš ga odvesti odatde?

— Ti ćeš mi pomoći, Sumiko...

— Ja? U redu... samo reci kako!

On nekoliko puta bljesnu blicom, uperivši objektiv aparata prema probijenom mestu u zidu, dok ga je devojka sledila u stopu, držeći u ruci blok i olovku i praveći se da hvata beleške.

On joj u nekoliko tihih reči objasni šta treba da učini i ona klimnu glavom. Više od toga i nije bilo potrebno: godine zajedničke borbe protiv organizovanog zločina na Zapadnoj obali dovele su do toga da su

se veoma često mogli sporazumevati i samo pogledom.

Dotakavši mu ruku, Sumiko se izgubi u gomili, dok Leslie nastavi da kruži, bljeskajući blicom u lica već iznerviranih policajaca i vatrogasaca koji su uzaludno nastojali da zadrže novinare dalje od rupe u sivom zidu.

Još jedna policijska kola pojavise se na uglu ulice, zavijajući sirenom i bljeskajući plavim rotacionim svetlom. Gomi la se učuta, gledajući u tom pravcu. Ninda se pomeri nekoliko koraka u stranu, tražeći pogodniji položaj za ono što želi da izvede.

— Bejli! — reče sa olakšanjem jedan od uniformisanih čuvara zatvora u blizini, kome su očevidno dosadila pitanja na koja nije mogao da odgovori. — Najzad! Moralo je nešto ova ko da se dogodi pa da poganog kućkinog sina isteraju iz toplog kreveta!

Policijska kola se zaustaviše uz škripu kočnica, dok su blicevi sevali sa svih strana. Nimalo nežno, Leslie se probi u prvi red, do policajaca koji su s naporom održavali praznim prostor oko zadnjih vrata.

Bejli je visok, mršav i potpuno ćelav. Sa zbunjenim osmehom na licu, zaklanjajući rukom oči od bliceva, on pođe prema otvoru u zidu, spotičući se preko krhotina.

— Pustite me najpre da vidim, gospodo! — govorio je

visokim, prodornim glasom, u odgovor na čitav rafal pitanja. — Prvo da vidim, ništa vam pre toga ne mogu reći...

Sledeći ga u korak, i dalje pazeći da nijedna od kamera ne uhvati njegovo lice, ninda baci pogled prema uglu ulice.

Jedan snažni motor počeo da radi iza ugla. Mora biti spreman.

Ima sasvim dovoljno prosto ra između policijskih kola iz kojih je izašao Bejli i zida. Nije bitno što je taj prostor ispunjen bučnom gomilom ljudskih tela. Naprotiv, to će mu samo olakšati posao...

U opštoj buci malo ko je čuo urlanje snažnog motora.

— Bežite! — glasno uzviknu Lesli. — Ovaj je lud, ide pravo na nas!

Svetlost farova obasja iznenada tihu gomilu, ali je veliki crni automobil nesmanjenom brzinom jurio tačno prema njoj.

Oni sa najboljim refleksima potrčase na jednu i drugu stranu. Neke je ninda morao snažno gurnuti da ih ukloni sa puta, ali je njegova leva ruka snažno stezala Bejlijevu nadlakticu, dok je upravnik zatvora buljio u farove kao zec opčinjen pogledom zmiје.

— Ne pucaj! — dreknu ninda oštro, zapovedničkim tonom. Ruke nekih policajaca već su ležale na drškama pištolja; pre nego što shvate da onaj koji je izdao tu naredbu nije imao

nikakva prava na to, on će već biti daleko.

Sa savršenom prisebnošću, Sumiko počeo da koči na svega tridesetak jardi od mesta gde su sada ninda i Bejli ostali gotovo sami na ulici. Kola se neće zaustaviti kad stignu do njih, ali će ići dovoljno sporo da ninda može izvesti ono što je naumio.

— Bežite! — vrisnu neko iz sigurnog zaklona. Neka žena prodorno vrisnu.

Bejli pokuša da se istrigne, ali stisak ninde bio je suviše snažan. Naginjući se unapred, on desnom rukom ščepa bravu na vratima, vukući Bejlīja za sobom kao lutku. Zavitlao ga je i ubacio kroz vrata, uskačući za njim, u trenutku kada je Sumiko ponovo dodala gas.

I dalje pritiskajući kolenima Bejlijeva leđa, on zalupi vrata za sobom i pogleda kroz zadnje staklo.

Vozač Bejlijevih kola još zgranuto bulji u prizor pred sobom, tri policajca trče prema drugim kolima, treća su bezna dežno blokirana gomilom foto-reportera i kamermana koji su vrlo profesionalno reagovali, nastojeći da svojim aparatima uhvate bar registarsku tablicu kola što se tako brzo udaljavaju.

Stotinak jardi prednosti. Nije loše.

— Kuda, Lesli? — dobaci Sumiko preko ramena. Nije bi-

io maločas vremena da se dogovore o pravcu bekstva.

— Na sever. Južno je velika raskrsnica puteva za San Diego i Long Bič i tu sigurno ima još policijskih kola. Severno su naselja sa ulicama u kojima se možemo sakriti...

Govoreći to, on pomože Bejliju da se uspravi i sedne. Upravnik zatvora je buljio u nje ga razrogačenim očima, pobledele usne nervozno su se pomicala, ali preko njih nije pre lazio nikakav glas.

— Ko te plaća, Bejli? — tiho upita ninda unoseći mu se u lice i hvatajući ga za labavo vezani čvor kravate. — Govori!

— Š-šta?

— Čuo si me, proklet bio! Ko te plaća? Za koga radiš?

— Ja... ja ne razumem... moj posao je...

— Tvoj prokleti posao me ne zanima, Bejli! Hoću da mi kažeš ko ti je platio da ukloniš Tabasko Pita iz ćelije?

— Ohhh... Čekajte... bojim se da je to nesporazum... Ko je Tabasko...

Vrisnuo je od bola, jer ga je ninda vrhovima prstiju desne ruke ošinuo po obrazu.

U međuvremenu, Sumiko je nekoliko puta promenila smer, tražeći ulice u čijem spletu će lakše zametnuti trag gonocima kojima još nije uspelo da bitnije smanje rastojanje. Umiren pogledom kroz zadnji prozor, ninda se ponovo okrete Bejliju.

— Hoćemo li sada da počnemo ispočetka?

— Ja ne znam — stenjao je ovaj, držeći se za povređeni obraz, dok mu je kroz prste kapala krv. — Stvarno mi nije jasno šta hoćete od mene...

— Kulvert — reče ninda. — To ime ti ništa ne govori, a?

— Kulvert? N-ne... Da, da, da! Sad se sećam!

Ruka ninde ponovo se podiže i to je bio razlog zbog kojeg je Bejli naglo promenio mišljenje.

— Dakle?

— K-Kulvert je doveo ljude, a ja... ja sam ima pokazao gde da se smeste...

— To znam. Ko te je platio da to učiniš? I gde si odveo mog prijatelja?

— L-Loueri... čovek sa kojim radim zove se Loueri.

— A Pit?

— Pit... Loueri ga je odveo, ali ja... Čekajte! Nemojte! Reći ću, za ime boga!

— Gde ga je odveo Loueri! Govori!

— U Orindž... da, Orindž...

— Adresa? — Plan Los Anđelesa bio je urezan u memoriju ninde, bez obzira što je pre ove posete u gradu bio svega još četiri puta. — Koja je adresa, Bejli!

— Norton... Norton Roud 286... ili će biti 268... Ne, ipak 286, mislim...

— Čija je to kuća? Za koga radi Loueri?

Kola se ponovo zaneše na oštroj krivini i Leslie pridrža Bejlja kad ovaj izgubi ravnotežu.

— Leslie!

Vrisak Sumiko, a onda naglo kočenje, tako da kola počese da se zanosе i plešu po putu.

Vrisak devojke je delić sekunde posle harageija upozorio da nešto nije u redu. Gurnuvši Bejlja u ugao, Leslie se baci napred, grabеći obema rukama volan preko ramena devojke.

Činilo se da je ono što želi da učini nemoguće, ali je devojka čak i u takvoj situaciji zadržala prisustvo duha, naizmenično pritiskajući i otpuštajući papuču kočnice dok je ninda volanom izveo pravu vratomiju na dva unutrašnja točka.

Desni bok kola očeša i obori prepreku od dasaka na kojoj je pisalo »Opasnost«, ali se ona zaustaviše na čitavu jardu rastojanja od ivice dubokog rova koji se pružao popreko preko ulice, tamo gde je neko u toku dana započeo radove na novom kanalizacionom kolektoru.

— Pređi natrag! — kratko reče ninda. Savijajući noge, Sumiko se kao mačka prebaci na sedište do vozača, a odatle na zadnje sedište, dopuštajući nindi da pređe napred. Delić sekunde kasnije motor zaurla i teška kola načiniše uski luk na

ulici, ponovo se vraćajući prema njenom početku.

Ubrzanje je raslo u svakom narednom trenutku, pokazujući da je Tabasko Pit obavio odličan posao prepravljajući ovaj motor. U trenutku kada je ponovo izbio iza ugla i krenuo pravcem kojim su i došli, ninda je već vozio brzinom od dobih osamdeset milja na čas!

Troja policijska kola dolazila su im u susret, a rastojanje se smanjivalo fantastičnom brzinom!

Čvrsto stežući volan, pogleda uprtog unapred, ninda dodade gas i kola podskočiše, i dalje povećavajući brzinu.

— Ne, ludače! — prodorno vrisnu Bejli. — Ubićeš nas!

Potpuno mirnog lica, ninda blago okrete volan ulevo i kola predoše na levu stranu puta, ustremljujući se pravo prema prvom policijskom vozilu.

Trideset jardi... pri ovoj brzini to rastojanje je isto što i jedan korak za čoveka u trku!

Nervi policijskog vozača, međutim, nisu bili dorasli ovakvom ispitu. On naglo okrete volan ulevo, instinktivno pritiskajući kočnicu. Drugi, na pedeset jardi dalje već je skretao, misleći da prednja kola ne mogu izbeći sudar.

Iskrećući se na bok, prva kola odskočiše na ivičnjaku i to im pomože da se još jednom obrnu u vazduhu i kao prazna limena konzerva zakotrljaju po-

preko po ulici, razbacujući una okolo delove.

Ninda projuri pored drugih policijskih kola, tako blizu da se bokovi dva vozila gotovo dotakoše. Treća kola, ona koja su najviše i zaostala, takođe počеше da koče, postepeno skrećući u pokušaju da se postave popreko na ulici i tako im preseku put.

Pre nego što je uzbuđeni vozač to uspeo da izvede, velika crna kola projuriše ispred njihovog prednjeg dela, tako blizu da ninda kroz prozor vidi kako čovek na prednjem sedištu instinktivno zaklanja glavu rukama uveren da do sudara mora doći.

Bacivši pogled u retrovizor, ninda oštro skrete u prvu poprečnu ulicu, proveravajući nje no ime na tabli. Znao je gde se nalazi: četiri milje zapadno odavde moći će da izbije na autoput uz reku San Gabriel i pomeša se sa vozilima koja neprestano njime prolaze, da bi sišao na jednoj od mnogobrojnih petlji, mnogo pre nego što policija uspe da razapne svoju mrežu.

— Nemamo više razloga za žurbu — osmehnu se, postepeno smanjujući brzinu. — Kako je naš putnik, Sumiko? Nastavi razgovor sa njim, hteo bih da doznam još da li...

— Lesli. — Glas Sumiko bio je tihi.

— Šta se dogodilo, devojčice?

— Bejli je... mrtav?

— Mrtav? — On se okrete i zagleda u ukočeno lice otvorenih usta. — Prokletstvo, stvarno je odapeo! I to od straha, siroti đavo!

— Najverovatnije. Ima sve simptome srčanog udara, Lesli... Šta da radimo s njim?

— Otvori vrata i gurni ga napolje — sleže ninda ramenima. — Uostalom, ono glavno smo već doznali od njega, zar ne?

— Idemo po Tabasko Pita? Sada?

Ninda se još jednom okrete da joj se osmehne.

— Da, sada. Sumnjam da je našem prijatelju baš zabavno u zatočeništvu i zato mi se i žuri da ga oslobodimo...

*
* *

Ninda se varao, ali samo zato što je u šali izrečena primedba trebalo više da obodri Sumiko nego da opiše stvarni položaj Tabasko Pita, za koji, uostalom, i nije smeo da pretpostavi da je posebno ugodan.

U stvari, Tabasko Pit se savršeno zabavljao, odbacujući sve brige za posle, kad dođe vreme da se problemi rešavaju.

Ono što se zbivalo pred njegovim široko otvorenim očima, zasluživalo je njegovu potpunu pažnju, ali on pri tom ipak ni-

je zaboravljao da povremeno baci pogled prema neobičnom paru na drugoj strani dvorane koji se takođe osećao veoma prijatno.

Igračici koja je započela da pleše oko vodoskoka na sredini malo kasnije pridružila se još jedna i njihova tela su se skladno i uzbuđljivo izvijala u ritmu muzike koja je postajala sve brža i vatrenija. Potom su stigle još dve, pa još dve, stavljajući Pita pred težak zadatak da se opredeli koju bi najpre pozeleo na ležaju pored sebe.

Sentar Dodson, očigledno, ni je imao takve probleme. Na njegov znak rukom sve su mu one prilazile, jedna po jedna, i dopuštale mu da ih pomiluje svojom punačkom ručicom, postepeno ih svlačeći.

Ne da je tu bilo mnogo šta da se svuče, jer su i počele da igraju gotovo gole...

Gejl Lokvud, bar koliko može da vidi odavde, još uvek je potpuno mirna. Ne gleda u nje govom pravcu i to mu već smeta. Prokletstvo, ta žena! Kad bi još jednom mogao da je ima pod sobom, da oseti one brada vice na usnama, posle toga...

Šta bi učinio posle toga?

Da li bi imao snage da joj obaviye ruke oko vrata i čvrsto steže, dovoljno dugo da ona prestane da diše?

To i zaslužuje, zar ne? Veštica!

Pit obrisao znoj sa čela, naslanjajući se na zadržani pogled na tam-

noputom telu igratičice koja je sada uvijala kukove na nekoliko stopa od njega, sladostrasno jecajući, glave zabačene unazad, kao u ekstazi.

Uzbudljiva žena, ali...

Ali ne kao Gejl Lokvud!

Prokletstvo!

On stisnu zube, pokušavajući da otrgne pogled sa tela u zelenoj haljini i crvene kose rasute po ramenima.

Ko je sad to pored nje? Muškarac?

Nešto joj šapuće na uho, gotovo pobožno klečeći kraj nje!

Pit dohvati rukom čašu s pivom, ne skidajući pogled sa širokih pleća pridošlice na koga senator Dodson nije obraćao nimalo pažnje.

Hmm... to bi mogao da bude onaj Loueri koga mu je Sumiko opisala. Jedan od ljudi najbližih Gejl Lokvud, onaj koji za nju obavlja mnogo prljavih poslova.

Da, Loueri. Sada je ustao i krenuo pravo preko dvorane, ne obraćajući pažnju na naga tela koja se uvijaju oko njega.

— Dođi! — reče Loueri gledajući u Pita. — Mis Lokvud želi da govori sa tobom!

— Uhhh! — zastenja Tabasko, glumeći da se diže s naprom. — I to taman kad je pred stava postala zanimljiva! Secer, dečko, ideš li i ti?

Znao je da će Secer krenuti za njim, ali je uživao da bockaubicu. Tabasko Pit spadao je u onu grupu ljudi kojima je

opasnost začin u svakodnevnom životu...

Visoka crnkinja, divnih šiljastih dojki uzvitlanih plesom, priskoči mu u prolazu i čvrsto ga poljubi u usne. Blago je odgurnuo, gledajući u Gejl Lokvud. Prokleta igračica, samo mu je još ona trebala; ionako već oseća napetost u trbuhu jer tako dugo savlađuje želju za ženom.

Ne za bilo kojom ženom, do đavola! Želju za Gejl Lokvud!

Samo što sada, u polutami drugog alkovena, njene oči više ne liče na oči devojčice. Hladne su i proračunate, skoro isto tako hladne kao i oči senatora Dodsona koji ga odmerava kao neki redak primerak gmizavca pod staklom zoološkog vrta.

— Ko su tvoji prijatelji, Pite? — tiho pita Gejl Lokvud.

— Moji prijatelji? Zanimaju te čitav spisak... Uhh, to bi moglo da potraje, imam puno prijatelja, Gejl!

— Nemam vremena za šalu, Pite! Poznati bljesak gneva nad zelenim jezerima. — Mislim na one koji su prodrli u zatvor u Rosmuru s namerom da te oslobode!

Pit se počea po glavi, glumeći zamišljenost.

— Ne znam, dušo — isceri se. — Provalili u zatvor, kažeš? Hmm... jesu li bile žene ili muškarci?

— Secer!

Njen glas odjekuje kao prasak biča. Tabasko Pit pokušava da se izmakne, ali se teška drška pištolja sručuje pravo na njegovo ranjeno rame i on mora uložiti mnogo napora da zadrži krik bola.

— Ovo ti neću zaboraviti, dečko — mrmlja preko ramena.

— Moramo li baš sada o tome? — nervozno govori senator Dodson. Glas mu je dubok, kultivisan. On kao da tek sada primećuje da se kraj njega nešto događa.

— Zao mi je — kaže s poštovanjem Gejl Lokvud. — Imamo izvesnih problema, senatorre... a stvar je prilično hitna.

— Problema? — Pit je siguran da je u tom savršeno modulisanom glasu osetio prizvuk straha. — Kakvih sad problema, Gejl? Rekli ste da je sve u redu, zar ne?

— Ništa što se ne bi moglo rešiti — kaže ona mirno. — Vidite, prijatelji ovog momka ovde upali su u zatvor i napravili gužvu...

— Gužvu? Veliku gužvu? Ništa što neće ostati među zidovima zatvora, nadam se?

Onaj malopredašnji prizvuk straha sada je vrlo primetan. Pit se prezrivo smeši, misleći kako čak i najmoćniji ljudi ove zemlje nemaju dovoljno nerava da svoje prljave poslove isteraju do kraja ne pokazujući strah.

— Teško. — Glas Gejl Lokvud mnogo je mirniji. — Ima puno mrtvih, a sem toga i zid zatvora je dignut u vazduh. Eksplozivom. Takva priča ne može se sakriti od novinara, a tamo ih je već čitav čopor, kako Loueri kaže.

— To nije dobro, nikako nije dobro — užurbano govori senator Dodson, bacajući pogled na sat ukrašen briljantima koji izvlači ispod svog smokinga. — Gejl, ne mislite li da ova noćasnja zabava...

— Ne, nipošto! — kaže ona odlučno. — Ono glavno tek do lazi, senatore, videćete. Uostalom, nema nikakve opasnosti da neko dozna da smo ovde. Loueri, koliko ljudi zna da smo prebacili Pita ovamo?

— Bejli i ja. Secer i Bendži. Niko više.

— Eto vidite, senatore. Od četvorice koji su ga doveli ovamo, jedino Bejli nije tu, a do njega ne mogu tako lako doći.

— Dobro, ko su ti ljudi! — gnevno kaže senator, bacajući pogled prema Pitu. — Vrlo su drski, moram reći! Mladi čoveče, za koga ti radiš?

— Uhhh — Pit nabra čelo, nastojeći da deluje glupo. — Senatore, to je... ovaj... prilično teško objasniti...

— Teško objasniti? Ne razumem!

— Pa da, jasno! — kaže Pit sa osmehom.

— Jasno? Šta je jasno?

— Jasno je da ne razumete, senatore — strpljivo govori Tabasko. Rekoh vam: prilično je teško objasniti.

— Radiš za onog visokog, cr nokosog koji je došao u moju vilu u Sil Biču, je li tako, Pite? — govori sada Gejl Lokvud, spuštajući ruku senatoru na rame da bi ga umirila. — Ko je on zapravo?

— I to je prilično teško objasniti.

— Ma hajde! Nisi ti tako glup kao što izgledaš!

— Ne, nisam — kaže Tabasko sa uzdahom. — Malo sam gluplji nego što izgledam. veruj mi, Gejl...

Na trenutak misli da sledi još jedan udarac drškom pištolja, ali Gejl čak i ne gleda u Secera.

Gleda u njega i smeši se. Na neki neshvatljiv način to mu pada mnogo teže od udarca.

— Glupane! — šapće ona promuklim glasom, ali je ta reč izgovorena nežno, toplo. — Tvoja je sreća što imamo vremena. Dođi, sedi ovde kraj mene — pokazuje rukom na ležaj istovremeno dajući Seceru znak da zauzme mesto iza Pitovih leđa.

Tabasko seda, iako mu se u glavi vrti od mirisa njenog tela i kose.

— Loueri, pojačaj straže — kaže Gejl tako tiho da je senator ne čuje, ili se bar pravi da ne čuje. Loueri klima glavom i nestaje idući ukoso preko

dvorane koju sada ispunjavaju mnoga naga ženska tela.

I ne samo ženska, iznenada shvata Pit, iako mu je teško da otrgne pogled od grudi pod tankom smaragdnom haljinom, duge linije boka i vitkih nogu. Gejl Lokvud.

»Čudno društvo«, misli procavajući senatorov profil. »Taj matori ima neobičan pogled: ne znam kako do sada nisam primetio da su mu oči staklaste, kao da je drogiran. A nije...«

Nekoliko trenutaka Pit pokuša da dokuči razlog zbog kojih bi senator čiji se politički program zasniva na mnogo širim merama zaštite prirodne sredine od zagađivanja, provodio vreme sa ženom koja po čijem svetlu gradi fabrike otrova. Ova orgija sigurno nije jedino što ih spaja; negde u pozadini mora ležati i veliki novac...

I moć, naravno. Ukus moći mnogo je slađi od ukusa novca, bar za ljude kao što su Gejl Lokvud i senator Dodson...

»Šteta što Les nije ovde«, zaključio. »Napravio im je lepu gužvu u tom zatvoru, znači... Gejl ga se boji, i moja je sreća što je senator tu, inače bi se već potrudila da izvuče istinu iz mene. Ona misli da ima vremena i da je dovoljno što je Loueri pojačao stražu, ha-ha-ha... Hej, čoveče! Šta je — ONO!«

U središtu kruga nagih oznojenih tela, iznenada se našao čovek u kostimu đavola. Sa tr-zupcem u ruci, rošćicama, repom i...

Onim što je Pita najviše šokiralo: ogromnim penisom, dugim gotovo dve stope koji se skladno njihao u ritmu muzike dok je »đavo« poskakivao oko žena koje su oduševljeno vriskale, nastojeći da ga dotaknu.

»Prokletstvo«, pomisli Pit, buljeći ispod oka u lice Gejl Lokvud. »To je, dakle, ono što ona želi više od sveg novca i moći! Neverovatno!«

Senator je takođe brisao znoj sa čela.

— To je iznenađenje koje si mi obećala, Gejl? — kaže priгуšenim glasom. — Hajde... nemoj mi reći da taj čovek stvarno živi sa takvom jednom stvari u pantalonama!

Ona se meškolju na ležaju. Pit vide da su joj pod tankom svilom bradavice napete od želje. Uostalom, jedna uska šaka već klizi po njegovoj butini, sve više i više.

— Nema nikakve prevare, senatore. Želite da pogledate iz bliza?

— Što da ne? Momak je zaista fenomen, ako je to dobio od prirode...

Jedan znak rukom dovodi »đavola« do njih i Pit vidi da je to vrlo mlad i vrlo krupan crnac, sa gomilom ustalasanih mišića bilda. Žene ga slede,

još uvek nastojeći da ga dotaknu, dok ih on razgoni udarcima trozupca, nimalo nežnim.

— Bendži, oteraj te žene i navuci zavesu — komanduje Gejl. — Senatore, slobodno ga dodirnite; on je navikao na to, kaže. Mnogi mu ne veruju da se rodio s tom stvari među no gama.

Pit s gađenjem okreće glavu na drugu stranu. Pobožno klečeći, debeljuškasti čovek sa obe ruke opipava opuštenu ud Crnca, snažno ga stežući i vučući naniže, kao da proverava da li je zaista pravi.

Gejl Lokvud, međutim, sve brže diše. Njena ruka je među Pitovim nogama i on oseća kako ga nokti bodu kroz tkaninu pantalona.

— Zaista! — šapuće senator, konačno se odmičući. — Samo ... može li on da postigne i erekciju, Gejl?

— On tvrdi da može. Želite da proverimo?

— Zašto da ne? — tobože ravnodušno sleže Dodson rame nima, ali ruka kojom dohvata čašu sa viskijem upadljivo drhti. — Zašto da ne?

— Ti... kako se već zoveš — kaže Gejl crncu. — Dovedi ženu koja ti se najviše sviđa od onih tamo. Ili dve ako misliš da treba. Senator želi da vidi malo akcije, čoveče!

Lice mladića je ravnodušno, dok se povlači unazad, sa lakim naklonom, ostavljajući sv-

oj trozubac na podu ispred Dodsonovih nogu.

Pomisao na predmet koji je u suštini veoma opasno oružje na trenutak podseća Pita da je iza njega čovek sa pištoljem u ruci. Bendži će ponovo ostati napolju, a Dodson nije protivnik vredan pomena. Ako u tom Seceru ima nečeg ljudskog, i on u jednom trenutku mora postati neoprezan. Kad bi uspeo da ščepa taj trozubac, situacija bi se mogla naglo izmeniti u njegovu korist...

Nevolja je, međutim, u tome što u Tabasko Pitu ima suviše ljudskog i što mu krv tutnji u glavi kad god ga Gejl Lokvud stegne malo čvršće. A ona zna kako to treba činiti, oh, itekako dobro zna!

Crnac se vraća sa dve igraciće. Muzika je u međuvremenu prestala da dopire iz zvučnika, i po šumu mnogobrojnih bosih nogu Pit zna da su se svi ostali povukli, ostavljajući gospodare — i njihove čuvare i zarobljenike — da se dalje zabavljaju sami...

Jedna od igračica, ista ona krupna crnkinja koja je maločas zagrlila Pita, spušta se na ležaj pored senatora. Druga, vitka i vrlo mlada plavuša sa grudima šiparice i zamamnom zadnjicom pomalo uplašeno zuri u ud svog partnera, kao da se pita da li se od nje zaista očekuje da sve to primi u sebe.

Crnac je nimalo nežno grabi za kosu i baca na kolena pred sebe, dohvatajući sa obe ruke koren uda u pokušaju da ga ispravi. Ona poslušno čini ono što se zahteva od nje i Pit vidi da je sve više uzbuđuje pomisao da bi se ogromni ud zaista mogao uspraviti i postati čvrst.

Stenjući i kolutajući očima, čovek u kostimu đavola polako se spušta na leđa. Među njegovim nogama devojka glasno dahće, a čitavo telo trese joj se od uzbuđenja.

Prizor je pomalo komičan i to pomaže Pitu da se otrese opčinjenosti dodirom Gejl Lokvud. Uklonio je njenu ruku sa sebe i pomerio se mallo u stranu, kao da želi bolje da vidi svaki detalj predstave.

Trozubac je još uvek na istom mestu, ni šest stopa daleko od njega. Da li je dovoljno brz da se baci po podu, ščepa oružje, okrene se i lansira ga prema Secerovim grudima preko glave Gejl Lokvud?

Nije siguran, sada. Da nema te rane u ramenu i...

I da trozubac ne mora preleći preko Gejl, do đavola, on bi to već pokušao!

— Šta je, Pite? — Ona se uspravlja u sedeći položaj i na ginje se prema njemu. — Želiš me? Ne želiš me?

— Idi do đavola!

— A ja tebe želim, glupi čoveče! — šapuće ona vatreno. — Pogledaj moje grudi! Oseć-

aš kako su napete! I već sam potpuno mokra među nogama, sećaš se kako to izgleda, Pite!

Seća se, i oseća fizički bol u solarnom pleksusu od te uspomene, ali još ima snage da se odupre i odgurne njenu ruku.

— Ne! — mrmlja. — Ne!

— Uzmi me, Pite! — Ogromne zelene oči su ponovo oči devojčice koja nešto jako želi. — Uzmi me, proklet bio! Ili možda više voliš da gledaš kako to radim sa ovim smrdljivim crncem ovde?

Pit steže zube u imitaciju os meha.

— Bojim se da roba ne odgovara deklaraciji, Gejl! Ta mala se pošteno trudi, ali stvar stoji kako stoji! Pardon... visi kako visi!

Gejl se nadmoćno smeši. Nje ni dlanovi sada miluju grudi pod tankom svilom, prizor od kojeg Pit ne uspeva da otrgne pogled.

— Pite... nemoj me terati da to činim... Uzmi me! Sada! Ovde!

— A zašto ne pokušaš sa Secerom! — predlaže Pit podrgljivim glasom, iako je bol u pleksusu sve jači. — A ni senator nije loš; ona ga je crna mačka već lepo nadražila koliko vodim!

Bljesak u zelenim očima. Sa zagonetnim osmehom na licu, Gejl se uspravlja, ukrštajući ruke pred grudima.

Spada najpre jedna narame nica haljine, pa onda druga,

ali njene ruke još skrivaju dojke.

— Pite! Molim te!

On odstupa korak nazad. Sa da je trozubac gotovo pod njegovim nogama. Secer napeto bulji, još uvek samo u njega. Za tog manijaka ne postoji ništa drugo osim želje za ubijanjem!

Ruke žene sporo klize naniže, otkrivajući grudi koje kao da prkose zakonu gravitacije. Haljina spada niz bokove, otkrivajući da Gejl pod njom nema ničeg, sem tankog srebrnog lančića obavijenog oko pojasa.

— Pite! — kaže promuklim glasom. — Poludeću ako me ne uzmeš!

On se pomera još malo u stranu, tako da Gejl ne bude između nje i Secera. Ako ona uskoro ne učini ono čime ga plaši, on će popustiti, zna to tako sigurno kao što zna da posle toga nikada više neće moći to sebi da oprosti...

— Prokleti kučkin sine! — kaže ona sada, gnevno kriveći usne. — Gledaj sada! Gledaj, ako si ovo hteo!

— Gotovo da pomislim da me je Bejli slagao — promrmlja ninda kada su on i Sumiko drugi put prošli pored broja

286 na Norton Roudu. — Ova kuća izgleda kao da već godinama nikoga nema u njoj!

Devojka se osmehnu, polazući mu šaku na podlakticu.

— Zašto onda ne uđemo da proverimo? Ako je prazna, utoliko bolje; moći ćemo odmah da krenemo natrag i potražimo neki drugi trag Tabasko Pita, zar ne?

— Ne... Običi ćemo blok još jednom; možda postoji neki prilaz sa druge strane koji nisam video prvi put.

Tiho zabrundavši, kola produžiše uspavanom ulicom, ostavljajući za sobom jednospratnu kuću građenu u južnjačkom stilu, sa zapuštenim travnjakom ispred nje. Nikakva oграда nije je odvajala od ulice i to se nindi učinilo čudnim. Ljudi sa kojima je do sada imao posla mnogo više računa su vodili o svojoj bezbednosti.

Vožnja oko bloka nije pomogla i ninda konačno zaustavi kola u prvoj poprečnoj ulici, zamišljeno zureći pred sebe.

— Odustajemo? — tiho upita Sumiko.

— Ne. Bar ne još. Mislim da ću ipak pokušati da uđem.

— Kostim?

— Ne-ne. Sada ne. Samo ne koliko sitnica.

— A ja?

On se osmehnu. Sumiko je žena od akcije, majstor bori-laćkih veština. Istina, on ide u nepoznato, ali je za nju ipak

mного gore ako ostane u zamračenim kolima, pitajući se šta je sa njim. I sa Tabasko Pitom.

— Zar nećeš sa mnom?

— To je prljava šala, Leslie Eldridže! — pobuni se ona nežno. — Bila sam već sigurna da ćeš mi narediti da te čekam u ovim prokletim kolima!

— Ta kuća je najverovatnije prazna. Šta znaš, možda ti se dopadne, pa odlučimo da je kupimo!

— Ne, hvala! Možda je Los Angeles veći i bučniji, ali ja ne bih menjala San Francisco, pa makar mi uz ovaj smrdljivi grad dali još i ostatak Kalifornije!

Kratke pripreme ninde bile su završene i njih dvoje se iz kola iskradoše u noć.

— Ne tamo — šapnu ninda hvatajući devojkicu za ruku.

— Ali... kuća je tamo? — Činilo joj se neverovatnim da jedan ninda izgubi orijentaciju.

— Prići ćemo okolo, sa druge strane.

— Ali maločas si rekao da je kuća najverovatnije prazna!

— Jesam. Samo... šta ako nije?

— Oh, u redu. Mislila sam... nešto osećaš?

Ninda klimnu glavom. Sada, kad stoji na svežem noćnom vazduhu, mnogo bolje oseća atmosferu ovog mesta. Mračna kuća, iako sada zaklonjena sušnim građevinama, izdvaja

se od okoline nečim što još ne može da definiše.

Ukleta kuća, rekli bi pre sto tinak godina. Kuća koja pripada đavolu, složili bi se svi u srednjem veku.

Ne, nešto nije bilo u redu sa tom kućom i on to sada sasvim jasno oseća. Gotovo se pokajao što nije ostavio Sumiko u kolima, ali je sada kasno da se predomisli...

Probili su se bez šuma kroz živu ogradu i zastali da osmotre još jednom svoj cilj.

— Ogromna je — šapuće Sumiko. — Dvostruko veća od svake zgrade u okolini.

— Da. Mora da je nekada bila središte velike plantaže, a onda je porodica osiromašila i rasprodala zemlju novim stanovnicima.

— Poznajem ovaj stil gradnje, Les. Najveći deo prizemlja zauzima salon, često čitavo jedno krilo.

— Misliš da bi tuda bilo najlakše upasti?

— Svakako. Spavaće sobe su redovno na spratu; ako ne koga uopšte ima, mora da je gore.

Ninda joj dade znak da bude tiha, a onda se spusti na travu i prisloni uho na tle.

— Kuća nije prazna — reče kad se ponovo uspravi. — Muzika.

— Muzika.

— Da, vrlo vatrena. Unutra je veoma veselo, devojčice. Ko

bi rekao: nigde ne prodire ni jedan jedini zrak svetlosti!

— Onda je unutra puno sve ta, Les...

— Da. I svakako gomila te-lohranitelja oko svih ulaza. Be-jli nas ipak nije slagao.

Sumiko se zagleda u mračne obrise građevine i uzdrhta.

— Imam utisak da se unu-tra događaju užasne stvari — reče. — Uprkos toj muzici. To nije obična zabava, Lesli!

— Ne, nije. Razlog više da pomognemo Pitu, ako je tu, zar ne?

— Da... Želiš li još malo da razmisliš?

— Nema potrebe. Grana on og drveta gotovo dodiruje pro-zore na prvom spratu. Ući ću tuda.

— A ja?

— Obiđi kuću još jednom, iz neposredne blizine. Budi opre zna, iako sam uveren da ni-jednog čuvara neće biti napo-lju. Muzika dopire sa mesta gde bi trebalo da se nalazi taj veliki salon... onih šest prozo-ra tamo. Budi pod njima i os-luškuju; ako unutra počne guž va, razbij nekoliko prozora, tek koliko da im skreneš pažnju sa mene, a onda trči do kola i bu di spremna da odmah kidamo odavde!

— A šta ako vidim da ti je potrebna pomoć, kada razbi-jem te prozore?

On joj usnama dotače obraz.

— Učini ono što misliš da je najbolje, devojčice. Znam da

taj savet ne vredi bogzna šta, ali je to sve što ti mogu reći u ovom trenutku...

Usne im se još jednom spo-jiše, na kratko, a onda se ni-nda izgubi u mraku među za-puštenim žbunjem parka.

Pogled mu je neprestano po-čivao na mračnoj fasadi dok je napredovao paralelno sa zi-dom, na raastojanju od nekih dvadesetak stopa. Zvučna izo-lacija je odlično izvedena, jer on čak ni sa ovog rastojanja nije čuo nikakav šum iznutra, iako su ritmične vibracije još uvek kroz tle dopirale do nje-ga, znak da negde unutra i da lje svira jaka muzika.

»Gejl Lokvud nije obična že na, sudeći bar po tome kako je općinila Pita«, razmišljao je. »Obične stvari, obična uzbude nja, njoj više nisu dovoljna. Nije teško zaključiti da se u-nutra odvija jedna od onih or-gija za koje se misli da su pri vilegija vrlo bogatih i vrlo mo-ćnih. Jer. nju neko štiti; nje-na firma je velika, ali ipak ne toliko velika da bi smela sa toliko drskosti da nastupa kod La Puente i na drugim mesti-ma...«

Zastao je uz deblo drveta ko je će mu pomoći da se dokopa prozora na spratu. Nema raz-loga za žurbu, jer je žurba po-slednje što sebi sme dopustiti.

Neobična situacija. Ako je ta kuća zaista puna ljudi, ka-ko su oni stigli do nje? Gde su njihova kola, vozači?

Postoji li odista neki tajni prolaz koji on ne može da otkrije? Pod zemljom, možda?

Nije nemoguće. Kuća se nalazi na vrhu brežuljka. Ne na ročito strmog, ali pod njim bi ipak bilo mesta za tunel čiji je početak možda čitave pola milje dalje. U redu, potrebno je mnogo para da se tako nešto izvede, ali je novac svakako poslednja briga za Gejl Lokvud i njene tajanstvene zaštitnike...

Oslušnuvši još jednom, ninda počeo da se vere uz drvo, hitrinom veverice. Nijedan list se ne pomeri, nijedna grančica se ne zaklati pod njegovom težinom.

Ipak, grana duž koje mora prići prozoru prilično je vitka; pre nego što krene, mora se obezbediti da se ne zanjiše.

Tanko crno užo, namotano ispod košulje pomoći će mu da granu učvrsti za onu drugu, paralelnu sa njom. Sada može mirno da napreduje prema zidu...

Ležeći duž grane, on vrhovi ma prstiju dotače prozorsko okno. Čvrsto zatvoreno, naravno. Niko ne otvara prozore ako u kući postoji klima-uređaj, a klima-uređaj je nešto bez čega Gejl Lokvud nikada nije mogla.

Vrh šurikena načini krug, zarivajući se u staklo. Lak udarac, tek koliko da odvoji odsečeni deo okna od okolnog stakla, ali ne i da ga baci u unu-

trašnjost prostorije iza prozora.

Osetljivi prsti ninde oprezno su klizili, postepeno proširujući načinjeni otvor na jednoj strani, sve dok nije vrhovima uspeo da obuhvati oštru ivicu.

Pokret čitave ruke, napred, hitar i kratak. Kružni komad stakla ostade mu među prstima i on dopusti da on skoro bešumno sklizne niz zid ispod prozora, sasvim uspravno, u pravcu u kojem je staklo najotpornije.

Ostatak posla je dečja igra za čoveka njegove veštine. Brava prozora odmah popusti i on odgurnu čitavo okno naviše, oprezno udišući vazduh iz unutrašnjosti prostorije.

Ne, ovde već dugo nikoga ni je bilo. Prazne odaje mirišu sa svim drukčije od onih u kojima neko živi...

Hvatajući se rukama za ivicu prozora, on uskoči unutra, lako se prevrnivši preko glave i ponovo se dočekujući na noge.

Haragei čuti. Oko njega vlada mrtva tišina, i jedino su pre poznatljive vibracije muzike koje se prenose kroz konstrukciju zgrade.

Ali... šta je to?

Vibracije prestaju iznenada, kao nožem presečene!

Da li to znači da je zabava gotova?

Ili su čuvari nekako otkrili da je on ušao u kuću i sada se okupljaju da zaustave uljeza?

Bolje je da računa sa ovom drugom mogućnošću, iako je gotovo siguran da ga niko nije video. Međutim, nije bilo vremena da detaljno pretraži put kojim je došao; lako se moglo dogoditi da mu promakne neki alarmni uređaj ili skrivena televizijska kamera koja kontrolise okolinu.

Ne sme ostati ovde u svakom slučaju. Ninde su uvek u pokretu, uvek čine ono što protivnik najmanje očekuje, ne dopuštajući da on ni u jednom trenutku preuzme inicijativu. Strategija ninducia nalaže da se potezi suparnika iznuđuju neprestanom akcijom, čak i takvom akcijom koja na prvi pogled nema nikakvog smisla.

»Pusti neka on razmišlja za što si ti učinio ovo ili ono«, šuškao je sensei Tanaka kroz svoju sedu bradu. »Ukoliko je tvoj potez manje logičan, utoliko će više vremena utrošiti odgonetajući tvoje namere, sine moj...«

Zato, napred. Kroz vrata, pa u hodnik. Stepeništem naniže ako se u međuvremenu ništa ne dogodi...

Talas mnogo svežijeg vazduha iz klima-uređaja iznenadi ga na stepeništu. Pažljivo sada; klima-uređaji stvaraju u zgradama neprirodna strujanja koja na neočekivan način re-

mete zakone akustike i prenose čak i najtiše šumove do neočekivano dalekih mesta.

Međutim, stepenište je prazno i mračno. Neko kao da i dalje uporno održava iluziju da u ovoj kući već godinama nikoga nema.

Lažnu, naravno, kao i sve iluzije. Miris dobre hrane, skupog parfema, nove raskošne tkanine, oseća se čak i ovde. Karakteristični miris mnogih negovanih ženskih tela, takođe.

Silazeći kao senka niz stepenice, ninda u jednom trenutku zastade.

Hol pod njim nije prazan. Čuje disanje, šum premeštanja s noge na nogu.

Dvojica vrlo tihih ljudi. Da li ga čekaju, jer znaju da dolazi, ili ne žele da poremete ono što se događa sa druge strane vrata koja čuvaju?

Vrlo je važno da zna u kakvom položaju stoje i šta imaju u rukama, ali su oni tako tihi da to ne može da zaključiti po njihovim pokretima.

Previše je rizično izviriti preko ivice stepeništa. Možda oni baš to i očekuju...

Ogledalo. Sada bi mu dobrodošlo da vidi šta se događa pod njim...

Nema ogledalo, ali široko se čivo noža sa teškom drškom, namenjenog za bacanje, može poslužiti gotovo isto tako dobro, uprkos polumraku u holu.

Ležeći u neudobnom položaju, na leđima, ninda sporim pokretima provlači široko sečivo između drvenih stubova ograde. Pogled mu je prikovan za svetlu površinu i on pokušava da se orijentiše u nerazgovetnim obrisima koje vidi na toj površini.

Ovaj položaj nije najbolji. Mora se spustiti još nekoliko stepenika niže...

Ne. Sada ne.

Neko dolazi!

Vrata na suprotnoj strani hola naglo se otvaraju i on povlači natrag ruku sa nožem. Koraci. Muškarac i žena.

Krupan i snažan muškarac koji grubo gura pred sobom ženu lakog koraka i krhke građe...

— Hej, šefe, vidi šta sam našao! — kaže grub glas. — Šunjala se oko kuće!

— Gle, gle! Koga to vidim? — sa lažnom ljubaznošću odgovara drugi muški glas. — Pa mi smo stari poznanici, mala, je li tako? Još tamo iz La Puente! Tamo gde si odvušla moju ljude u zamku, prokleta žuta kućko!

Lesli na trenutak sklapa oči, obuzdavajući želju da sa nožem u ruci skoči u hol, nekoliko sekundi seje smrt po njemu, a onda čvrsto stegne Sumi

ko za ruku i odvede je, nekud daleko oдавде, od ovog priljativog grada.

Lesli Eldridž bi to možda učinio. Ninda... nikada.

Mogao je to izvesti, naravno, ali bi borba u holu upozorila ostale da se nešto događa i oni bi mu mogli umaći. Njihovi plaćenici ga ne zanimaju: on ove noći želi da ščepa za gušu one glavne, ljude koji iz pozadine vuku konce zakulisnih operacija i uvek nekako uspevaju da u svoje džepove premete najveći deo profita od njih...

Sumiko se neko vreme neće ništa dogoditi. Oni najpre moraju doznati od nje šta traži ovde i — mnogo važnije — da li je sama...

— Nemam s tobom ništa, Loueri! — čuje hladan glas svoje devojkice.

— Ne, nemaš... Za sada. Zgodna si, lutka... Mislim da misli Lokvud, kada završi s tobom, neće imati ništa protiv da se i ja malo poigram! Džet, vrati se napolje i upozori ostale da budu oprezni: ne verujem da je ona sama došla ovamo!

— O keji, šefe. — Hitri koraci, šum vrata koja se otvaraju i zatvaraju. Loueri u međuvremenu otvara vrata koja ninda ne može da vidi, vrata salona, i gura devojkicu kroz njih.

Još samo jedan čovek je sada ispred tih vrata. Nikakva prepreka za jednog ninđu...

*
* *

— Gledaj, ludače! — šapuće Gejl Lokvud stežući vrhovi-
ma prstiju bradavice. — Gle-
daj!

On pokušava da okrene gla-
vu, ali ne uspeva. Secer još u-
vek kao statua stoji pored zida
sa uperenim pištoljem. Dole na
podu senator Dodson dahće kao
žedan pas pod masivnim telom
Crkinje koja frenetično vrti
bokovima klečeći nad njim. Ma-
la plavuša, korak dalje, tvrdo-
glavo se bori sa odvratno du-
gim udom pokušavajući da pro-
budi makar malo života u nje-
mu.

Grubim pokretom Gejl je
grabi za kosu i baca u stranu.
Plavuša tiho vrisnu, iznenađe-
na, i ostade na podu, na ruka-
ma i kolenima, buljeći u pri-
zor pred sobom.

— Hej, dečko! — mazno go-
vori Gejl spuštajući se na ko-
lena pored Crnca. — Šta je to
s tobom?

Njena desna ruka lagano kli-
zi duž monstuoznog uda, na-
pred-nazad, napred-nazad, za-
staje u gustim crnim dlakama.
Crnac zastenja i podiže ogro-

mne šake, pokrivajući njima
grudi žene, tako da je sada red
na nju da tiho krikne.

Sagla se i dotakla usnama
vrh uda. Sa sve jačim bolom
u pleksusu Pit gleda kako vrh
njenog jezika miluje mlitavu
kožu.

— Ne! — želi da vrisne. —
Ne čini to, Gejl!

Grlo mu je suvo i ne uspeva
da progovori, Srećom. Jer po-
sle toga, zna, svemu bi bio
kraj; nikada više ne bi uspeo
da se izvuče iz mreže te čaro-
bne žene!

Ali njena bela koža stvara
tako divan kontrast na koži mu-
škarca ispod nje; kukovi joj se
sladostrasno uvijaju, zadnjica
pomera gore-dole, sledeći po-
krete čitavog tela.

— Tako je, dečko! — mrm-
lja Gejl. — Tako je... tako je
prokleti crni kučkin sine! To
hoću da mi pokažeš!

Kao nekom čarolijom, sve do
tada mlahovi ud, naglo se us-
pravlja i Gejl ga obema ruka-
ma privlači na svoje grudi, kao
fascinirana buljeći u njega.

Pit otkide pogled od njenih
očiju. Ako sada ne dobije pri-
liku da ščepa taj trozubac, on-
da je više neće dobiti!

Secerovo lice je nepomično
kao maska. On pogledom fiksi-
ra Tabasko Pita, a pištolj u
njegovoj ruci stoji čvrsto, kao
i zid o koji se oslanja leđima.

— Bože! — šapuće Gejl zagledana u ono što steže obe-
ma rukama. — Bože! Učini da
sve ovo primim u sebe! Učini
mi to, bože!

— Mis Lokvud — čuje se tih
glas iza zavesa, glas pun pošto
vanja. — Mis Lokvud?

Ona gleda oko sebe mutnim
očima, kao stvorenje koje se
budi iz sna.

— Šta je to? Neko me zove?

— Mis Lokvud, Loueri ovde.
Uхватili smo jednu žensku ka-
ko se šunja oko kuće!

Gejl spušta pogled na ud u
svojim rukama, a onda ga is-
pušta i sporo se uspravlja. Cr-
nac i dalje leži u istom polo-
žaju, iako mu je znoj oblio li-
ce.

— Uvedi je — kaže promu-
klo Gejl, uklanjajući kosu sa
lica. — I pridržavaj je; može
se desiti da se onesvesti kad
vidi ovo što ovde ima da se vi-
di, ha-ha-ha!

Pit zna da je njegov trenu-
tak prošao, ali ne odustaje. Još
jednom se malo pomerio i sa-
da mu je trozubac zaista na-
dohvat ruke.

»Samo delić sekunde neopre-
znosti, Seceru«, obećava on u
sebi. »Samo jedan jedini sitni
delić sekunde...«

Loueri uvodi Sumiko ukla-
njajući jednom rukom zavesu
ispred nje. Ona na trenutak za-
staje pred crnim telom koje joj
leži pred nogama, sa penisom
što štrči nalik drvenom stubu.

Lice joj ostaje nepomično,
dok prenosi pogled na lice Ge-
jl Lokvud.

— Gospode bože! — Loueri
je iskreno zaprepašćen. — Go-
spode bože!

— Šta je, Loueri — smeje
se Gejl Lokvud. — Momak te
iskompleksirao, a? Gde si na-
šao ovo dete?

— Džet je uhvatio, mis Lo-
kvud. Mislio sam da treba od-
mah da je dovedem; ona nas
je onako uvukla u zamku u La
Puente!

— O-ho! — Gejg Lokvud
stupa korak napred da bolje
pogleda lice Sumiko. — Zgo-
dna mačkica. I vrlo lukava ma-
čkica. Tvoja prijateljica, Pite?

— Ne.

Ne laže, zapravo. Prijatelji-
ca je reč koja u engleskom je
ziku ima više značenja...

— Baš dobro — zamišljeno
rečee Gejl. — Ti si jedan od o-
nih staromodnih tipova koji,
ko zna zbog čega, još uvek po-
štuje žene...

— Može biti.

— Znam to, Pite. Hmm...
ako već nisi raspoložen da pri-
čaš o svojim prijateljima, mo-
žda ćeš to učiniti dok gledaš
šta radimo sa ovom malom žu-
tom kujom, a?

— Ne čini to, Gejl! — kaže
Pit, a glas mu je hladan i oš-
tar kao čelični nož. U njemu
nema više ni traga onoga što
je pre samo jednog minuta o-
sećao za Gejl Lokvud.

— Pravo u cilj! — smeje se ona kreštavo. — Secer, drži ga na oku. Loueri, imaš neku ideju?

Loueri se obližuje, nalik zadovoljnom mačku. Dole na po du, senator Dodson je odgurnuo crnkinju i sada iz ležećeg položaja napeto prati šta se zbiva. Mala plavuša tiho se iskrala; ovo ovde bilo je očevito suviše čak i za njen ukus.

— Paaa... možda bi bilo do bro da proverimo da li će joj sprava ovog momka izaći na usta, mis Lokvud. Kad uđe gde treba, mislim!

Gejl nekoliko trenutaka zamišljeno proučava još uvek na peti predmet razgovora, a onda klima glavom.

— Biće zabavno, u svakom slučaju. Pite, nisi se predomislio?

— Ne-či-ni-to! — izgovara on lagano, slog po slog. Zna da se Secerov prst grči na okidaču, ali ga više nije briga za to. Više voli da umre nego da mirno posmatra kako ponižavaju devojkicu do koje mu je toliko stalo!

— Loueri — kaže Gejl ne skidajući pogled sa Pitovog lica. — Svucite je, ti i Bendži...

Pit napinje mišiće. Trenutak velikog ispita je došao...

Loueri i onaj drugi tip prekasno će shvatiti da krhko telo Sumiko krije u sebi mnoga

iznenađenja. Nekoliko trenutaka neće morati da vodi računa o njoj, već samo o Seceru.

Čekao je, potpuno skoncentrisan na jedan jedini pokret. Se riju pokreta, zapravo: sagnuti se, ščepati koplje trozupca, zaviti ga prema Secerovim grudima.

Metak će verovatno već tada leteti prema njemu, ali to nije važno. Kad Secerov pištolj vi še ne bude u igri, Sumiko će imati daleko veće izgleda da umakne kad se obračuna sa dvojicom svojih protivnika...

SADA!

Naglo se saginjući, prkoseći bolu u ramenu, on vidi kako Sumiko kratkim i brutalnim karate-udarcom baca Bendžija na zid, već spremna da dočeka Louerijev napad.

Na toj strani sve je u redu. Međutim, Secer...

Prsti mu se sklapaju oko hladnog čelika trozupca, ali ledeni grč u želudcu jasno mu govori da neće stići da ga podigne sa poda i zamahne. Sa široko otvorenim očima, licem u ekstazi, Secer pomera cev pištolja da bi sledio Pitov pokret, sa nasladom čekajući trenutak da pritisne obarač.

Ali, zašto Gejl Lokvid vrišti? Otkud taj iznenadni strah na licu senatora Dodsona?

Do đavola sa njima! Možda prvi Secerov metak neće pogoditi gde treba!

Sa glasnim, divljim urlikom na usnama, Tabasko Pit se uspravlja i svu energiju svog tela unosi u zamah teškim oružjem.

Međutim...

Nešto mu je trenutak ranije proletelo nad glavom i bacilo Secera natrag, na zid, delić sekunde pre nego što je pri tismo obarač pištolja.

Pucanj grmnu i metak se zari u tavanicu. Zujeci kao osa, trozubac pređe kratko rastojanje prikivajući gornji deo Secerovog tela za zid.

Kao u snu, Pit se okrete. Iza njega, jedna visoka, vitka prilika rvala se sa Louerijem. Još dalje, tamo na vratima dvorane, dolazila je čitava gomila ljudi, urlajući iz sveg glasa.

— Les! — zaurla Tabasko skačući napred. — Les, leđa!

Obe njegove pesnice sručiše se Loueriju na potiljak i te lo čoveka ispade iz zagrljaja ninde. Ovaj se već okretao, na vrhovima nožnih prstiju, šireći ruke kao što ptica koja se sprema da poleti širi svoja krila.

Po jedan šuriken izlete iz obe šake ninde, zaustavljajući u mestu prvu dvojicu koji su stizali preko dvorane. Treći se spotače o telo koje mu se iznenada nađe pod nogama i pade; pištolj u njegovoj ruci opali i metak pogodi podnožje fontane, razbacujući unaokolo komadiće mermera.

Preostala trojica jurila su da lje, stežući pištolje u rukama. Pred sobom su videli dvojicu ljudi praznih šaka i bili sigurni u ishod obračuna. Najzad, oni imaju oružje u rukama, zar ne?

Kao da pleše, ninda lakim korakom prepolovi rastojanje između sebe i trojice napadača. Klizajući se po mermernom podu, oni pokušase da se zaustave i okrenu cevi pištolja prema sve bližem cilju.

Prekasno...

Novi skok, skok čija ih je dužina zapanjila, dovede ga među njih trojicu. Još u padu, ruke ninde izvedoše dvostruki udarac sa obrtom oko sopstvene ose koji se, nimalo slučajno, naziva »udarac vetrenjače«. Ivice dlanova, tvrde kao čelik sručiše se dvojici ljudi pod grlo, kidajući kožu i žile pred sobom kao dve sekire.

Treći uspe da ispali hitac, ali on prelete nindi iznad glave. Posle prvog dvostrukog udarca, on se bacio unazad na pod, uklanjajući se sa putanje metka; vrh prstiju desne noge odozdo pogodi pod bradu strelca i zabaci mu glavu unazad. Neprirodno daleko; kad se sruči na pod, Pit vide da mu glava leži pod uglom u odnosu na telo; takav položaj može zaузeti samo čovek sa slomljenim vratom...

— Prokletstvo! — promrm-lja, otpuštajući stisnute pesnice. — Taj čovek je tako brz da pored njega ne možeš ni da izudaraš momka koji ti se zamerio!

Ali, posao još nije završen. Ne, gospodine moj!

Sa osvetničkim bljeskom u očima, Pit se okrete sada razmaknutoj zavesi.

Ali...

Sumiko, koja ga sa smeškom posmatra. Dva mrtva tela na podu. Loueri i Bnedži, u redu. Dvoje nagih crnih ljudi koji su se pribili uza zid i stežu ru kama jedno drugo, kao da traže zaštitu od oluje koja besni oko njih. Secerovo telo prikovano za zid trozupcem koji još uvek vibrira, najbolji dokaz koliko je malo vremena proteklo otkako je umro.

— Gde su? — promuklo zareža Tabasko. — Gde su njih dvoje?

— Tajni prolaz — mirno reče Sumiko. — Nestali su pre nego što sam završila sa ovim tipom ovde...

— Nestali? Ne mogu nestati — zaškriguta Tabasko zubima. Preskočivši dva mrtva tela, on užurbano počeo da pipa po zidu, tražeći mehanizam koji otvara tajna vrata.

— Sačekaj, Pite...

— Ne, prokletstvo! Umaći će nam, zar ne vidite! Les, dođi, pomozi mi, boga mu!

Ninda je stizao hitrim korakom, ali mu je pogled bio zabrinut.

— Polako, Pite — reče. — Taj prolaz, možda... DOLE!

Instinkt borca, proveren mnogo puta, baci Tabasko Pita na pod daleko od zida o koji se trenutak ranije oslanjao. Oдавno je naučio da veruje predosećanjima ninde, a naročito kada njegov glas — kao sada — ne dopušta ni trenutka odlaganja!

Pod ispod njih se zatrese od iznenadne podzemne tutnjave. Čitav jedan deo zida, baš onaj pred kojim je Pit malosač stajao, sruči se u oblaku prašine. Udarni talas eksplozije, pojačan u uskom prostoru podzemnog hodnika, prohuja velikom prostorijom, odnoseći pred sobom prozore i kapke na drugoj strani kao da su od vlažne hartije.

— Prokletstvo! — prostenja Pit uspravljajući se na noge. — Misliš da su...?

— Ne, ne verujem! — odmahnu Ninda glavom. — Samo su blokirali prolaz iza sebe... u nadi da će na taj način eliminisati i poteru!

— Uhhh... — Pit prinese ruku ranjenom ramenu. — Stigao si u pravi čas, Les...

— Da, vidim.

Pitov pogled zadržao se na paru koji je još uvek drhtao od straha pored zida.

— Ti tamo! — reče oštro.
 — Gubi se odavde! Gubi se...
 pre nego što ta stvar kojom
 se toliko ponosiš ne postane
 kraća za čitavu stopu!

*
 * *

Čovek koji je u svoje vreme otkupio čuvenu »Kvin Meri«, usidrio je uz obalu Long Biča i pretvorio u hotel na vođi imao je izvršnu ideju. Kako se često događa, nije on bio taj koji je tu ideju uspeo da pretvori u novac, već oni koji su došli posle njega, ali to za ovu priču nije bitno.

Važno je da znamo da je »Kvin Meri« sada hotel dostupan samo ljudima sa vrlo, vrlo dubokim džepom. I upravo zato i jedno od najsigurnijih mesta u Los Angelesu; čak i policajci dobro znaju koja strana hleba je premazana buterom...

Senator Dodson se možda baš zbog toga ove noći po prvi put osetio bezbednim i dopustio sebi nekoliko čaša penušavog šampanjca više nego obično, dok je posmatrao kako se tela u skupocenim večernjim haljinama njišu uz muziku od ličnog orkestra u jednom od blistavih brodskih salona.

— Lepo je ovde, Mič, a? *

— Lepo. — Njegov telohranitelj klimnu glavom, samo na trenutak zadržavajući pogled na licu gazde.

Dobar momak, taj Mič. Ni trenutka opuštanja. Da ga je poveo onda u Orindž, kod Gejl Lokvud, možda bi se sve odigralo sasvim drukčije...

Ali, do đavola, i ovako se sve dobro završilo. Današnja konferencija za štampu je prošla bolje nego što je očekivao. Nijedno zlobno i neprijatno pitanje, prava retkost!

Čini se da su novinari glatko progutali saopštenje komi sije kojoj je predsedavao. Nova hemijska fabrika u La Puente neće, ponavljamo, **neće** ugrožavati okolinu, gospodo. Sve mere predostrožnosti su preduzete i opasnost je praktično zanemarljiva. Da, tako je gospodo... Sud koji je odobrio gradnju na tom mestu ni je pogrešio...

»A zašto mi i ne bi verovali«, zadovoljno se isceri u sebi senator Dodson. »Godinama važim za principijelnog zastupnika čiste okoline, ali sam bog zna koliko sam masnih ponuda da se predomislim u međuvremenu odbio. Bio sam strpljiv, boga mu, i to se isplatilo! Znao sam da će pre ili kasnije doći ponuda kao što je ova Gejl Lo

kvud... Posle ovoga... do đavola, mogu i da me isteraju iz Senata ako se nešto dogodi u La Puente...»

Njegov tajni račun u jednoj od banaka u Kanadi od večeras je mnogo deblji nego što je bio. Prva posledica tek završene konferencije za štampu.

Gejl Lokvid je održala reč, ali je održao i on, do đavola!

Da, ima razloga da večeras slavi na »Kvin Meri«, okružen bljeskom zlata, kristala, dijamanta na ogrlicama koje žene oko njega nose nemarno, kao da vrede po stotinu ili dve dolara.

Mogao je naći i zanimljivije društvo nego što je Mič, do đavola! Dobar momak i sve to, ali đavolski dosadan...

Može dobiti bilo koju od lepih i negovanih žena koje se vrzmaju po salonima upravo da bi ponudili društvo i poneku burnu noć usamljenim muškarcima dubokog džepa, ali to nije ono što želi. Zabave Gejl Lokvud, to je već nešto drugo, boga mu... Ta žena ima stila!

Nema izgleda da takvo nešto sebi priredi ovde. Suviše je opasno, do đavola, brod je sigurno prepun privatnih njuškala u potrazi za senzacijama.

Ne, ne... bolje da siđe do svoje kabine, popije jedan pra-

šak za spavanje i spakuje se u krevet. Do đavola sa ženama... biće vremena za njih, na nekom drugom mestu.

— Idemo, Mič — kaže iznenada, s naporom ustajući. Oho, ovaj je šampanjac jači nego što je mislio!

Mič ne komentariše ništa. Zastaje samo da nazvrlja svoj potpis ispod računa na srebrnom tanjiriću. ostalom, i kabina je iznajmljena na njegovo ime, jedan od velikih apartmana namenjenih u svoje vreme krunisanim glavama i šefovima država koji se odluče da putuju na »Kvin Meri«.

Samo što moderni vladari i šefovi država nemaju više vremena za duge plovidbe. Mlazni avioni su jedan od razloga što »Kvin Meri« ostaje usidre na pored obale Long Biča.

Spori, bešumni lift spušta ih u hodnik jednu palubu niže. Idu bez žurbe, noge im upadaju u skupoceni tepih.

Mič. zastaje da otključa vrata kabine, da ih otvori i upali svetlo u salonu. Kad njegov gazda uđe, on će pažljivo zaključati vrata za njim i još je dnom proveriti sve prostorije pre nego što se povuče u svoju spavaću sobu, nešto manju i nešto manje raskošnu od Doudsonove.

Samo, ove noći moraće da odstupi od utvrđenog scenarija, jer...

Jer mu se jedna ruka iznenada obavlja oko vrata, dok mu druga steže ruku koja je krenula prema pištolju pod pazuhom. Mič sa užasom oseća da ga neka sila kojoj se ne može odupreti odvaja od poda, a onda iznenada baca glavom prema zidu.

»Da li je taj zid od metala, ili...?«, poslednja misao koja mu proleće kroz glavu pre nego što je prekine udarac koji će mu zdrobiti lobanju i zasuti zid ljigavom masom mozga.

Sa osmehom na licu ninda za ključava vrata iza sebe, blago odgurnuvši senatora Dodsona koji bulji u telo ispruženo pred svojim nogama.

— Izvolite, senatore — ljubazno reče ninda. — Zauzmite vaše mesto za stolom...

Dodson trepće, ali ruka koja ga gura otpozadi ne dopušta nikakav otpor. On se spotiće na ravnom tepihu, ali konačno uspeva da se dokopa sto iza i sruči na nju, pridržavajući se obema rukama za ivicu stola.

Pred očima mu se muti, ali on prepoznaje lica troje ljudi koji sede na drugoj strani stola.

Tabasko Pit... tako zovu ovog plavokosog grmalja glupog lica koga je video kod Lokvudove.

Crna, oniska devojka. Nju su doveli nešto kasnije. Čitava prokleta gužva je i počela kad su pokušali da je svuku i gurnu na đavolski kolac onog smrdljivog crnca.

I treći čovek, onaj koji je maločas naizgled bez ikakvog napora smrskao Mičovu glavu o zid kabine. I njega je video kod Lokvudove. Samo na trenutak, ali je i to bilo dovoljno.

»Ako anđeli osvete postoje«, prolete mu kroz glavu, »onda oni moraju imati oči kao ovaj čovek!«

On proguta pljuvačku i pokušava da se uspravi.

— Šta... šta hoćete od mene?

Ninda mu glavom pokazuje redno otkucane listove hartije stavljen na sto pred Dodsona.

— Tvoj autogram, Dodson, na ovim hartijama.

— Kakve su to hartije? Neću potpisati ništa pre nego što...

— Pročitaj — sa dosadom u glasu reče Tabasko Pit. — Iako čitava ova glupost već predugo traje!

Drhtavim rukama Dodson diže hartije sa stola i počinje da čita. Gusti znoj iznenada mu

se pojavljuje na čelu, ali on to i ne primećuje...

Prokletstvo! Pa ovi ljudi ovde oni... oni znaju...

SVE!

Njegov usmeni dogovor sa Gejl Lokvud, u opštim crtama. Spisak žrtava nereda kod La Puente. Broj računa u kanadskoj banci. Tačan iznos uplaćen na taj račun pre svega ne koliko sati!

On ispušta hartije na sto i uvlači vazduh u pluća.

— Ne možete me naterati da ovo potpišem — kaže nesigurno. — A čak i da me naterate, treba da znate da iznuđeno priznanje nijedan sud u ovoj zemlji neće prihvatiti!

— A ko ti kaže da ideš pred sud, Dodson? — smeje se Tabasko Pit veselo. — Lepe želje, samo lepe želje, mladiću!

— Šta hoćete onda od mene? Novac... to... o tome možemo da razgovaramo...

— Ne sumnjam u to — suvo kaže ninda. — Tvoj novac nas ne zanima, Dodson. Želimo samo da ta fabrika ne nikne kod La Puente.

— U... u redu... ali... ovo što ovde piše ne mora izaći na svetlost dana, razumete? Mislim... mogu ponovo okupiti svoju komisiju i reći da... u svetlu novih činjenica, recimo... sada imamo drukčije mišljenje. Nije loša ideja, zar ne?

— Gejl Lokvud se ne bi dopala — nasmeja se Tabasko. — A ona je vrlo gadan protivnik.

— Mogao bih... da izađem na kraj sa njom...

— Možda bi i mogao — saglasi se ninda. — Međutim, ta kvo rešenje ne dolazi u obzir, Dodson. Gejl Lokvud bi te uništila, a fabrika bi svejedno počela da radi.

U njegovim očima Dodson pročitava svoju smrtnu presudu i strese se čitavim telom.

— Ne možete mi to učiniti — prošapta. — Ne smete!

— Je li? A zašto ne bismo smeli?

— Ja... ja...

Sve što je mogao reći činilo se sada bez ikakvog smisla. Bogat čovek... ugledan... poznat... senator SAD...

Šta to sve znači za čoveka koji ga gleda očima što poštuju samo smrt, kao jedinu nepromenljivu činjenicu?

— Ubićeš me? — šapće on pobledelim usnama.

— Da. Zaslužio si nešto bolje? Pogledaj još jednom spisak na toj hartiji! Ti ljudi su umrli zbog tebe, a to je isto kao da si ih ubio svojim rukama, Dodson!

— Ako me nađu ubijenog — pokušava da kaže drhtavim glasom — onda ovaj list hartije neće ništa vredeti. Svi će znati da mi je priznanje bilo iznuđeno!

— Nisi pažljivo čitao, Dod-sone. Pogledaj datum.

Dodson se naže nad list na stolu.

— Današnji datum... šta ni je u redu?

— Varaš se. Ponoć je upravo prošla. Taj datum je već jučerašnji. Sem toga, ove hartije naći će u tvom privatnom sefu u stanu na bulevaru Vil-tšir. Nikom neće pasti na pamet da bi ga neko drugi ta-mo mogao staviti.

Dodson pokri lice rukama. Troje prijatelja se zgledaše kad kroz negovane prste počese da cure krupne, mutne kapi.

— Idemo odavde! — tiho re će Sumiko sa izrazom gađenja na licu. — Ovo već suviše du-go traje...

— Potpis, Dodson! — reče ninda glasno. — Čekamo tvoj potpis!

Senator zamahnu rukom, da ščepa te proklete hartije i zguž va ih, ali je ninda bio brži.

— Izvadi nalivpero iz njego-vog unutrašnjeg džepa, Pite, i stavi mu ga u ruku — zapove di Leslie. — Piši, Dodson. Ne zaboravi da znamo kako tvoj potpis izgleda i misli pri tom i o tome da ima mnogo raznih načina da se ubije čovek...

— Ne... neću potpisati! Ubijte me!

Ninda uzdahnu, uspravlja ju-ći se.

— Pite, da li si ikada video čoveka koji je umro zato što su ga naterali da proždere svo ja sopstvena creva? — upita glasno. Desna ruka zaroni pod blistavi beli smoking i pojavi se ponovo sa dugim nožem u šaci.

— Nisam — isceri se Tabasko. — To mora da je đavolski zabavno!

— Da. I vrlo tiho, što je ve-lika prednost. Posle prve stope creva u ustima žrtva više ne može ni da urla...

Dodson ih pogleda smušenim pogledom. Oni se šale, do đavola! Kako je moguće da tako mirnim glasom razgovaraju o nečem tako užasnom, tako...

Ne, ne šale se. Pogledi su im ledeni, čak i pogled te de-vojke!

Bože, kakvi su ovo ljudi!

— Dakle, Dodson?

— N-ne... ne mogu...

— Drži ga, Pite — rezignirano uzdahnu ninda. — Počećemo odozgo. Najpre ona creva koja je maločas napunio hranom, možda će mu se tako vi-še dopasti ukus.

Sumiko okrete glavu na dru gu stranu. Ninda hitrim pokre-tom uspe da ukloni sa stola hartije pre nego što bi ih za-suo snažni mlaz kojim je se-nator Dodson odjednom ispra-znio svoj želudac.

Kad se uspravio, zbunjeno trepćući, ninda ga odvuče na drugi kraj stola.

— Potpiši, Dodson — reče meko. — Igra je završena...

Iznenadujuće sigurnim pokretima, senator učini što mu je rečeno, a onda se lagano ispravi, ispuštajući naliverno iz ruke.

Lesli glavom dade znak Pitu. Hvatajući čovečuljka pod pazuhu, oni ga gotovo odneše do kupatila.

Još jednom su se sporazume li pogledima. Ninda mu gurnu glavu nisko u klozetsku šolju dok je Pit hitro preuređivao mehanizam tako da voda neprestano teče u nju.

Nije trajalo dugo. Srce senatora Dodsona bilo je mnogo slabije od njegove volje da živi, pa bilo kako i pod ma kojim uslovima...

*

* *

— Pedrito... — Glas Gejl Lokvud bio je promukliji nego obično. — Pedrito... tebi je stalo do mene?

— Senjorita Gejl? — Pedrito začuđeno podiže obrve.

Njen pogled još uvek je bio uprt prema mestu gde je maločas videla lice koje joj se učinilo poznatim.

Nije bilo slučajno što prekomputa nje u jednom od boljih restorana pored duge peščane plaže Akapulka sedi upravo Pedrito Ortiz. Ona je još pre deset dana, čitajući u novinama vest o užasnoj smrti senatora Dodsona, shvatila da će doći jedan upravo ovakav trenutak.

Diskretno se raspitala i došla do imena Ortiz. U Meksiku se sve može kupiti ako možete da platite cenu.

Malo sreće u toj transakciji za nju; Pedrito nije bio jedan od onih debelih Meksikanaca ogromne zadnjice i kose zalizane briljantinom koji su je pohotno gledali preko svojih čaša tekile. A moglo se dogoditi da bude.

Pitala je šta u Akapulku radi čovek kome je potrebna zaštita a ne želi policiju?

Odgovor je bio: Pedrito Ortiz. Zgodan i vitak momak tridesetih godina, sa privlačnim ožiljcima na muškom licu i tako mekim crnim brkovima.

Već sedam dana Pedrito Ortiz provodi noći u njenom krevetu. I vrlo je zadovoljan. Kao i ona, uostalom, ali to sada više nije bitno.

— Nemoj se čuditi, Pedrito — kaže ona hladno. — Vreme je da to saznam, zar ne?

— To zavisi. — I njegov osmeħ je sada hladan. Razgovara se o poslu, **carajo!**

— Od cene?

— Od cene, senjorita Gejl
— sleže ramenima Pedrito. —
Rekli su mi da želite mene.
Dobili ste me... ali tek treba
da se dogovorimo za kakve sve
usluge!

— Vrlo dobro! — Njen os-
meh je ponovo sladak i privla-
ćan. — Neki ljudi me progno-
ne, Pedrito.

— Gringosi?

— Da, Vrlo opasni.

— Gringosi su opasni u Es-
tados Unidos, Ovde ne. Pedri-
to zna nekoliko trikova za ko-
je oni još nisu čuli!

— Onda, za ime božje, upo-
trebi jedan od njih! Nema ni
tri minuta kako sam među o-
nim suncobranima tamo videla
lice jednog od njih!

Pedrito se ne okreće. Veoma
je iskusan u poslu koji radi.

— Kako izgleda?

— Vrlo krupan, ogromnih
ramena. Duga plava kosa, gru-
bo lice. Nisam stigla da vidim
šta ima na sebi, ali retko kada
nosi nešto osim džinsa i maji-
ca.

— Duga kosa, a? — ceri se
Pedrito. — **Moricon?**

— Ne, nije — odmahuje ona
glavom. — Štaviše, pravi mu-
škarac...

— Spavala si s njim?

— Jesam, ali kakve to ve-
ze, za ime boga, ima?

— Nikakve — smeje se Pe-
drito, dajući prstom znak ko-
nobaru u beloj livreji da im
priđe. — Još jedan džin i to-
nik, senjorita Gejl?

Ona okleva, pokušavajući da
uhvati šta to Pedrito žurno ša-
puće konobaru. Narečje ko-
jim se ovde govori, međutim,
nimalo ne liči na španski koji
je učila u školi i ona odusta-
je, uzdahnuvši i saglasivši se
sa džinom i tonikom.

— Šta si mu rekao, Pedrito?

— Ništa naročito. — On se
smeši pod dugim brkovima. —
On ima puno rođaka u blizi-
ni. U stvari, svi mi smo ovde
rođaci. Pomažemo jedan dru-
gom. A kad smo već kod toga,
senjorita Gejl, ja imam puno,
puno siromašnih rođaka...

— Koliko?

— Deset hiljada dolara. To
nije mnogo za vas, a moji ro-
đaci će vam biti večito zahval-
ni, senjorita.

— U redu. — Taj Pedrito je
ipak jeftina bitanga i ništa dru-
go. Deset hiljada dolara je sme-
šna cifra, boga mu!

Sa osmehom u očima Pedri-
to diže čašu, ali mu ona u oči-
ma vidi žaljenje što nije tra-
žio dvostruko ili trostruko vi-
še. Ima vremena, tražiće, ali je
ona spremna da mu da i to ako

je odista oslobodi Tabasko Pita...

— Popij džin, senjorita Gejl — kaže on — pa da odemo do banke.

— Davola! Ni centa unapred, ne, hvala!

— Posao će biti obavljen dok popiješ džin. Pogledaj...

Gužva naglo izbija među suncoobranima na plaži, iako ona ne može da vidi šta se zapravo događa. Žene i deca u panici beže, rušeći suncoobrane pred sobom, muškarci neodlučno stoje, pitajući se da li treba da se mešaju.

Sve je gotovo vrlo brzo. Prašina uzvitlana mnogim nogama se sleže, čitava plaža sada gleda prema mestu gde se nešto dogodilo.

— Gotovo! — kaže Pedrito, ustajući i hvatajući je za ruku. — Idemo da pogledamo.

Čudno... niko ne prilazi bliže... Štaviše, čini joj se da se krug od polunagih tela postepeno širi, umesto da se skuplja...

Pedrito se bez napora probija kroz gomilu. Njega zna čitav Akapulko, čak i turisti. Kad Pedrito Ortiz nekuda krene, svi mu se uklanjaju sa puta.

Još nekoliko koraka i...

Ortiz zastaje tako naglo da se ona gotovo sudara sa njim.

— **Madre de Dios!** — šapće Ortiz. — **Santissima madre!**

Ona zuri u prizor pred sobom, nastojeći da u mašti rekonstruiše šta se sve dogodilo.

Telo oniskog plecatog mladica crne kose prikovano je za pesak šipkom suncobrana. Zgrčen kao fetus, on je umro pokušavajući da iščupa debeli ko mad drveta iz trbuha...

Jedna crnokosa glava stoji zarivena u pesak. Na mrtvom licu je još izraz iznenađenja, na odsečenom komadu vrata, oči širom otvorene, kao da pogledom traže ostatak tela koji leži dve-tri stope dalje, u lovkvi krvi koju pesak brzo upija.

Treći sa ove daljine izgleda kao da se smeje, ali je to samo optička varka. To što ona vidi nisu usta, već dubok poprečni rez koji mu je gotovo odvojio glavu od tela. Kraj ruke mu leži nemarno odbačena mačeta, oruđe kojim je čitav taj krvavi posao bio obavljen...

Četvrti...

Hvatajući se Pedritu za rame, Gejl okreće glavu. Čak i za nju je to previše: čovek koji četvoronoške puže po pesku i glasno stenje vrteći glavom levo i desno, dok se za njim polako odmotavaju njegova sopstvena creva...

— Hajdemo odavde, Pedrito! — šapće ona užurbano. — Za ime boga, hajdemo!

On dopušta da ga ona vuče kroz gomilu. Samo jednom se okreće, sa neodlučnim izrazom na licu.

— Taj tip... to je on sve učio, Gejl?

— Ne, nije. On više voli borbu golim rukama. I njegov prijatelj je uz njega. Bože, kako odmah nisam shvatila, da se oni nikada ne razdvajaju!

— Rekla si mi da je sam, puta!

— Mislila sam da je sam, prokletstvo! Uostalom, u čemu je razlika, jedan ili dva čovjeka!

— U čemu je razlika, **carajo!** U tome što su četiri momka mrtva, eto u čemu je razlika! Da sam znao da nije sam, ne bih poslao samo četvoricu!

— Sklonimo se odavde — šapće užurbano Gejl dok se probijaju između stolova restorana na plaži. — Imam utisak da nas neko sledi!

— Prepusti to meni — mrmlja Pedrito. — Niko ne poznaje ovaj grad bolje od mene!

Vuče je za ruku u klimatiziranu unutrašnjost restorana, za tim kroz dvostruka vrata u za dah velike kuhinje. Niko ih ne gleda, svi okreću glave na drugu stranu.

Ulica na drugoj strani restorana je Akapulko kakav je bio pre nego što je izgrađen la nac hotela duž obale; neravne

ploče, prljavština, otpaci po uskim krivudavim uličicama u čijem se lavirintu Pedrito snalazi kao riba u vodi.

Prodorno zviždi na jednom mestu, drugom trećem. Okrenuvši se, nekoliko minuta kasnije, Gejl shvata da imaju pratinju, grupicu mladića odevenih sa kričavom elegancijom novih bogataša. Ili novih kriminalaca.

— Lakše malo, Pedrito — dahće. — Ne mogu više!

— Uskoro smo stigli, mala. Još samo nekoliko koraka.

Zaista, nekoliko kuća dalje on je tera da se popne uz usko spoljno stepenište, pored prozora kroz koji dopire miris kuvanog pasulja. Duž druge strane zgrade vodi natkrivena veranda, čiji se pod trese pod njihovim nogama.

Prostorija u kojoj su se našli je zamračena i iznenađujuće čista. Ona klonu na ležaj prekriven šarenim indijanskim ćebetom i pokuša da povрати dah.

— Gde smo?

— Na sigurnom, senjorita Gejl — smeši se Pedrito, paleći cigaretu. — Moji momci nas čuvaju, nemaš više čega da se bojiš. Samo...

— Znam. To košta više od onih deset hiljada dolara, a?

— Pravo je zadovoljstvo po slovati sa Gringosima — smeje se on. — Fantastično shvatate šta su to ponuda i potražnja!

— Koliko, Pedrito? — kaže ona umorno.

— Trideset. To nije previše, senjorita Gejl. Četiri čoveka su umrla, njihove porodice treba obezbediti.

— U redu je. Želiš li ček? Odmah?

— O, ne! Čekovi imaju nezgodnu stranu što ih vlasnik može povući pre nego što budu naplaćeni. Nije da sumnjam u tebe, ali... gotovina je mnogo zgodnija kod nas u Akapulku!

— Dobro, dobro... rekla sam da je u redu. Kad želiš novac?

— Kad posao bude obavljen. Kao i obično.

— Kako? Sam si rekao da nas ovde ne mogu naći!

— To? To nisam rekao?

— Ali... U redu, rekao si da smo na sigurnom. Zar to nije isto?

Pedrito se smeje pokazujući bele zube.

— Nije isto. Ljudi koji te traže su zaista mnogo opasniji nego što sam pomislio. Našli

su te tamo, naći ćete i ovde, pre ili kasnije. Ali, ovo ovde je moja teritorija. I momci koji nas čuvaju takođe su mnogo opasniji od onih dečaka sa mačetama maločas.

Ona se opruža na postelji, na trenutak sklapajući oči.

— Nemoj, Pedrito — kaže promuklo... Umorna sam...

— Ništa ne odmara bolje od ljubavi, kažu žene mog naroda smeje se on. — Hajde, skini tu skupu haljinu; mi Meksikanci smo ponekad grubi, ne bih želeo da ti je pocepam...

*
* *

Tabasko Pit kažiprstom diže sa lica obod ogromnog *sombre* ra i ceri se. Svud unaokolo tamna i neprozirna meksikanska lica; ninda nije baš dobro odabrao kada je rekao da ga čeka u ovoj jeftinoj **posadi** u starom delu grada.

Zna da neki od njih rade za Pedrita Ortiza, novog zaštitnika Gejl Lokvud, ali ga to ne uzbuđuje. Noć stiže, a noć je vreme nindi.

Flaša tekile pred njim ispražnjena je do pola i on još je-

dnom ispunjava do vrha visoku čašu. Ta tekila nije loše piće; šteta samo što mora ovako brzo da pije, tek koliko da bi impresionirao krug gledalaca koji se pravi da ne vidi šta to on radi.

Ne da će mu sva ta tekila škoditi: Tabasko Pit veoma dobro zna šta mogu da podnesu njegova glava, njegove noge i njegov želudac...

Ninđa seda na grubu stolicu pored njega i osmehuje mu se.

Prokletstvo, opet mu je uspelo da mu neopaženo priđe!

— **Hola, amigo!** — ceri se Tabasko. — Kako je bilo?

— Našao sam je. Blizu ovog mesta.

— Dobro je čuvaju?

— Da. Veoma dobro.

— Idemo?

— Pa naravno! — ninđa podiže obrve. — Ionako me već dani ubeđuješ kako ti je rame sasvim dobro i da si željan gužve!

Pit kruži pogledom po tamnim licima oko sebe.

— Misliš da oni...?

Ninđa se okreće sa širokim osmehom na licu i takođe kruži pogledom. Odeven je polu-

vojnički; čizmice od meke kože, pantalone i košulja vojničkog kroja; najzgodnija odeća, posle kostima ninđe, za skrivanje onog minijaturnog arsenala koji će ga konačno dovesti do Gejl Lokvud.

— Moj prijatelj i ja — kaže ninđa glasno, na izvršnom španskom jeziku — sada ćemo popiti do kraja ovu flašu tekile, a onda krenuti po Amerikanku koju tražimo. Znamo da je štiti Pedrito Ortiz i zato imamo jednu poruku za njega: bolje je da se skloni, jer ćemo ga pregaziti. Kao žabu. To je sve, **senores!**

On i Pit ćutike nazdravljaju jedan drugom, praveći se da ne vide kako se tamo u dubini krčme jedan mladić tiho izvlači kroz šank prema zadnjim vratima.

Pit zavrte glavom.

— Jadna Gejl! — reče. — Ovi momci ovde pravi su amateri u poređenju sa onima koje smo već sredili u gradu anđela, a?

— Da. Standard joj očigledno pada. Verovatno zato što je mislila da nećemo biti dovoljno uporni i vešti da je tražimo u Akapulku.

Ne govore više ništa dok bez žurbe prazne flašu tekile. Ose

čaju mnoge poglede na sebi, ali im to ne smeta.

Meksikanac ceni hrabrost i muškost. Ovi ljudi ovde veoma dobro poznaju Pedrita Ortiza i poštuju ljude koji smeju da mu se otvoreno suprotstave. S tim što neki od njih misle da su dvojica Gringosa ljudi, ali tu već nema pomoći.

Tabasko Pit sa uzdahom iscedi poslednje kapi pića iz svoje čaše i baci na sto šaku pežeta.

— Vreme je, a, ortak?

— Vreme je — složi se ninda, ustajući. — Pazi, Pite: igra je igra, ali ti momci umeju da budu i opasni?

— Znam. Imao sam posla sa Meksikancima. Vrata krčme, a?

— Aha. Dali smo im sasvim dovoljno vremena...

Klimnuvši prisutnima glavom, oni lagano kretose prema izlazu. Vlažna noć već se davno spustila i uličica pred krčmom je prazna.

Ninda otvori desnu stranu obrtnih vrata, kao na salunima u vestern-filmovima. Pit u istom trenutku levu, a onda se obojica baciše u stranu i zakotrljaše po prljavom pločniku.

Skraćena dvocevka je dobro oružje, baš zato što čovek ne mora da bude posebno dobar strelac. Oblak sačme koji izlete iz nje kad se istovremeno pritisnu oba okidača širi se i zasipa cilj.

Ljudi za šankom nešto slično su očekivali. Nijedan nije pogođen, sačma zasu veliko ogledalo iznad šanka.

Još uvek na tlu, ninda lansirao šuriken iz desne šake. Zaslupljen bljeskom iz dve cevi, strelac je još zbunjeno stajao u kapiji preko puta nastojeći da vidi da li je pogodio.

Čelična zvezda ga na trenutak prikova za kapiju, a onda mu kolena popustiše i on se mlitavo sroza na prljavu ulicu.

U prolazu Pit ga ritnu nogom u rebra.

— Amater! — reče prezrivo. — Kad će ti momci shvatiti da se ubijanje ne može naučiti za dva minuta?

— Ovaj nije Ortizov čovek, Pite.

— Nego čiji, prokletstvo?

— Amater, baš kako si i rekao. Momak kome je palo na pamet da bi mogao učiniti ne očekivanu uslugu velikom Pe-

đritu. Nisi mu video lice; ma-
ločas je izašao iz **posade**.

— Meni su sva ta lica ista
— sleže Tabasko ramenima.
— Valjda je pre toga obavestio
Pedrita da dolazimo!

— Obavešten je, ne brini.
Ne daj da te prevare ove us-
ke ulice. U Akapulku su već
čuli za telefone.

— Baš dobro! — protrlja Ta
basko ruke. — Kako će izgle-
dati sledeći napad?

— Mnogo drukčije. Čekaće
nas na sred ulice, kao u veste-
rnu, i ljubazno zamoliti da pro-
menimo mišljenje. Naravno,
oružje će im biti spremno za
upotrebu.

— Sećaš se Hong-Konga?

Jedan od njihovih zajednič-
kih izleta u Hong-Kong zavr-
šio se na sličan način. Na sred
uske ulice čekala ih je grupa
mladića. Nisu imali vatrenog
oružja, ali su zato imali lan-
ce, batine i palice i bili pravi
majstori u veštini borenja tim
oružjem.

— Sećam se — osmehnu se
ninda. — Spreman si da im po-
novimo trik?

— U svako doba, čoveče!

— Neće ti smetati ukočeno
rame?

— To prokleta rame smeta
mi samo dok spavam — pro-
mrmlja Tabasko. — Ne brini
za mene.

— O kej. Budi spreman. Oni
su iza sledećeg ugla.

— Kako znaš, do đavola? Ha
ragei?

— Haragei — klimnu ninda
glavom. — Vibracije dopiru do
mene kroz vazduh. Ili ono što
bi ti nazvao vibracijama, sve-
jedno. Oni znaju da dolazimo
i spremni su na okršaj.

— Koliko ih je? Ili ta tvoja
japanska čarolija ne može da
odredi?

— Šestorica. Pite. I svi se
pomalo plaše onoga što će se
dogoditi, bez obzura što misle
da su trostruko nadmoćniji.

— Nije ni čudo, posle lekci-
je koju smo im dali na plaži...
Video si Pedritovo lice? Jedva
sam se uzdržao da ne prasnem
u smeh, do đavola!

Ne usporavajući hod zašli su
za ugao i produžili sledećom
ulicom, bolje osvetljenom od
prethodne, ali isto tako pustom
i tihom.

Pet ljudi čekalo ih je, uda-
ljeno pedesetak jardi od ugla.

— Tvoje čulo se zabunilo u brojanju — reče Pit uglom usana. Njih dvojica nastavili su i dalje da hodaju kao da i ne slute šta znači red naoružanih ljudi pred njima.

— Nije. Ukapirali su da je ipak bolje biti mrtva kukavica nego živ heroj.

— Aha. Jedan je u zasedi?

— Na krovu kuće, s puškom. Taj je moj. Ne moraš voditi računa o njemu.

— O kej. Prva dvojica na mojoj strani, dakle?

— **Si, amigo!** — nasmeja se ninda. Budi spreman...

Još trideset jardi rastojanja. Dva prijatelja i dalje napreduju. Bez žurbe, kao u šetnji.

Petorica ljudi se zgledaju. Ovo što sada gledaju još im se nikad nije dogodilo...

Osećajući nesigurnost. Nesigurnost sa kojom ninda računa.

Dvadeset jardi. Oni ne mogu početi da pucaju pre nego što onaj koji ih vodi ne pokuša da zaustavi dva šasava gringosa. Nemaju dovoljno mašte da drukčije zamisle ovaj ulični obračun.

Petnaest jardi...

Najzad!

Čovek u kariranom sakou, sa skraćenom puškom preko ruke, istupa korak napred i diže ruku.

— Stanite! Mora da je dugo razmišljao o svom nastupu...

Oni ne staju. Sve dok koračaju to je znak da se ne plaše.

— Stoj! — ponavlja vođa glasnije, ali mu glas nije tako siguran kao maločas.

Deset jardi. Ninda je miran; zna da oni još uvek nisu spremni da pucaju, a kada budu spremni, onda će biti kasno...

Spreman je da izvede isti trik kao u Hong-Kongu. Smislila ga je i pripremila Sumiko. Osim borilačkih veština njen hobi je i mikroelektronika...

— Stani! — vrišti vođa. Nje govori nervi su pri kraju. Cev puške počinje da opisuje luk da bi skrenula prema njima. Preostala četvorica čekaju taj trenutak.

Ruka ninde pokrenula se de lić sekunde ranije. Kockica od crne plastike pala je bešumno na tela iza leđa petorice ljudi, a u njoj malo čudo elektroničke.

Minijturni kasetofon i minijturni zvučnik, ništa više. Komadić trake sa snimljenim zvukom koji će zvučnik ponoviti stotinu puta snažnije.

Autentični urlik razjarenog tigra, ništa manje.

Prava stvar za ljude koji su na kraju živaca.

Ukočila su se u mestu sva petorica kad je urlik odjeknuo iza njihovih leđa. To ne traje dugo, nekoliko stotih delova se künde, ali sasvim dovoljno za ljude koji su naučili da se kreću brzo.

Ninda je skočio visoko u vazduh; na najvišoj tački njegove putanje jedan šuriken napušta desnu šaku i leti prema strelcu skrivenom na krovu.

Pit je nekada profesionalno igrao ragbi i to pokazuje skok kojim se baci unapred šireći ruke da obuhvati oko kolena dvojicu protivnika pred sobom.

Ninda stiže pre, njegov skok je i duži i hitriji.

Raširenim nogama doskoči na ramena dvojice zapanjenih ljudi ukočenih od urlika što im je trenutak ranije odjeknuo iza leđa. Udarci tabanima, ma kako retko koristili, mogu da budu veoma opasni, pogodoeno rame trenutno utrne.

Koristeći ramena kao odskočnu dasku, ninda pada na trećeg čoveka, na onoga što stoji korak iza. Kratki nož širokog sečiva već mu je u šaci i sečivo bljesne i pogađa iskosa u vrat žrtvu.

Pit u međuvremenu nosi kroz vazduh dvojicu ljudi meko aterirajući preko njihovih ukrštenih tela uklještenih njegovom težinom uz tvrde ploče.

— Ha-ha! — trijumfalno urla Tabasko podižući pesnicu.

Jedan tup udarac, za njim drugi. Obrćući se Tabasko skače na noge spreman da pođe nindi u pomoć ako bude potrebno.

Nije potrebno.

Odbijajući se od tela čoveka koga je pogodio nožem ninda se obrnuo u vazduhu i opet stigao do one dvojice koji se tek ispravljaju posle prvog naleta.

Prvi uspe da podigne ruku u pokušaju da se zaštiti od oštrice koja mu pada prema grudi brzinom munje.

Odsečena šaka odlete u stranu, a nož se do drške sjuri u grudi, u srce. Naglim trzajem ninda izvuče oštricu iz rane privlačeći slobodnom rukom drugog čoveka.

On je bio jedini čiji se glas čuo posle urlika tigra. Visok, piskav krik očajanja, krik bića koje prekasno shvata da ono što čini nije dobro jer ga vodi u smrt.

Ninda se saže da obriše sečivo noža o odeću oborenog, ali se predomisli.

— Još, Pedrito, misliš? — do baci Pit.

— Da. A on je čovek od noža, zar ne?

— I meni se tako čini. Moglo bi biti zanimljivo, a?

— Možda. Idemo da pogledamo, ortak?

— Idemo.

*
* *

Stepenice škripe pod njihovim nogama. Ono što se dogodilo na ulici Pedrito Ortiz mogao je videti kroz prozor.

On zna da dolaze. Odavno to zna.

O čemu sada razmišlja?

Skok kroz prozor mogao bi mu spasiti život. Ta dvojica ubica što dolaze ne žele njega.

Ninda zna da Pedrito Ortiz to neće učiniti. Hrabar je, bez obzira na to što je njegova hrabrost primitivna.

Nikada još nije bežao pred nekom ženom. Ako je uopšte ikada bežao.

A onda, on je siguran u svoj nož. Ako nametne napadačima ono što se zove poštena borba, još ima izgleda. Ili on bar tako misli.

Vrata stana su otvorena. Mlaz žuckaste svetlosti prosipa se na verandu.

— Pusti mene! — šapće Pit nervozno. On želi da bude prvi koji će se sukobiti sa pogledom Gejl Lokvud. Tek treba da dokaže sebi da može podneti taj pogled i učiniti ono što se mora učiniti.

— Ne! — odgovara ninda suvo. Gejl Lokvud više ne može umaći. Ostani tu!

Znao je da će ga Pit poslušati. Potrebno mu je još malo vremena da se navikne na pomisao da će Gejl Lokvud uskoro biti mrtva.

Pedrito Ortiz stoji na sred male prostorije gotovo je ispujavajući svojim širokim ramenima. Desna ruka počiva mu na dršci mačete ukoso zadenu te pod starinski crveni pojas.

Gejl je u postelji. Ona zna da će najefikasnije izgledati sklopčana kao mačka, u beloju, gotovo providnoj spavaćici raspustene kose niz ramena.

Njeno telo joj je poslednji adut i ona je spremna da ga upotrebi.

— **Buenas tardes** — reče Ortiz tiho grlenim glasom.

— **Buenas tardes** — odgovarala ninda. Njegove oči hitro pretražuju sobu, uveravaju se da Ortiz nije smislio nikakav novi trik.

Ovoga puta sve će se odigrati po vekovima starom scenariju. Dva muškarca sa noževima i uplašena žena pored njih.

— Šta tražiš u mojoj kući, amigo? — ravnodušno pita Ortiz.

— Došao sam po ženu koju kriješ. — Obojica izgovaraju nepotrebne reči, ali se ritual mora ispoštovati do kraja.

— Ne možeš je dobiti. Ona pripada meni.

— Onda ću je uzeti kada te be više ne bude, Pedrito.

Pedrito laganim pokretom izvlači mačetu ispod pojasa. Čak

i taj pokret dovoljan je nindi da shvati da pred sobom nema običnog borca noževima.

— Vidim da imaš nož — kaže Meksikanac. — Kraći je od mog. To je loše po tebe.

— Ne smeta. Zato je moja ruka duža.

— Tvoja ruka? Ne vidim da ti je ruka duža, **hombre!**

— Onda je loše po tebe što to ne vidiš — osmehuje se ninda. Oseća na sebi ukočeni pogled žene. Da li se ona još uvek nada da bi Pedrito Ortiz mogao dobiti ovaj dvoboj?

Pedrito se takođe osmehuje. Kolena mu se sagibaju i on oprezno kreće napred, nalik pu mi koja se bešumno šunja kroz džunglu.

Ninda ga čeka, na izgled opušten, ali je oslonjen samo na vrhove prstiju. Borba noževima je veština o kojoj ninda zna ju sve. Iz ovog stava on može preći u odbranu i u protivnapad čim se njegov protivnik izjasni.

»Ići će na to da borbu reši prvim udarcem« — zaključuje ninda sledeći Ortizove pokrete pogledom. »Nekim trikom, najverovatnije. Krikom koji treba da zbuni protivnika, a onda...

Da, položaj leve ruke... on će...«

Kriknuvši, Pedrito Ortiz se baci napred podižući desnu ruku na udarac.

»Nikada ne gledaj u ruku ko ja drži nož« — rekao je sensei Tanaka. »Ruka ne može da ubije, a nož može da se nađe i u drugoj ruci, sine moj!«

Upravo trik koji je Pedrito pokušao da izvede. Veoma opasan, po oba protivnika. Po napadača zato što je i najmanja greška fatalna; po napadnutog zato što može zakašniti da shvati šta se dogodilo s oružjem.

Ninda samo malo pomeri sto pala na podu premeštajući centar ravnoteže kako bi bio stabilniji. Desna ruka se podiže i dva plemenita sečiva se sudariše rasipajući iskre unaokolo.

Slobodnom levom rukom ninda odgurnu protivnika. Pedrito se dočeka na noge kao mačka, pognut, spreman da uzvratiti na protivnapad koji sledi po sle neuspelog trika sa prebacivanjem noža u drugu ruku.

»Dobar borac!«, reče ninda u sebi ostajući na istom mestu. »Đavolski dobar borac!«

Ima vremena čak i da baci jedan pogled prema Gejl. Ona je ostala nepomična, ali su joj usne poluotvorene, a lice rumeno od uzbuđenja.

»Ona uživa u ovom prizoru, prokleta bila! Uživace čak i ka da vidi prolivenu krv i oseti njen zadah!« — mislio je ninda proučavajući Pedritovu pripremu za novi napad.

Ovome se sada ne žuri jer je i sam shvatio da protivnik pred njim nije običan.

Nikakvi trikovi neće rešiti ovu borbu. Mora nastaviti oprezno i metodično nastojeći da zamori protivnika, nanese mu lakšu ranu, strpljivo čekajući da ga krvarenje oslabi.

»Još uvek veruje u sebe. Još uvek je prepun snage«.

Kruže jedan oko drugog zahvatajući noževima i izbegavajući udarce. Uostalom, ni ninda se ne žuri. Pedrito mora najpre shvatiti da je slabiji, a onda će strah dovršiti umesto ninde najveći deo posla.

Sada, na primer!

Izmakavši se ispred noža koji je poleteo prema njegovim grudima, ninda levom rukom ščepa Ortizovu podlakticu i sna

žno je povuče narušavajući ra-
vnotežu snažnog tela u punom
naletu.

Oštrica ninde bila je na pra-
vom mestu. Ortiz odskoči pri-
tiskujući levom šakom dugu
brazgotinu koja se prostirala
ukoso preko grudi.

»Sada tek okleva« — misli
ninda. »Tek sada shvata da o-
vu borbu ne može dobiti!«

— Dobar udarac, Gringo! —
kaže Ortiz. »On želi da dobije
u vremenu, da bar na trenu-
tak odloži sledeći napad pro-
tivnika, dok očajnički traži ne-
ki izlaz iz stupice u koju je do-
veo sam sebe«.

— Ništa naročito. Trebalo je
da te njime ubijem, Ortiz —
sleže ninda ramenima.

Iskosa baca pogled na Gejl
Lokvud. I ona je shvatila šta
se događa i sada joj je lice ble-
do i odlučno.

Umešaće se u borbu, ninda
to zna kao da joj čita misli. U-
činiće nešto za što misli da će
pomoći Ortizu.

»U redu. Neka samo poku-
ša...«

Misli da je ninda ne vidi.

Njena leva ruka kao zmija pu-
zi prema stonjoj lampi na sto-
čiću pored kreveta.

U Ortizovim očima vidi da
je i on video taj pokret. Kra-
tki bljesak nade prikriven oba-
ranjem trepavica.

»Vrlo dobro... neka samo
pokuša...«

Iako ne vidi Gejl haragei
mu kaže da je lampa poletela
prema njegovoj glavi. Žena vri-
šti, nemoćna da se obuzda. Du-
gim skokom Ortiz polazi u na-
pad koji mora rešiti borbu.

Ninda malo obrte desno ra-
me i odbi u stranu lampu, je-
dva osetivši udarac. To što je
žena učinila premalo je da na-
ruši koncentraciju jednog nin-
de.

A Ortizov udarac... u nje-
mu je više očajanja i žurbe ne-
go promišljenosti. U mačeva-
nju se takav udarac često na-
ziva »udarcem dveju udovica«.
Zato što se može dogoditi da
oba protivnika umru istovre-
meno.

To se ovoga puta neće do-
goditi.

Leva ruka ninde pogađa po-
dlakticu ruke koja drži nož i
slomljena kost glasno prašti.

Pedrito Ortiz nema vremena da oseti bol, jer se u istom trenutku već krvavo sečivo sjuri u njegovo srce.

Jednim pokretom ruke ninda odbacuje iznenada otežalo telo na pod i saginje se da obriše krv sa noža i ruke o Pedritovu čistu belu košulju.

Iza njega šušti svila i on se okreće spreman na svako iznenađenje.

— Oh, Lesli! — Gejl Lokvud mu hrli u zagrljaj blisavih očiju. — Kako sam se bojala za tebe!

On je ne sprečava da mu priđe, da mu obaviye ruke oko vrata, ali mu je lice ravnodušno, kao od drveta.

Gejl Lokvud, međutim, nije od onih koje oklevaju...

Ona se čvrsto priljubi uz telo muškarca nudeći mu usne na poljubac. U providnoj spavaćici telo žene bilo je izazovno i vrelo, samo nagoveštaj onoga što bi mogao dobiti ako joj uzvрати poljupcem.

— Ne — reče ninda tiho.

Pogledala ga je začuđeno.

Ogromnim, nevinim očima razočaranog deteta.

— Tvoj poljubac ubija, Gejl. Isto onako sigurno i brzo kao metak kalibra 45 ispaljen u glavu...

Odmakao se korak unazad i ruke žene padoše.

Okrenuo se i pošao prema vratima. Tabasko Pit je ulazio, a lice mu je podsećalo na olujni oblak.

Sačekao je na verandi izolujući sebe čak i od šumova koji dopiru kroz otvorena vrata.

Ono što se tamo događa stvar je Tabasko Pita. I nikog više.

Tabasko mu prilazi teškim korakom, kao da tek sada oseća sav umor nakupljen u snažnom telu prijatelja.

— Ubio sam je, Lesli — kaže muklo Pit. — Udavio sam je... golim rukama...

Tišina. Šta se može odgovoriti na takvu izjavu?

— Čudno...

— Šta to, Pite?

— Oči su joj do kraja ostale otvorene. I do kraja... do samog kraja ličila je na iznenađenu devojčicu...

Ninđa se ćutke okrete i po-
de niz stepenice. Sada je i nje
gov korak težak.

Kako reći prijatelju da po-
stoje žene koje nastavljaju da
lažu čak i posle smrti?

— KRAJ —

ZBOG IZUZETNO VELIKOG INTERESOVANJA

- NOVA IZDANJA -

Knjige koje već čitaju desetine hiljada čitalaca
Proverite zašto?

1) NINJA – RATNICI SENKI*(Drugo izdanje)***2) TAJNA ORUŽJA NINJA***(Drugo izdanje)*

Sve što se može znati o nindama, njihovim tajnim veština-
ma i oružjima ... i još više od toga.

Cena 89.000 po primerku. Obe knjige (komplet)

149.000 dinara.

3) KARATE U PRAKSI (I-III)*(Drugo izmenjeno i dopunjeno izdanje)*

Kapitalno izdanje u tri toma (tri knjige) – sve znanje iz karatea
na jednom mestu: sve tehnike, kate, sparing, borba, specijalna
vežbanja, metodi vežbanja ...

Cena 129.000 dinara.

4) NINJA, KUNG-FU, BRUCE LEE*(Treće izmenjeno i dopunjeno izdanje)*

Veliki majstori: Majkl Dudikof – »Američki ninda«, Bruce Lee i ostali.
Šta je stvarno a šta nemoguće?

Primenite u sopstvenom vežbanju.

Izuzetno bogato ilustrovano.

Cena 88.500 dinara.

Poslednja prilika za nabavku – ograničen tiraž

NARUDŽBENICA*(T. N. 009-CP/33)***TRZ »KONEKS«****11 050 BEOGRAD 22****Pošt. fah 52**

Ovim neopozivo naručujem:

1) NINJA – RATNICI SENKI	kom. po ceni od	89.000 din.
2) TAJNA ORUŽJA NINJA	kom. po ceni od	89.000 din.
– Komplet po ceni od		149.000 din.
3) KARATE U PRAKSI (I-III)	kom. po ceni od	129.000 din.
4) NINJA, KUNG-FU, BRUCE LEE	kom. po ceni od	88.500 din.

Naručene knjige (knjigu) ću platiti pouzecom – poštaru prilikom prijema.

Ispunjenu narudžbinu pošaljite na naš pošt. fah.

prezime i ime

mesto

ulica i broj